

12950

செந்தமிழ்த் தேன்

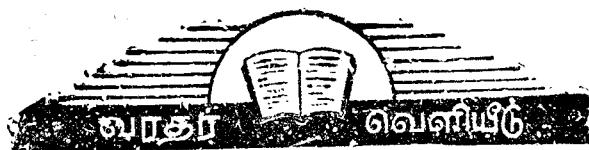
புதுக்கிய பதிப்பு

080
1042
321192

செந்தமிழ்த் தேன்

புதுக்கிய பதிப்பு

‘செந்தமிழ்த் தேன்’

முதற் பதிப்பு 1959; மறுபதிப்பு 1962

தொகுப்பாசிரியர்கள்:

வித்துவான் பொன், முத்துக்குமாரன் பி. ஓ. எல்:
சு இராசநாயகம் B. A. (Lond)

செந்தமிழ்த்தேன்
(புதுக்கிய பதிப்பு)

(முதற் பதிப்பு 1965

புதுக்கித் தொகுத்தவர்:

தி. ச. வரதராசன்

பதிப்புரை

‘சமுத்து அறிஞர்கள் பலருடைய கட்டு
ரைகளைக் கொண்டதான் ஒரு நல்ல கட்டு
ரைத் தொகுதி, க. பொ. த. வகுப்பு
மாணவர்களுக்கு, இலக்கிய பாட நூலாகத்
தேவை’ என்ற குரல், இந்நூல் தோற்றுவ
தற்கு முதற் காரணமாயிற் ரு.

‘பாடப் புத்தகம் வெளியிடுத்’லை ஒரு
தொழிற் கண்ணேட்டத்துடன் கவனிக்கும்
அன்பர்கள், ‘இத்தொழிலையும் எம் நாட்டில்
வளர்க்கவேண்டும்’ என்று என்னை ஊக்கி
யது மறு காரணமாயிற் ரு.

தகுந்த அனுபவமும் அறிவும் மிகக்
வித்துவான் பொன், முத்துக்குமாரன் அவர்களும், திரு சு இராசநாயகம் அவர்களும்
தொகுத்துத் தந்த ‘செந்தமிழ்த் தேன்’
என்ற நூலில், சிறந்த பத்துக் கட்டுரைகள்
ஆயத்தமாக இருந்தமை எனக்குக் கை
கொடுத்தது.

ஈழத்திலுள்ள தகுதிவாய்ந்த பேரறி
ஞர்களிடம் இந்நூலுக்கான முதல் நோக்

பதிப்புரை:

வரதர் வெளியீடு
226, காங்கேசன் துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

கத்தைத் தெரிவித்துக் கேட்டபோது, அவர்கள் மிக விருப்புடன் கட்டுரைகளை எழுதித் தந்தார்கள். அவர்கள் அனைவருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றி உரியது. ஸழத்துக் கல்வியுலகும் அப் பெருமக்களுக்குக் கடமைப்பாடுடையது.

இந்நால் எந்த நோக்கத்துக்காகத் தொகுக்கப்பெற்றதோ, அவ்வளவில் மிக வெற்றியடைந்துள்ளதுபற்றி மகிழ்ச்சியுடன் இதனை வெளியிடுகின்றேன்.

வரதர் வெளியீடு,
யாழ்ப்பாணபு
19-2-65.

தி. ச. வரதராசன்,
நிர்வாகி.

பொருளடக்கம்

1. தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவர்	7
— பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை	
2. உடலும் உளமும்	13
— ச. ச. அருள்நந்தி M. Sc. (Lond)	
3. குட்டிப் பிசாசம் உரைட்டியும்	30
— வியோ ரோல் ரோஸ்ய்	
(கமிழாக்கம்: தேவன்—யாழ்ப்பாணம்)	
4. ஞாயிற்றுப் பொட்டுக்கள்	25
— ஆ. வி. மயில்வாகனம் M. A.; Ph. D; BSC.	
5. தமிழர் கண்ட சமுதாயவாழ்வு	31
— வித்துவான் பொன், முத்துக்குமாரன் M. A.; B. O. L.	
6. சரித்திரப் பேரரிஞர் வி. கனகசபைப்பிள்ளை அவர்கள்	37
— ச. அம்பிகைபாகன் B. A.	
7. கடன் படல்	41
— ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர்	
8. தருமம் தலைகாக்கும்	45
— டாக்டர் உ. வே. சாமினதையர்	
9. நமது தாய்நாடு	56
— வித்துவான் சி. ஆறுமுகம்	
10. ஒத்த மரபு	60
— வித்துவான் கி. வா. ஜகன்நாதன் M. A., M. O. L.	
11. கம்பர் கண்ட வாலி	64
— பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை	
12. ஏன் இந்தத் தயக்கம்?	79
— டாக்டர் மு. வரதராசன் M. A., M. O. L. Ph. D.	

13.	இலக்கியங்களில் நகைச் சுவை	87
	— செந்தமிழ்மணி, பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை	
14.	ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக் கழகம்	93
	— பண்டிதர் ஆ. சதாசிவம் M. A. (cey), D. Phil (Oxon)	
15.	அனுவினல் ஆக்கழும் அழிவும்	99
	— சி. ஜயரத்தினம் எலியேசர் M. A., Ph. D. (Cantab) M. Sc. D. Sc. (Lond)	
16.	நான் விரும்பும் நாடு	104
	— வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரன் B. O. L.	
17.	தங்கத் தாத்தா	108
	— செந்தமிழ்மணி, பண்டிதர் பொ, கிருஷ்ணபிள்ளை	
18.	கள்ளன்	112
	— சுவாமி விபுலானந்தர்	
19.	மேடை நாடகத் தயாரிப்பு	115
	— க. செ. நடராசா B. A.	

தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவர்

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

அறம் உரைத் தானும் புலவன்முப் பரவின்
திறம் உரைந் தானும் புலவன் — குறுமுனி
தானும் புலவன் தரணி பொறுக்குமோ
யானும் புலவனென்றக் கால்,

மூவேந்தரும் போய் முச்சங்கழும் ஒடுங்கிப் பாவேந்தர் காற் றிலே அகப்பட்ட திலவம் பஞ்சபோலே பறந்து அலைந்து திரிந்த தொரு காலத்திலே, புலவர் ஒருவர் சங்கத்துப் புலவர்களைக் கல்விலே சமைத்த உருவங்களிலேயாதல் தரிசிக்க விரும்பித் தமிழ்ச் சங்கம் இருந்த இடமாகிய மதுரைக்கு வந்தார். அப்பொழுது அங்கே ஒருவன் தனக்குப் ‘பாண்டியன்’ என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டு, அம் மதுரையை அரசபுரிந்துகொண்டிருந்தான். அவன் அருலோம பிரதிலோம பாண்டியர்களின் வரிசையைச் சேர்ந்தவன். சங்கத்துப் புலவர்களைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு மதுரைக்கு வந்த புலவர் இந்தப் பாண்டியனையும் வந்து கண்டார்.

பாண்டியன் தன் பரிவாரங்களுடன் புலவரை வரவேற்றுப் பெரிய உபசாரங்கள் செய்தான். அவனுடைய சபையில் உள்ள வித்துவான் களில் ஒரவர் புலவரை எல்லைகடந்து பாராட்டினார்.

“இந்தப் புலவர் அந்தக்காலத்திலே இருந்தால், இப்பொழுது சங்கத்துப் புலவர்களின் எண்ணிக்கையில் ஒர் எண் கூடியிருக்கும்.” என்பது அந்த வித்துவானுடைய பாராட்டுரையில் ஒரு பகுதி.

சங்கத்துப் புலவர்களின் வரிசையிலே, தம்மையும் ஒரு புலவர் என்று வைத்துப் புகழ்ந்ததை, அங்கே வந்த அந்தப் புலவராற் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அப்புலவர் சர்றே பொறுமையிழந்து, தம்மைப் புகழ்ந்தவர்களுக்கு வணக்கங்கூடியது, ஏக்க தாழ்மையுடன், தமது சிலையைப் புலப்படுத்தி ஒரு பாட்டுப் பாடினார்.

‘அறமுரைத்தானும் புலவன்’ என்று தொடங்குகின்ற பாட்டுத்தான் அந்தப் புலவர் பாட்டு.

“அறம் உரைத்தானும் புலவன்”

திருக்கலாசத்திலே கல்லால விருட்ச நிமிலே ஜனகர் முதலிய முனிவர்களுக்கு அறங்களை உபதேசித்தருளியவர் கடவுள். அந்தக் கடவுளும் திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக் கடவுள் என்ற பெயர் தரித்துத் தலைச் சங்கத்திலே தலைமைப் புலவராயமர்ந்தவர். அவரும் புலவர்.

“குறுபுரிதானும் புலவன்”

குறுமுனி-அகத்தியர். கல்வி என்கின்ற பல்வேறுன கடல்களையெல்லாம் முழுதொருங்கு சூடித்தவர் அகத்தியர். அவர் தலைச்சங்கத்திலும் இடைச் சங்கத்திலும் புலவராய் இருந்தவர். அவரும் புலவர்.

“முப்பால் நிறம் உரைத்தானும் புலவன்”

முப்பால்-திருக்குறள். அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றன் இயல்புகளையும் உள்ளவாறு திறம்பட எடுத்துச் சொன்னவர் திருவள்ளுவர். சங்கத்துப் புலவர்களாலே ‘தெய்வப் புலவர்’ என்று கொண்டாடப்பட்டவர் அவர். இந்த உலகத்திலே அவரும் புலவர்.

“யானும் புலவன் என்றங்கூல்”

கடவுளை முன்னிட்ட சான்றேர்களான புலவர்களின் வரிசையிலே, புல்லறிவு படைத்த என்னையும் ஒரு புலவன் என்று வைத்து மதித்தால், அதற்கு யானும் உடன்பட்டால்,

“தரணி பொறுக்குமோ”

புலமை உலகம், “ஏ! ஏ! இவனும் புலவனு? அந்த வரிசைக்கு இவன் யாவன்?” என்று என்னை நின்திக்கும் அன்றே!

இவ்வாறு ‘அறம் உரைத்தானும்’ என்ற பாட்டுக்கு ஒரு விளக்க உரையும் கூறித் தமது தாழ்மையைத் தெரிவித்துக்கொண்டார் அந்தப் புலவர் என்பது பழையதொரு கதை.

“வரிசை அறிதலோ அரிதே” என்பது சங்கத்துப் புலவராகிய கபிலரின் வாக்கு. ஒருவருடைய தகுதியை அறிந்து, எந்த வரிசையில் அவரை வைத்து மதிக்கவேண்டுமென்பதை உணர்வது எனின் தன்று. “அறம் உரைத்தானும்” என்ற பாட்டில் ஒரு வரிசையை அந்தப் புலவர் அமைத்திருக்கின்றார். அது பெரிதும் சிந்தனைத்துரியது.

எல்லா அறிவும். எல்லா முதன்மையும் படைத்தவர் கடவுள். தலைச் சங்கத்திலே தலைமைப் புலவராயிருந்தவர் கடவுள். அவர் குறித்த வரிசையிலே முதற்கண் இருக்கின்றார்.

இடைச் சங்கத்திலே தலைமைப் புலவராயிருந்தவர் அகத்தியர்; அவர் முதற் சங்கத்திலும் இருந்தவர்; மதா முனிவர்; கடவுளின் பழுத்த அருளுக்குப் பாத்திரமானவர். அவர் அந்த வரிசையிலே இறுதிக்கண் இருக்கின்றார்.

திருவள்ளுவநாயனுர் கடைச்சங்க காலத்தைச் சேர்ந்தவர். ஆனால் சங்கத்தில் அவர் அங்கத்தவர் அல்லர். அப்படியிருந்தும் கடவுளுக்கும் அகத்தியருக்கும் மத்தியில் ஈடுகாயகமாய் அவர் வீற்றிருக்கின்றார். அவருடைய தெய்வப் புலமை அவருக்கு அந்த இடத்தை அளித்திருக்கின்றது. கடவுளின் அருளுக்கும் அகத்தியரின் மதிப்பிற்கும் பாத்திரமானவர் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவநாயனுர். இந்த வரிசையைப் புலமையுலகம் ஒப்புக்கொள்ளும். சங்கத்துப் புலவர்கள் அவரைத் தெய்வப் புலவர் என்கின்றனர்.

“முப்பாலில் நாற்பால் மொழிந்தவர்.....
தெய்வத் திருவள்ளுவர்”

என்கின்றனர் தீர்ந்தையார் என்கின்ற புலவர்.
நாற்பால்-அறம், பொருள், இன்பம், வீடு.

“தேவர் குறனும் திருநாள் மதறழுடுவும்
மூவர் தமிழும் முனிமௌழியும் — கோவை
திருவாசகமும் நிருமூலர் சௌஷ்஠வும்
திருவாசகமேன் மூனா”

என்பது ஒளவையாரின் திருவாக்கு. உபநிடத்தங்கள், தேவாரங்கள், வேதாந்த குத்திரம், திருக்கோவையார், திருவாசகம், திருமந்திரம் என்கின்ற வரிசையில் திருக்குறள் வரிசை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. முனி-வியாச முனிவர். முனி மொழி-வேதாந்த குத்திரம் எனப்படும் பிரம குத்திரம். அது உத்தர மீமாங்கை எனவும் படும். திருக்குறள் முதல் திருமந்திரம் ஈரூணவைகள் பொருள் ஒருமை படைத்தவைகள். 'ஒரு வாசகம்' என்பது அதனைக் குறிக்கின்றது.

"எப்பொரும் யாரும் இயல்பின் அறிவுறு
செப்பிய வன்றுவார்தாஞ் செப்பவரு-ருப்பாற்றுப்
பாரதஞ்சி ராம கநைமதுப் பன்னடமறை
நேர்வெமற் றில்லை நிகர்"

என்றிங்கனம் முப்பாலாகிய திருக்குறளைப் பாராட்டுகின்றூர் பாரதம் பாடிய பெருக்தேவனூர். வியாசர். வான்மிகி முதலிய இருடிகளின் நூலும், இறைவனருளிய சுருதிகளும் திருக்குறளுக்கு ஒப்பானவைகள். சாதாரண மனிதர்கள் செய்த நூல்கள் திருக்குற ளோடு ஒப்பிடத் தகாதவைகள் என்பது பெருக்தேவனூர் கருத்து. 'நாலடி' என்று தொடங்குவதொரு பிற்காலத்துப் பாடலிலே முப்பாலை வரிசைசெய்து கணக்கிடுவது பெரிய தப்பு. முப்பாலோடு வரிசை செய்து சில நூல்களை உயர்த்த முயன்றது அந்தப் பாடல். அது நிற்க.

மறு, மிருதியாகிய நீதிநூல் செய்தவர். "ஆதித்தன் குல முதல் வன் மநுவினையாறியாதார்" என்று கம்பச் மநுவைப் பாராட்டுகின்றூர். மிருதி இறைவனருளிய சுருதிக்கு அயலில் வைத்துப் பாராட்டப்படுவது. மிருதி சிறப்புத் தர்மங்களை எடுத்துச் சொல்லுகின்ற சிறப்புநூல். திருக்குறள் பொதுத் தர்மங்களை எடுத்துச் சொல்லுகின்ற பொது நூல்.

சிறப்புத் தர்மங்களை எடுத்துச் சொல்வது எனிதன்று. ஒரு குற்றத்தை உயர்க்கொரான வினேபாஜி செய்தால் அவருக்குத் தண்டனை வேறு; பழிக்கஞ்சாதவர்கள் செய்தால் அவர்களுக்குத் தண்டனை வேறு. "நற் பெண்டாட்டிக்கு ஒரு வார்த்தை" என்பது

நாட்டில் வழங்குவதொரு பழமொழி. பதினாறிரம் வார்த்தைக்கும் அசையாத பெண்டிருமண்டு. அப்பெண்டிருக்கு சிதிக்கும் தண்டனை வேறு. அவரவர் தகுதிக்கேற்பத் தர்மங்களை ஆராய்ந்தது மறு. அப்படிப்பட்ட மறுவோடு ஒப்பிட்டுப் பேசும் பெருமைப்படைத் தது பொதுத்தர்மங்களை ஆராய்ந்ததாகிய திருக்குறள். சிறப்புத் தர்மங்களைப் போலவே எல்லாருக்கும் பொதுவான பொதுத் தர்மங்களை எடுத்துச் சொல்லுவதும் எனிதன்று. காலங்கள், தேயங்கள், சமயங்கள், வருணங்கள், ஆசிரமங்கள் என்றிவைகளையெல்லாம் கோக்கிப் பொதுத் தர்மத்தைக் காண்டல் அரித்தும் அரிது. 'செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்' என்ற வன்றுவர் வாக்குக்கு வள்ளுவரே இலக்கியம்.

உலகப் பொது நூலாய், "ஒன்றாக உல்லது" என்று ஒரு நூலீலக் கூறும்படி கேட்டால், ஒரே ஒரு விரலை மாத்திரம் மடித்துக் கூறக் கூடிய ரூல் திருக்குறை ஒன்றுமேயாம். அயலாக மற்றெலூரு விரலை மடித்துக் கூறக் கூடியதொரு பொது நூல் இந்த உலகத்தில் இல்லை. கீதை மனித தர்மங்களை எடுத்துப் பேசுவதாயினும் கிருஷ்ண நாயம் வருவதால் அதனை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களும் உண்டு. திருக்குறளை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்கள் இல்லை. திருக்குறள் தேயத்தானன்றிக் காலத்தானும் பொதுவாயது.

"என்றும் புலரா நியாணர்நாட் செல்லுமீனும்
நின்றல்ந்து தேவீபிலிற்றும் நின்றையது"

என்பது இறையனார் வாக்கு. யாணர்-அழகு. அது சொன்னுடிபு பொருண் முடிபு பற்றி வருவது. யாணர் என்றும் புலராதென்க.

ஒளவையார் வன்றுவரைத் தேவர் என்கின்றூர். தேவர்களுக்குப் "புலவர்" என்பது மற்றெலூரு பெயர். மெய்ப்புலமை படைத்தவர்கள் தேவர்களே. வன்றுவர் பிறப்பால் மனிதரேயாயினும், மெய்ப்புலமையால் தேவ வருக்கத்தைச் சேர்ந்தவர். அன்றி. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவர். அதனாலும் அவர் தேவர். அவர் புலமை தெய்வப் புலமை. அவரே மெய்ப்புலவர்.

“புலவர் திருவர் ஞானிப் பூமேற்
சிலவர் புலவரெனச் செப்பஸ்—நிலவு
பிறங்கொளி மாலைக்கும் பெயர்மாளை; மற்றும்
கறங்கிருண்மா ஈக்குக் பெயர்”

என்பது மதுரைத் தமிழாசிரியர் செங்குன்றார்க்கிழார் பாட்டு. பூர்வபக்கத்து மாலைக்காலமும் மாலைக்காலம்; அபரபக்கத்து மாலைக்காலமும் மாலைக்காலம்!

இந்தத் தரணியிலே,

திருவள்ளுவரும் புலவர்; மற்றவர்களும் புலவர்!

உடலும் உளமும்

க. ச. அருள்நந்தி M. Sc. (London)

மக்களாகிய நாச்கள் சுகமாகவும் இன்பமாகவும் வாழ்வதற்கு எங்களுக்குள் உடலீயும் உளத்தையும் பற்றிய நல்லறிவு இன்றி யமையாது வேண்டப்படுகின்றது. உடனலமும் உளநலமும் ஒன்றி லொன்று தங்கியுள்ளன. ஆதலினால், அவற்றின் அமைப்பு இயல்பு, தொழிற்பாடு இம்முன்றையும் நாம் நன்கறியாவிடில் இன்பமான சுகவாழ்வைச் சிறக்க வாழ்தல் அரிதினுமரிது.

மதிநுட்பத்தைப் பிரயோகித்து அனுபவ வாயிலாகப் பல்லா யிரம் ஆண்டுகளாக முன்னேர் பட்டறிந்து தெரிந்தெடுத்து எமக்கு விட்டுப்போன பல கருத்துக்களும் கொள்கைகளும், அவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்ட வாழ்க்கை விதிகளும் பழக்க வழக்கங்களும் உள்ளன. எனினும், இவ்வாறு பெற்ற அறிவுக்கு, இக்கால விஞ்ஞான முறைப்படி ஆராய்ந்து பெற்ற அறிவுக்குள் திட்பறுட்பழும் ஆழத்தொடு விசாலமும் இல்லை. சென்ற நூற்றுண்டின் பிற கூற்றிலும், இந்த நூற்றுண்டில் இது வரையிலும், விஞ்ஞானம் பல துறைகளிலும் அடைந்த விருத்தியும் வளர்ந்த வளர்ச்சியும் ஆச்சரியமானவை. பெளதிகவியல், இரசாயனவியல், புவியியல், உடலியல், உளவியல், இன்னுமன்ன பல்லியல்கள் எல்லாம் பண்டுதொட்டு வழங்கிவங்த கொள்கைகளை உறுதிப்படுத்தியும், திருத்தியும், மாற்றியும், மறுத்தும், உண்மைகளைப் புதிதாகக் கண்டறிந்து போதுமான ஆதாரங்களுடன் விறுவியும், அவற்றைப் பிரயோகித்து உலகைப் பிரமிக்கச் செய்கின்ற செயல்களைச் செய்தும், ஓயாதோங்கி வளர்ந்துகொண்டு வருகின்றன. இந்த விஞ்ஞான வளர்ச்சிக்கோ எல்லைகாண முடியாது. எல்லை இல்லையென்றும் கூறலாம்.

விஞ்ஞானக் கலைகள் ஒவ்வொன்றும் பல துறைகளாகப் பிரிந்து வளருகின்றன. பெளதிகவியலானது சடப்பொருளியல்பியல், வெப்பவியல், ஒளியியல், ஒலியியல், நீர் விலையியல், மின்னியல், காங்தவியல் என்னும் கிளைகளாகப் பிரிந்து, முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றதை உதாரணமாகக் கூறலாம். விஞ்ஞானக் கலைகள் வெவ்வேறுக வளருகின்றனவெனினும், ஒன்றுக்கொன்று துக்கியாகப் பயன்படுகின்றன. உடலியலாராய்ச்சிக்கு இரசாயன வியலோடு பெளதிகவியலும், உளவியலுக்கு உடலியலும் சிறப்பாக உதவ

கின்றன, கலை எதுவாயினும் அதன் பொருள்டக்கம் பரந்தகன்ற தாயும், அதன் பாகங்கள் வெவ்வேறாகப் பிரிந்து சிற்கத்தக்கன வாயும் இருக்குமிடத்து, ஆராய்ச்சிக்கு வாய்ப்பாக, கிளைக்கலைகளை விஞ்ஞானிகள் அமைத்துக்கொள்வர். வேறுன கலைகள் ஒன்றே பெடான்று உறவு பூண்டிருத்தலிலும் பன்மடங்கு ஒருக்கீழின் கிளைகள் யாவும் தம்முள் அன்னியோன்னிய உறவு பூண்டுள்ளன.

எங்கள் உடலானது அதனுள்ளே எங்கனும் பரந்து கிடக்கின்ற தசை, என்பு, நரம்பு, குருதி ஆகிய அம்சங்களையும், மூளை, இதயம், சுவரசப்பை, இரைப்பை, குடல், ஏரல், சிறுதீரைகம், சுரப்பிகள் ஆதிய உள்ளுறுப்புக்களையும், தோல், பொறிகள் முதலாய புறவுறுப்புகளையும் உடையது. இவற்றுள் சிலவற்றைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிப் பரப்புக்கள் சிறப்பானவையாகவும் பரந்தனவாகவும் இருத்தலினால், அவை கிளைக்கலைகளாகப் பிரிந்து வளர்க்கப்படுகின்றன. மூளையோடு நரம்பு மண்டலத்தைப் பற்றியவொரு பெருங் கிளைக்கலையும், சுரப்பிகளைப் பற்றிய இன்னெரு கிளைக்கலையும், இன்னுமன்ன வேறு சிறு கிளைக்கலைகளும் உண்டாகி விளங்குகின்றன. இவ்வாறு, ஆராய்ச்சிக்காக உடலுறுப்புக்கள், பிரிந்துத் தனியாக அல்லது தொகுதிகளாக, ஆராயப்படுகின்றன வெளினும், உள்ளபடி அவை எல்லாம் ஒன்றேபெடான்று நெருங்கிய தொடர் புடையனவாகத் தொழிற்படுகின்றன. அவற்றுள் எதுவேனும் ஒன்றுக்குப் பங்கம் நேர்ச்சால் அல்லது அதனின் மாற்றம் ஏதும் ஏற்பட்டால், அகனால் உடல் முழுதும் தாக்கப்படும். அது மாத்திரமன்று, உளமும் தாக்கப்படும்.

விஞ்ஞான முறைப்படி வளர்க்கப்பட்டு வருகின்ற இளங்களையாகிய உளவியலும், விசாலம் மிக்குள் விரிந்தவொரு பெருங்கலையாதனின், அதுவும் கிளைகளாய்ப் பிரிந்து ஆராய்ச்சிக்கு இடமாய்கிறது. பெனதிக விஞ்ஞானத் துறைகளில் ஆராய்ச்சி செய்வதுபோல, உளவியற்றுறைகளிலும் நேராக எண்ணல், அளத்தல், சிறுத்தல் முறைகளைப் பிரயோகித்து ஆராய்தல் சாத்தியமன்று என்பது வெளிப்படை. ஆதனால், உளத்தின் தொழிற்பாட்டை ஆராய்ந்தே உளத்தைப் பற்றிய உண்மைகளை அறிகின்றோம். இந்தத் தொழிற்பாடுதானும் ஆராய்வோருக்கு உடல்வாயிலாகவே புலப்படுகின்றது. உளமானது தன்னைத் தானே உற்று நோக்கி ஆராயும் இயல்புடையது என்றுகொண்டு, உளக்கலையை ஒருகாலம் வளர்த்து வந்தனர். ஆனால் இந்த முறைக்கு பல இடர்களும் இழுக்குக்களும்

உண்டென்று கண்டு, விஞ்ஞானமுறைகளை அனுட்டிக்கலாயினர். அதன் பின்னர்தான் உளக்கலை உள்ளபடி ஒங்கி வளரத் தொடக்கியது.

உளத்துக்கு மூன்று பேருறுப்புக்கள் உண்டென்று கொள்ளப்படும். அவையாவன புத்தி அல்லது விவேகம், சித்தம், உள்ளுணர்வு அல்லது உளச்சலவை என்பன. இந்த உளத்துக்கு உடலிலே இருப்பிடம் ஒன்றுள்ளதா, இருப்பின் எங்குளது? மூளையிலா, நரம்பு மண்டலத்திலா, அன்றேல் வேறெங்கேனுமா? இந்த வினாவுக்கு விடையைப் பலவாறு கூறிவந்திருக்கின்றனர். இக்கால ஆராய்ச்சியின் பேருக, உடலும் உள்ளுக்கொள்று புறம்பானவை அல்ல வென்றும், பிரதானமாக மூளையோடும், அதற்குப் பறம்பேயிருந்து அதனேடு இக்கைப்பட்டிருக்கின்ற பெருங்தொகையான நரம்புகளின் மண்டலத்தோடும் உளத்தைத் தொடர்புபடுத்தியும் கூறலாம். இவ்வாறு, உளத்தினது உறைவிடத்தைச் சிறப்பாக மூளையாகக் கொண்டு, உடலைக்கனும் அது வியாபித்திருந்து தொழிற்படுகின்ற தென்று கொள்ளுத்தற்குப் போதுமான ஆதாரமுண்டு. இந்தக் கொள்கையை தனது மதிருட்பத்தினாலும் உள்ளளவிலினாலும் கொண்டு கவிப்பெருமான் கம்பர், தமது இராமாயணத்தில் ஒரு கவியில் அழகாக அமைத்திருக்கின்றனர். போர்க்களத்தில் மாண்டுகிடந்த இராவணனானது உடலில் “மேலும் கீழும் என்னிருக்கும் இடனின்றி” அம்புத் துளைகள் இருப்பதைக்கண்ட அவர் பத்தினியார் மன்டோதரி, பல அம்புகளை எவ்வாயினும் ஒருவர்மீது எய்தல் இராமபிரரானது வில்லாண்மைக்கும் மக்கத்துவத்துக்கும் பொருந்தாதாதனின் அன்னர் விடுத்த அம்பு ஒன்றேயான்றென்றும் முடிபுக்கு வந்ததும், பல துளைகளை ஒரே அம்பு உண்டாக்கியது எங்கனம் என்று தம்மையே வினவினர். விடையைக் கண்டனர். கண்டதும், “கன்னிருக்கு மலர்க் கூந்தற் சானகிகையை மனச்சிறையிற் கரந்த காதல், உள்ளிருக்கும் எனக்கருதி உடல்புகுங்கு தடவியதோ ஒருவன் வாளி” என்று புலம்பினர். காதல் என்பது சில உள சிகழ்ச்சிகளோடு எழுகின்ற வோர் உள்ளுணர்வு. இதயமே அதனிருப்பிடம் என்று ஆதாரமின்றிக் கூறப்படுகின்ற கூற்றைப் புறக்கணித்து, உடலெங்கனும் உள்ளுணர்வு உண்டென்று உறுதியாகக் கம்பர் கூறிப்போந்தனர்.

உளம் தொழிற்படுமாற்ற நோக்குமிடத்து, எங்களுடைய அனுரவங்கள் எவ்வாறு சிகழ்கின்றன என்பதைப்பற்றி அறிதல் வேண்டும். பிரத்தியட்சமாகத் தெரியக் கிடக்கின்ற மெய், வாய்,

கண், முக்கு, செவி ஆகிய ஜாங்குமே எங்களுக்குள் பொறிகள் என்று பண்டுதொட்டுக் கூறிவந்தனர். ஆனாலும், இன்னும் வேறு பொறிகளும் எமக்குண்டெப்பது இப்போதெமக்குத் தெரியக்கிடக் கின்றது. அவையாவன், உடலியக்கத்தோடு தொடர்புடைய தசை நார்ப் பொறியும், வெப்பசிலையை உணருதற்குள்ள குட்டுப் புள்ளிப் பொறிகளோடு குளிர்ப்புள்ளிப் பொறிகளும், நோவையும் நோவையை உடற்றுப்பங்களையும் உணருதற்குள்ள நோப்புள்ளிப் பொறிகளும், பசி, தாகம் முதலியனவற்றை உணருதற்குள்ள உட்பொறிகளும். இவற்றை நாம் ஜம்பொறிகளோடும் சேர்த்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

பொறிகள்வாயிலாக நாம் பெறுகின்ற அனுபவங்கள் உளத்துக்குப் புலப்படுகின்றன. புலப்பட்டதும் அவற்றை உளம் கிடைக்கின்றது. உதாரணமாக, கட்டுலை கோக்குவாம். புறத்தேபுள்ளவெருபொருளை நாம் கண்டதும், உடனுக்குடனுக் கிகழுகின்றவெருபொருளைக்கியாக அந்தக்காட்சி எமக்குத் தோன்றுகின்றது எனிலும், உள்ளபடி இந்த கிகழுக்கியை ஒன்றன்னின் வென்றாக கிகழ்கின்ற நான்கு கூறுகளாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவதாக, உடலுக்குப் புறத்தே காட்சிப் பொருளின் அனுக்கள் எல்லாம் ஒயாது வேகமாக அதிர்க்குதலைக்காண்டிருக்க, அவற்றின் அதிர்வுகளானவை, ஆங்கிலத் தில் 'சதர்' எனப்படுவை, ஆகாய நுண்ணனானும் மண்டலத்தில் எத்திசையிலும் அலீகளீச் செலுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. இரண்டாவதாக, இந்த அலீகள் கண்ணினுட்புகுதலும், ஆங்குள்ள கண்ணிடுடனிர், பளிங்கு வில்லை, விழித்திரை ஆதியனவற்றில் சில இரசாயன மாற்றங்கள் எழுகின்றன. முன்றாவதாக, இந்த மாற்றங்களின் பேரூக, மின்னேடுட்டத்தை ஒத்த எதுவோவோர் ஒட்டம், கண்ணை முளையோடு இளைத்திருக்கின்ற நரம்புகள் வழியே, முளை யில் அதற்குரிய பாகத்தைப் போய்டைகின்றது. நான்காவதாக, அந்த முளைப்பாகத்தில் எவையோ கிகழுக்கிகள் கிகழுகின்றன. இவ்வாறு இந்த கிகழுக்கிகள் எல்லாம் கிகழ்த்தும் உளம் அந்தப் பொருளைக் கிரகிக்க, நாமதைக் காண் கின்றோம். கண்டதும் உடலின் கிகழுக்கி உளத்தின் கிகழுக்கியாகிவிட்டது.

உள கிகழுக்கிகளை அறிதல், துணிதல், உணர்தல் அல்லது கலைத்தல் என முன்றாகப் பிரித்து கோக்கலாம். இவ்வாறு, அதனைப் பற்றிச் சிக்தித்தற்காகவும் ஆராய்தற்காகவும் பிரித்தபோதி லும், அவை உள்ளபடி ஒருங்கே கிகழுகின்றன. அறிதலின் பேரு

கச் சிக்தனைகளும், துணிதலின் பேரூகச் செயல்களும், கலைத்தலின் பேரூக மெய்ப்பாடுகளும் எழுகின்றன. ஒருதாரணத்தை எடுத்துக்கொள்வாம். கடிநாய் ஒன்றைக் கண்டாலென்றால், அது கடிநாய் என்று அறிந்து, தற்பாதுகாப்புக்காக ஒடித் தப்பிக்கொள்ளவோ, பிறருதவி வேண்டி ஒலமிடவோ, எதுவோ ஒன்றைச் செய்ய முற்படுகின்றன. இவற்றே உடலிகழுக்கியாக அச்சம் என்னும் உள்ளுணர்வு தோன்றுகின்றது. அதன் விளைவாக, உடலின் உள்ளேயும் புறத்தேயும் மாற்றங்கள் உண்டாகின்றன. உடலினுள்ளே அப்பொழுது ஆங்கிலத்தில் 'அட்டிரீனர் கிளாண்டு' எனப்படும் அகஞ் சரக்கும் சிறுரீக வயற் சரப்பியானது 'அட்டிரெனலிஸ்' என்னும் பதார்த்தத்தைச் சரக்கின்றது. இந்தப் பதார்த்தம் ஈரழுக்குப் போய் ஆங்குச் சேகரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற வெல்லத்தை விடுதலையாக்க, அந்த வெல்லம் இரத்தத்தோடு சேர்ந்து உடலெலங்களும் பரவுகின்றது இவ்வாறு பரவி, ஒட்சிசன் எனப்படும் பிரான் வாயுவுடன் சேர்ந்து தகனமாகும். இந்தத் தகனத்தால் உண்டாகும் மேலதிகமான சக்தியானது பிரதானமாகத் தசைநார்களை ஊக்க, அவை மழுக்கமாக இயங்குதலிலும் பன்மடங்கு பல மாக இயங்கித் தொழிற்படுகின்றன. ஒட அவன் துணிவானுயின், இடர்களைப் பொருட்படுத்தாது வேகமாக ஒடவும், அந்தக் கடிநாயோடு பொருத்த துணிவானுயின் பலமாகப் பொருதவும் வல்லவனுகின்றன. இயற்கையிலே எங்களுக்குள்ளவெரு தற்காப்புப் பொறியமைப்பாகும் இது. உள்ளுணர்வு அளவுக்கு மிஞ்சி மேலிட்டு அறிவை முற்றுக் கடகவும் கூடும். அவ்வாறு அறிவு கீழ்ப்படுமாறு உள்ளுணர்வு தன்னுதிக்கத்தைச் செலுத்துமாயின். அவன் செயலற்றுத் தற்பாதுகாப்புச் சிசயல் எதனையும் செய்யாது வாளா நின்று விடுவான். இந்த கிகழுக்கிகளும் இன்ன பிறவும் உடலினுள்ளே கிகழு, மெய்யின் புறத்தே மயிர் சிவிர்த்தல், நடுங்கல், வியர்த்தல், விற் அகன்று பிதுங்குதல் ஆகிய மெய்ப்பாட்டுக் குறிகள் பிறருக்குத் தெரியத்தக்கனவாகத் தோன்றும்.

அனுபவங்களை நாம் பெற்றபின்னர், அவற்றின் வரலாறுள்ளை? உடலிலும், அதனால் உளத்திலும், அவை பதிந்து கிடக்கின்றன. மீட்டும் மீட்டும் ஒருங்குபவத்தை நாம் பெறுதலினால் அதன் பதிவு உறுத்தப்படுகின்றது. இதுவே ஞாபகத்தின் அடிப்படையாகும். ஞாபகம் என்பது எங்களுக்கு இயல்பாகவள்ள ஆற்றங்களுள் ஒன்று. அதற்கு முன்று படிகளுள். அவையாவன் முதலாவதாக அனுபவத்தைப் பெறுதலும், இரண்டாவதாக அதை உளத்தில்

நன்கு பதித்து சினைவில் வைத்திருத்தலும், முன்றுவதாக வேண்டியவிடத்து அதனை சினைவு கூருதலும், அனுபவங்களுக்கிடையே ஒப்பு, உடனிகழ்ச்சி, காரணகாரியத் தொடர்பு ஆதிய பல தொடர்புகள் உள்ளன. இந்தத் தொடர்புகளினாலே அவை இணைக்கப்பட்டிருத்தலினால், ஒன்று சினைவுக்கு வர அதனோடு தொடர்புடைய பலவேறு அனுபவங்களும் தொடர்க்கு சினைவுக்கு வரும்; அன்றேல் அவற்றை சினைவுக்குக் கொண்டுவரலாம். யானை குதிரை என்பன நாற்காலூர்திகள் என்ற ஒப்பினாலும், சோறு கறி என்பன உடனாலுண்ணப்படுதலாலும், மழை சென்னம் என்பன காரணகாரியத் தொடர்புள்ளவாதலினாலும், அவற்றுள் எதுவேனுமொன்று சினைவுக்கு வந்ததும், தொடர்புடைய மற்றையதும் வருதல் இதற்கு உத்தரணமாகும்.

எங்களுடைய அனுபவங்களே என்னிறந்தன. அவையெல்லாம் உள்தீவில் பதிசின்றனவெனிலும், ஒரு சிறு பகுதிதான் சினைவுக்கு வரக்கூடிய சிலையிலிருக்கின்றது. மற்றவையெல்லாம் சினைவுக்கு வரக்கூடிய அளவுக்குப் பதியாதனவாய் சினைவுப்பற வள்ளத்தில் கிடக்கும். அவற்றேடு, திடுக்காட்டமான அனுபவங்களும் கடும் வெறுப்புக்கிடமான அனுபவங்களும் சினைவுசிலைக்குப் புறத்தேயுள்ள உள்ளப்பாகத்தில் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டு, அங்கிருந்து அவை கோளாறுகளையும் குழப்பங்களையும் செய்து உள்ளலத்தைக்கெடுத்து உள்பினிகளை உண்டாக்க வல்லனவாய்க் கிடக்கின்றன. உளம் இத்தன்மையதாதனின், அதனைக் கடவில் மிதத்து கிடக்குமொரு பனிக்கட்டி மலைக்கு ஒப்பிடுவர். நீரின்மேல் இருக்குமதன் பாகமோ மிகச் சிறிது; நீரின் கீழ் இருக்கும் பாகமோ மிகப் பெரிது. முன்னது சினைவுள்ளத்துக்கும் பின்னது சினைவுக்கப்பாற்பட்ட உள்ளத்துக்கும் ஒப்பாகும்.

அறிவுக் துறையில் ஞாபகத்தைப் போன்ற வேறு சில தொகுதி ஆந்றங்களும், அறிதல் சிகிஞ்சி ஒவ்வொன்றுக்கும் சிறப்பாகவுள்ள எண்ணிறந்த சிறப்பாற்றல்களும் எமக்குண்டு. இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலான பொதுவாற்றல் ஒன்றுண்டு. புத்தி அல்லது விவேகம் என்று முன்னர் இங்கு கூறப்பட்டுள்ளதே அதுவாகும். சிந்த

ணையில் சிகிஞ்சிகள் எல்லாவற்றிலும் அது பங்குபெறுகின்றது. என்றாலும், எல்லாச் செயல்களிலும் ஒரே அளவாக அது தொழிற்படுகின்றில்லை. ஒரு கருமத்தில் எவ்வளவுக்கது தொழிற்படவேண்டும் என்பது அந்தக் கருமத்தின் இயல்பைப் பொறுத்தது. எல்லோருக்கும் ஒரே அளவினதாக இல்லாத இந்தப் பொதுவாற்றலாகிய விவேகம் ஏற்றமாக இருந்தாற்றன, கட்டமும் சிக்கலுமான கருமங்களில் ஈடுபட்டுச் சித்திபெறலாம். பிரதிசிலேயே ஒவ்வொருவருக்கும் எல்லை வகுக்கப்பெற்ற இந்த விவேகவாற்றல் ஏற்றமாக ஒருவருக்கிருந்தாலன்றி, உயர்தரக்கல்வியை அவர் கற்றுப் பட்டங்கள் பெற்று, பேராசிரியர், பொறுமீயல் வல்லுனர், நியாயவாதி போன்ற பதவியான்றில், அவருக்குரிய தொகுதியாற்றல்கள், சிறப்பாற்றல்கள், உனச் சார்புகள் ஆகியவற்றுக்குப் பொருத்தமாக அமர்ந்து தனக்கும் சமுதாயத்துக்கும் சிறந்த பயனுண்டாகுமாறு வாழுமியலாது. இந்தப் பொதுவாற்றல் உச்சப்படியிலுள்ளவர்களே தத்தம் துறைகளில் உன்னத சிலையை அடைந்து சிபுணர்களாக விளங்குபவர்கள். விவேகம் எவ்வளவுக்கு உயர்ந்தாக இருந்தாலும், ஏற்றவாறதைப் பயன்படுத்தாதாரிலும், உள்ள விவேகத்தை இயன்றமட்டும் நன்கு பயன்படுத்துபவர்கள் சமுதாயமும் தாழும் பண்டங்கு செழிப்புறுமாறு வாழுவல்லராவர்.

குட்டிப்பிசாசம் உரோட்டியும்

மூலம்: வியோ ரோஸ்ரோஸ்
தமிழாக்கம்: தேவன், யாழ்ப்பானம்.

ஒர் ஏழை விவசாயி ஒருநாள் அதிகாலையில் காலை உணவுக்காக ஓர் உரோட்டியையும் எடுத்துக்கொண்டு உழுவதற்காகப் புறப்பட்டான். கலப்பையை ஆயத்தம் பண்ணிக்கொண்டு உரோட்டியைத் தன் அங்கியினால் சுற்றிருப்புதினிலீட்டு வேலைசெய்ய ஆரம்பித்தான். கொஞ்ச நேரத்தின் பின் அவனுடைய குதிரையும் கணைத்துவிட்டது. அவனுக்கும் பசியெடுக்கத் தொடங்கிவிட்டது. கலப்பையை நிறுத்திவிட்டு, குதிரையை அவிழ்த்து புல் மேய விட்டுவிட்டுத் தன் அங்கியையும் காலை உணவையும் எடுக்கச் சென்றன.

அங்கியைத் தூக்கிப் பார்த்தான். உரோட்டியைக் காணேனும்! திரும்பத் திரும்பப் பார்த்தான், அங்கியைப் புரட்டிப் பார்த்தான். உதறிப்பார்த்தான் — உரோட்டி போனது போனதுதான். இதை அவனுல் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

“இது வினோதமாயிருக்கிறதே. நான் யாரையும் காணவில்லை. அப்படியிருந்தாலும் யாரோ இங்கு வந்து உரோட்டியை எடுத்துச் சென்றிருக்கிறார்களே” என்று அவன் எண்ணினான்.

அவன் உழுது கொண்டிருந்தபோது உரோட்டியைத் திருடிய குட்டிப்பிசாச அப்போது புதரின் பின்னால் உட்கார்ந்துகொண்டு அவ்விவசாயி திட்டுவதையும், பெரிய பிசாசை அழைப்பதையும் கேட்கலாம் என்று காத்துக்கொண்டிருந்தது.

விவசாயிக்குக் காலை உணவை இழந்ததைப் பற்றி வருத்தமேற்பட்டது. ஆயினும் “இது தவிர்க்க முடியாதது. பார்க்கப்போனால் பசியினால் நான் இறந்துவிடப் போவதில்லையே! உரோட்டியை எடுத்தவனுக்கு அது தேவையாயிருந்தது என்பதில் சங்கேதமில்லை. அது அவனுக்கு நன்மையை அளிக்கட்டும்” என்று சொல்லிக் கொண்டான்.

கிணற்றடிக்குச் சென்று நீரைக் குடித்துவிட்டுக் கொஞ்சநேரம் இனைப்பாறினான். பின்பு குதிரையைப்பிடித்து, சேனைத்தைப்பூட்டி மீண்டும் உழு ஆரம்பித்தான்.

விவசாயியைப் பாவும் செய்யத்தூண்ட முடியாவல் போய்விட்டதே என்று மனந்தனர்க்க குட்டிப்பிசாச தன் எஜமானானுகிய பெரிய பிசாசிடம் நடந்ததைச் சொல்வதற்காகச் சென்றது.

பெரிய பிசாசிடம் போய் தான் விவசாயியின் உரோட்டியைக் களவாடியதையும் அவன் திட்டுவதற்குப் பதிலாக ‘நன்மையை அளிக்கட்டும்’ என்றதையும் கூறிற்று.

பெரியபிசாச கோபித்து, “ஒரு மனிதனை உன்வழிக்குக் கொண்டு வர உன்னால் முடியவில்லையென்றால் அது உன்தவறுதான். உன் வேலையை சரிவரச் செய்யவில்லை. விவசாயிகளும், பின்பு அவர்களுடைய மனைவிகளும் அப்படி நடக்க ஆரம்பித்தால் எங்கள்பாடு முடிந்துவிடும். இதை இப்படியே விடமுடியாது. உடனே திரும்பப் போய் கிலைமையைச் சீராக்கு. மூன்று வருடங்களுக்கிடையில் கீ அவனை வழிக்குக் கொண்டு வராவிட்டால் உன்னைப் பரிசுத்த நீரில் முழுக்கெய்வேன்” என்று கூறிற்று.

குட்டிப்பிசாச பயக்குபோய்விட்டது. தன் தவறை எப்படி கிணிர்த்தி செய்வது என்று எண்ணியவாறு பூமிக்குத் திரும்பாடு வந்தது. யோசித்து, யோசித்து கடைசியில் ஒரு நல்லதிட்டமிட்டது.

தன்கை ஒரு குலியாளர் மாந்றிக்கொண்டு அவ்வேழை விவசாயிடம் போய் வேலைசெய்ய ஏற்றுக்கொண்டது, முதல் வருடம் ஒரு சேற்று சிவத்தில் தானியத்தை விதைக்கும்படி அவனுக்கு ஆலோசனை கூறியது. விவசாயியும் அவ்வாலோசனையை ஏற்றுக் கொண்டு சேற்றில் சிவத்ததான். அவ்வந்தம் மழையின்மையால் ஏனைய விவசாயிகளின் பயிர் குரியவெப்பத்தினால் கருகிப்போக இந்த ஏழையின் பயிர் செழிப்பாகவும் உயரமாகவும் கதிர்கள் நிறைந்ததாகவும் வளர்க்கத்து. வருடம் முழுவதற்கும் போதிய தானியம் கிடைத்ததுமல்லர்மல் மேலதிகமாகவும் நிறைய அவனிட மிருந்தது.

மறுவருடம் குட்டிப்பிசாச மலையில் பயிரிடும்படி அவனுக்குப் புத்தி கூறிற்று. அம்முறை கோடைமழை பெய்து மற்றவர்களின் பயிர்கள் சாய்ந்து பழுதடைந்து கதிர்கள் பழுக்கவில்லை. ஆனால்

இவ் விவசாயியின் பயிரோ மலைதூ நன்றாய் விவைந்திருந்தது. முன்னியிலும் பார்க்கத் தானியம் நிறைய மிஞ்சிற்று. அவ்வள்ளையும் என்னசெய்வது என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

பின்பு குட்டிப்பிசாசு தானியத்தை உறரவைத்து அதிலிருந்து மது வடிகட்ட அவனுக்குக் கற்றுக்கொடுத்தது. அவ்விவசாயி அப்படியே காரமான ஒரு குடிவகை தயாரித்து, தானும் குடித்து தன் நண்பர்களுக்கும் கொடுக்கலானான்.

குட்டிப்பிசாசு தன் எஜுமானனுகிய பெரிய பிசாசிடம் சென்று தன் தோல்விக்கு ஈடுசெய்து விட்டதாகப் பெருமைபேசியது. தானே கேரில் வந்து நிலைமை எப்படியிருக்கிறது என்று பார்ப்பதாகப் பெரியபிசாசு சொல்லிற்று.

பெரியபிசாசு விவசாயியின் வீட்டுக்குவந்து, அவன் தன் பணக்கார அயலவர்களை அழைத்து குடிவகை பரிமாறுவதைக் கண்டது. அவனுடைய மனைவி விருந்தாளிகளுக்குக் குடிவகைகளைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்படிக் கொடுக்கும்போது மேசை மீது இடறி ஒரு கிண்ணத்தைச் சிந்திவிட்டாள்.

விவசாயிக்குக் கோபம் வந்தது. தன் மனைவியை “கேடு கெட்ட வளே, என்ன கிணைத்தாய்? முடமே தரையில் கண்டபடி இந்த அருமையான பொருளைச் சிந்துவதற்கு இது சாக்கடை நீரென்று கிணைத்தாயா?” என்று ஏசினான்.

குட்டிப்பிசாசு தன் முழுங்கையால் பெரியபிசாசை மெதுவாக இடித்து, “பார்த்தாயா. இந்த மனிதன்தான் தன் ஒரே உரோட்டி போனால் போகட்டும் என்று கவலைப்படாதவன்” என்றது.

அவ்விவசாயி தன் மனைவியை ஏசியவாறு தானே பரிமாறத் தொடங்கிவிட்டான். அப்போது இன்னொரு ஏழைவிவசாயி, வேலையிலிருந்து திரும்பிப் போய்க்கொண்டிருந்தவன், அழைப்பின்றி அங்கு நிறைந்துவிட்டான். வந்தவன் வணக்கம் சொல்லிவிட்டு உட்கார்ந்து மற்றவர்கள் குடித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். வேலையினால் கிணைத்துப்போய் வந்தவன் தனக்கும் ஒருதுளி கிடைக்காதா என்று ஆசைப்பட்டான். ஆனால் விருந்தவினித்துக் கொண்டிருந்தவனே அவனுக்கும் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக “வருகிறவர்கள் எல்லோருக்கும் குடிக்கக்கொடுக்க என்னிடம் கிடையாது” என்று முனு முனுத்தான்.

பெரிய பிசாசக்கு இது திருப்தியைக் கொடுத்தது. குட்டிப்பிசாசு குதாகஸ்து, “கொஞ்சம் பொறு. இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கிறது” என்றது.

பணக்கார விவசாயிகளும் விருந்தளித்த விவசாயியும் குடித் தனர். ஒருவருக்கொருவர் போலியாக ‘வழவழா’ப் பேச்கக்கன் பேச ஆரம்பித்தனர்.

பெரிய பிசாசு அனைத்தையும் கேட்டதும் குட்டிப் பிசாசைப் போற்றியது.

“அந்தக்குடி அவர்களை அவ்வளவு தந்திரிகளாக்கி ஒருவரையொருவர் ஏமாற்றச் செய்யுமென்னால் விரைவில் அவர்கள் எங்கள் வசமாகி விடுவார்கள்” என்றது.

“என்ன வருகிறதென்று பார். ஒவ்வொருவரும் இன்னுமொரு கிண்ணம்குடிப்பார்கள். இப்போது நரிகள் போலக் குள்ளமாகவாலையாட்டி ஒருவரையொருவர் வசப்படுத்தப் பார்க்கிறார்கள். இனிக்காட்டுமிராண்டித் தனமான ஒநாய்களாக நடந்துகொள்வார்கள்” என்றது குட்டிப்பிசாசு

விவசாயிகள் மேறும் ஆளுக்கு ஒரு கிண்ணம் மது அருந்தினர். அவர்களுடைய பேச்க முரட்டுத்தனமாகவும் உரமாகவும் மாறியது. ‘வழவழா’ப் பேச்கக்குப்பதில் ஒருவரைப்பார்த்து ஒருவர் நூற்றாலும் உறுமவும் ஆரம்பித்தார்கள். உடனே அவர்கள் சண்டைபோட்டுக் கொள்ளத் தொடங்கினார்கள். ஒருவர் முக்கில் இன்னொருவராக அவர்கள் குத்திக்கொண்டார்கள். விருந்தவித்தவனும் சண்டையில் கலந்துகொண்டு நன்றாக அடிவாங்கினான்.

பெரியபிசாசு இதைப்பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தது; மிகவும் திருப்தியும் அடைந்தது.

“அபாரம்” என்றது பெரியபிசாசு.

குட்டிப்பிசாசு, “கொஞ்சம் பொறு. சிறக்கபகுதி இனித்தானிருக்கிறது. முன்றுவது கிண்ணமும் குடித்து முடிக்கும் வரை பொறு. இப்போது ஒநாய்கள் போல் ஆத்திரம் கொண்பவர்கள் இன்னொரு கிண்ணத்திற்குப்பின் பன்றிகள் போலாகி விடுவார்கள்” என்றது.

விவசாயிகள் முன்றுவது கிண்ணத்தையும் உட்கொண்டார்கள்; மிருகங்களாகவே மாறிவிட்டார்கள். ஒருவர் சொல்வதை மற்றவர். கேட்காமல் முனுமுனுத்தார்கள், கூச்சலிட்டார்கள்.

விருந்துக்கு வந்தவர்கள் உலைய் ஆரம்பித்தார்கள். தவிகம் யாகவும், இருவராகவும், மூவராகவும்—எல்லோரும் தெருவழியே தள்ளாடிக்கொண்டு சென்றார்கள். போகிறவர்களைத் துரிதப்படுத்த விருந்தலித்தவன் வக்தான். சக்தியில் முக்கு அடிபடும்படி விழுந்தான். அவன் உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால்வரை சேறுமயமாயிற்று. அங்கேயே பன்றிபோல் உறுமிக்கொண்டு அவன் கிடந்தான்.

பெரிய பிசாகக்கு இதுமேலும் திருப்தியைக் கொடுத்தது.

"ஒர் அற்புதமான குடியைக் கண்டுபிடித்துவிட்டாய். முன்பு உரொட்டி விஷயமாக நீ விட்ட தவறுக்கு பரிகாரம் தேடிவிட்டாய். இக்குடியை எப்படித் தயாரிப்பதென்று எனக்குச் சொல். முதலில் நாயின் இரத்தத்தைக் கலந்திருப்பாய். அதுதான் அவர்களுக்கு நாரிகளைப் போன்ற குள்ளப்புத்தி பிறந்தது. பின்பு ஒராயின் இரத்தத்தைக் கலந்திருப்பாயென் நினோக்கிறேன். அதுதான் அவர்களைப் பன்றிகள்போல் முர்க்கக்கர்கள் ஆக்கியது. கடைசியில் அவர்களைப் பன்றிகள்போல நடக்கச்செய்ய, பன்றியின் இரத்தத்தைச் சேர்த்து ருப்பாய்" என்று சொல்லிற்று.

'இல்லை, அதை நான் அப்படிச்செய்யவில்லை, நான் செய்தது முழுவதும் அவனுடைய தேவைக்கு மேலாகத் தானியம் கிடைக்கும் படி பார்த்துக்கொண்டதுதான். மிருகங்களின் இரத்தம் எப்போதும் மனிதனில் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. தன்னுடைய தேவைக்கு மட்டும் போதிய தானியம் கிடைக்கும்வரை அது கட்டுக்குள் கடைசி உரொட்டி போனதைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் தேவைக்கு மிஞ்சித் தானியம் கிடைத்ததும் அதிலிருந்து இன்பம் பெறும்வழிகளை நாடினான். நான் ஒரு இன்பத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தேன்—தூடி! கடவுள் கொடுத்த பரிசில்களை அவன் தனக்கு இன்பமட்டும் போதைப் பொருள்களாக மாற்ற ஆரம்பித்தும் அவனுள்ளேயிருந்த ஸரி, ஒராய், பன்றி ஆகியவற்றின் இரத்தம் வெளியே தோன்றியது. அவன் குடித்துக்கொண்டே போவானானால் என்றும் மிருகமாகவே இருப்பான்" என்றது குட்டிப்பிசாக.

பெரிய பிசாக குட்டிப்பிசாகசைப் பாராட்டி, அதன் முந்திய தவறை மன்னித்து, அதை நன்மதிப்புக்குரிய ஒர் உயர் பத்தியில் அமர்த்தியது.

—०—

ஞாயிற்றுப் பொட்டுக்கள்

பேராசிரியர் ஆ. வி. மயிஸ்வாகாம், M. A; Ph. D; B.Sc;

வானில் நாம் பல ஒளிர்கின்ற பொருள்களைக் காண்கின்றோம். அவற்றுள் ஞாயிற்றும், புவியொழிக்க ஞாயிற்றின் கோள்களாகிய புதன், வெள்ளி, செவ்வாய், வியாழன் என்பனவும், புவியின் உபகோளாகிய திங்களும் மட்டுமே எங்கள் கட்பார்வைக்கு பருமனுடையனவாய்க் காட்சி தருகின்றன. அத்தொகுதியில் ஞாயிற்று ஒன்றே தன்னெளிர்வுள்ளதாய் இருக்கின்றமையாலும், ஞாயிற்றுக்கும் புவியொழு உயிரினங்களுக்கும் தாவரவினங்களுக்கும் மிக்க செருங்கிய தொடர்பு உள்ளதாலும், மக்களின் கருத்தானாலும் தொன்றுதொட்டு ஞாயிற்றுமீதே செலுத்தப்பட்டு வகுக்கிறது.

காலையிலும் அதற்குப் பின்னரும் ஞாயிற்றை நாம் கேட்ரேபார்த் தல் ஆகாது. அவ்வாறு செய்வோமாயின் எங்கள் கட்பார்வைக்குத் தீர்க்கவொண்ணுத் தீங்கு தவரூது கேட்ரிடும். ஞாயிற்றும், அந்திப் பொழுதில் ஞாயிற்று மறையுங்கால் கேராகவோ, நண்பகலில் வினக்குக்கரி நன்கு படிந்த கண்ணுடித் தட்டெட்டான்றின் ஊடாகவோ, நாம் யாதொரு அச்சமுமின்றி அதனை அவதானிக்க இயலும். அல்லாமலும், வீட்டுக்குரையிலுள்ள சிறுதுளையொன்றின் வழியாக உட்செல்லுகின்ற ஞாயிற்றின் கற்றறையானது சுவர்மீது ஞாயிற்றின் வீம்பத்தைத் தருகின்றதல்லவா? அவ்விம்பத்திலிருந்தும் ஞாயிற்றைப் பற்றிய செய்திகள் கிலவற்றை நாம் பெற்றமுடியும். நாம் கோக்கும் முறையானது எவ்வாரூயிலும், ஞாயிற்று ஒரு வட்டவடிவமான தட்டுப்போல் தோற்றுகின்றது. உண்மையில் ஞாயிற்று உருண்டை வடிவமுடையதே. ஆனால் மிகத் தொலையில் அது இருக்கின்றமையால் தட்டுவடிவமே புலனுகின்றது.

ஞாயிற்றை ஆய்கருவிகள் மூலம் முதன்முதல் அவதானித்தவர் இத்தானிய நாட்டு மேதாவியும், பரிசோதமீன் முறை விஞ்சானத்தின் தாத்தாவும், தொலைகாட்டியை உருவாக்கினவருமான கலிலேயோ என்பவர் ஆவர். அவர் தம் தொலைகாட்டி ஜாடாக ஞாயிற்றை கோக்குங்காலே, ஞாயிற்றின் மேற்பரப்பில் பல கருமையான பொட்டுக்களை அவதானித்து, அவற்றிற்கு ஞாயிற்றுப் பொட்டுக்கள் எனப் பெயருமிட்டார்.

ஞாயிற்றுப் பொட்டுக்களைப்பற்றிக் கூறுமுன் ஞாயிற்றின் அமைப்பைப் பற்றியோரளவு அறிந்திருப்பது கண்ணுகும். ஞாயிற்றுக் கும் புவிக்குமிடையிலுள்ள தொலை 9·3 கோடி மைல் என்றும் ஞாயிற்றின் விட்டம் 8·65 லட்சம் மைல் என்றும், அதன் புறவெப்ப நிலை 10,000 பாகை பரணீற்று; அகவெப்ப நிலை 3·5 கோடி பாகை பரணீற்று என்றும், அது முற்றிலும் வாயுமயமானது என்றும், புவியை நோக்க அதன் தினிவு 3·33 லட்சம் மட்ஸ்கு என்றும், நாம் அறிய வந்துள்ளோம்.

ஞாயிற்றனது மூன்று ஒரே மையமுள்ள பகுதிகள் உடையது. மிகவும் உள்ளான பகுதியான து ஒளிமண்டலம் எனப்படும் இடைப் பகுதி நிறமண்டலம் என்றும், வெளியேயுள்ள பகுதி ஒளி வட்டம் என்றும் பெயரிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஒளி மண்டலத்தை நோக்க ஏனைய பகுதிகளின் வெப்ப நிலைகள் மிகவும் குறைவாக, இருக்கின்றமையால் சாதாரண நாட்களில் நாம் ஒளி மண்டலத்தை அதாவது மேற்கூறிய தட்டை மட்டுமே அவதானிக்க இயலும், ஆனால் ஞாயிற்றுக் கிரகணைகாவங்களிலே திங்கள் குறுக்கிட்டு ஒளி மண்டலத்தை மறைக்கிறது. அக்காலங்களில் நிறமண்டலத்தையும், ஒளி வட்டத்தையும், ஒளி வட்டத்தையிருந்து எதிர்பாராத வகையில் பாய்கின்ற ஞாயிற்றுப் பிரதுக்கங்களையும், நாம் இலகுவாகப் பார்க்க முடியும். நாம் கருதிவரும் ஞாயிற்றுப் பொட்டுக்கள் ஒளி மண்டலத்தின் அகத்தில் உற்பத்தியாகி, அதனது மேற்பரப்பை அடைந்து, எங்களுக்குக் கட்டுவனுகின்றன.

ஞாயிற்றுத் தட்டின் அபிசங்களுள் மேற்கூறியுள்ள பொட்டுக்களே மிகவும் கவர்ச்சி வாய்ந்தவை. அவை கருமையாகத் தோற்றுகிறதற்குக் காரணம் அவற்றின் சற்றுத் தாழ்ந்த வெப்பசிலையாகும். அவற்றின் அயல் உயர்வெப்பசிலையில் இருக்கின்றமையால் நாம் ஞாயிற்றுப் பொட்டுக்களிலிருந்து குறைவாகவே ஒளிபெறுகின்றோம். ஆகவே அவற்றின் அயலை நோக்க ஞாயிற்றுப் பொட்டுக்கள் கருமையாகக் காட்சித்தருகின்றன. இவ்வாறு துலக்கமிக்க பின்னணியில் தோன்றுகின்ற பொட்டுக்கள் ஒவ்வொன்றும் இரு கூறுகள் உடையதாம். உள்ளான பகுதி கருநிழல் என்றும், வெளியானது நிறைவனுக்குமிழல் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன.

ஞாயிற்றுப் பொட்டுக்கள் தனித்தனியாகவும் பல பொட்டுக்கள் ஒன்று சேர்ந்து கூட்டமாகவும் தோன்றக்கூடும். பொட்டுக்கள் அனில் வேறுபடுகின்றன. மிகப் பெரிய பொட்டுக்களின் விட்டம்

ஞாயிற்றினது விட்டத்தின் 20 இல் 1 ஆகும். மிகச்சிறிய பொட்டுக்கள் கட்டுவனுக்காட்டா. தொலைகாட்டி கொண்டே அவற்றை அவதானிக்க இயலும்.

ஞாயிற்றுத் தட்டுமீது பொட்டில்லா நாட்களும் உள். அங்காட்கள் அமைதி நாள்கள் எனப்படும். அவற்றிற்கு நேர்மாருன, குழம்பிய நாள்கள் எனப்படுவ காலங்களில் நூறு பொட்டுக்களுக்கு மேலாக ஞாயிற்றின் தட்டுமீது நாம் காணமுடியும்.

ஞாயிற்றுப் பொட்டுக்கள் நிலையான வை அல்ல. எல்லாப் பொட்டுக்களும் சமாந்தர கோடுகளில் கூகர்சின்றன என விஞ்ஞானிகள் அவதானித்துள்ளனர். அச்செய்தியிலிருந்து ஞாயிற்றனது ஒர் அச்சைக் குறித்துச் சமுல்கின்றது என நாம் முடிவு செய்யலாம். புவிபோல் ஞாயிறும் சமுற்சியடையதாதலால் புவியின் வரிப்படத் தில் அகலக் கோடுகளும், மத்திய கோடும் வரைந்திருக்கின்றமைபோல் ஞாயிற்றின் வரிப்படத்திலும் அதே விதமாக நாம் கோடுகள் வரையலாம். அக்கோடுகளைக்கொண்டு ஞாயிற்றுப் பொட்டுக்களின் இயக்கத்தை நாம் விவரித்துக் கூற இயலும்.

ஞாயிற்றின் சமுற்சியச்சானது புவியின் சமுற்சியச்சக்குக் கிட்டத்தட்ட சமாந்தரம் என்றும், ஞாயிற்றின் சமுற்சிக்காலம் அதன் பாகங்களின் அகலக் கோடுகளுக்கேற்ப 24·7 நாள் முதல் 34 நாள் வரை மாறுகிறதென்றும், ஞாயிற்றுப் பொட்டுக்களின் இயக்கத்தையளத்தல் செய்து அறியவந்திருக்கிறோம்.

ஞாயிற்றுத் தட்டின் எல்லாப் பாகங்களிலும் பொருள்கள் தோன்றமாட்டா. பொதுவாகக் கூறுமிடத்து, ஞாயிற்றுப்பொட்டுக்கள் 40 பாகை (வட, தென்) அகலக்கோடுகளுக்குக் கீழேயே உற்பத்தியாகின்றன, மேலும் ஞாயிற்றுப் பொட்டுக்களின் தோற்றத்தில் ஒர் ஒழுங்குமுறையும் உள்ளது. அவை 11 ஆண்டு ஆவர்த்தனம் காட்டுகின்றன. அதாவது 11 ஆண்டுகளுக்கொருமுறை பொட்டுக்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாகவும், இடையில் மிகவுயர்வாகவும் இருப்பது தெரியவருகின்றது. அந்த 11 ஆண்டுக் காலம் ஞாயிற்றுப் பொட்டு வட்டம் எனப்படும்.

ஞாயிற்றுப் பொட்டு வட்டத்தின் தொடக்கத்தில் பொட்டுக்கள் 40 பாகை வடதென் அகலக் கோடுகளுக்கு அணித்தாய்க் குறைந்த எண்ணிக்கையில் தோன்றுகின்றன. நாள்கள் செல்லச்செல்ல பொட

டுக்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரிக்கின்றது. மேலும் பொட்டுக்கள் உற்பத்தியாகின்ற இடங்களும் ஞாயிற்றின் மத்திய கோட்டை இருபுறங்களிலிருந்தும் அனுகுகின்றன. கடைசியாக, வட்டத்தின் மற்றில், மிகச் சிலவற்றையே மத்திய கோட்டின் அயலில் நாம் காண இயலும். அக்காலங்களில் அடுத்த வட்டத்தின் பொட்டுக்கள் மேற்கூறியுள்ள உயர் அகலக் கோடுகளில் தோன்றலாகும்.

ஞாயிற்றுப் பொட்டுக்களுடன் தொடர்புள்ள நிகழ்ச்சிகள் பல உள். எவ்வெவ்விடங்களிற் பொட்டுக்கள் தோன்றக்கூடும் என் பதுபற்றி நாம் முன்னதாக அறிய இயலும் ஏனெனில், அவ்வவ் நிடங்களிற் பொட்டுக்களின் தோற்றுத்துக்குச் சின்னாட்களுக்கு முன் மினிரிகள் உற்பத்தியாகின்றன. மினிரியொன்றின் பின் தோன்றலாகிய பொட்டின் மறைவுக்குப் பின்னரும் அம்மினிரியானது சொற்பாகலம் காட்சி தந்துகொண்டேயிருக்கும் எனத் தெரியவங்குதுகொண்டு உயர்வு காலங்களில் ஒனிவுட்டத்தில் மாற்றங்களும், மாபெரும் ஞாயிற்றெறியொன்றிலிருக்கும் நிகழ்கின்றன.

ஞாயிற்றுப்பொட்டுத் தொழிற்பாடானது புனியிலும் புனியைச் சூழ்த்திருக்கின்ற வளிமண்டலத்திலும் நிகழ்கின்ற பல தோற்றுப்பாடுகளுக்கு ஏதுவாகும். அத் தோற்றுப்பாடுகளைப் பெரும்பான்மையாக ஞாயிற்றுப்பொட்டு உயர்வுகாலங்களில் அவதானிக்க இயலும். கில்வக்காலங்களில் வேகமிக்கவும், மின்னேற்றமுடையனவுமான துணிக்கைகளும், அத்துடன் ஒனியும், ஞாயிற்றுப் பொட்டு மேலதிகமாகக்காணப்படுகின்றன. புனியின் அயலை அடைந்ததும் அத்துணிக்கைகள் புனியின் காந்த மண்டலத்தால் தாக்கப்பட்டு புனியின் இரு முனைகளை நோக்கிசெலுத்தப்படுகின்றன. முனைகளை அவ்வாறு அடைகின்ற துணிக்கைகள் அவ்விடங்களில் காட்சியளிக்கின்ற வட தென் முனைச் சோதிகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன. அல்லாமலும், புனியின் ஏணைய பகுதிகளை அனுகுகின்ற துணிக்கைகள் அவ்விடங்களிலுள்ள வளி யில் மன் மாற்றங்களைத் தோற்றுவித்து இரேடியோ வான்களில் குழப்பங்களையும் அழிவையும் நிகழச் செய்கின்றன. அதே தோற்றுப் பாடுகள் ஞாயிற்றுப்பொட்டு உயர்வுகாலங்களில் மேலதிகமாகக் காணப்படும் ஒனியாலும் உண்டாகின்றன.

ஞாயிற்றுப்பொட்டு வட்டத்துக்கும் வானிலைக்கும் மிக்க நெருங்கிய தொடர்பு உள்ளது. பொட்டு உயர்வில் குளிர்காலத்தையும், பொட்டுத்தாழ்வில் அதி வெப்பத்தையும் நாம் எதிர்பார்க்க முடியும், என ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். ஞாயிற்று வட்டத்துக்கும்

தாவரவினங்களின் வளர்ச்சிக்குமுள்ள தொடர்பை மாபெரும் மரங்களின் குறுக்கு வெட்டுக்கள் நேராகக் காட்டுகின்றன. நான்கு அல்லது ஐங்கு அடி விட்டமுடைய மரமொன்றைக் கருக்கு வாளால் அறுத்து, வரும் வெட்டுமுகத்தை உற்று நோக்குவோமாயின் அவ்வெட்டுமுகமான்து வளையங்களாக அமைக்கிறுப்பதை அவதானிப் போம். ஒவ்வொரு வளையும் மரத்தின் ஒராண்டு வளர்ச்சியை குறிக்கிறது. வளையங்களின் தடுப்பை அளத்தல் செய்தால் அடுத்தாற்போல் தோன்றும் இரு மிகத் தடிப்பான் வளையங்களுக்கிடையில் பத்துவளையங்களிருப்பதை அவதானிப்போம். அதாவது ஒவ்வொருபதினெண்ணிருவதுவளையும் தடிப்புமிக்கதாகத் தோற்றுகிறது. அதிலிருந்து தாவரவினங்களின் வளர்ச்சிக்கும் ஞாயிற்றுப்பொட்டுத் தொழிற்பாட்டுக்கும் உள்ள தொடர்பை ஜகித்தறிந்து கொள்ள முடியும்.

ஐரோப்பா, அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளில் பெண்மனிகள் குளிர்காலங்களில் குளிரைத் தாங்கும் பொருட்டு, நீர் நாயின் தோலால் ஆக்கப்பட்ட ஒருவகையான மேலாடை அணிகின்றனர். அவ்விலங்குகள் முங்கியமாகக் கண்டா நாட்டின் வடக்கோடியிலும் கீற்க்கோடியிலும் வாழ்கின்றன. ஆண் டு டோரும் கட்சன் குடாக்கடல் தாபனத்தார் அவ்விடங்களுக்குக் கப்பல்கள் அனுப்பி அவ்விலங்குகளை வேட்டையாடி, விற்பனைக்கென அவற்றின் தோல் களைப் பெறுகின்றனர். அத்தாபனத்தார் அவதானித்துள்ள செய்தியானது ஞாயிற்றுப்பொட்டு உயர்வுகாலங்களிலேயே பெருந்தொகையான நீர் நாய்கள் கொல்லப்படுகின்றன என்பதாகும், அச்செய்தியிலிருந்து ஞாயிற்றுப்பொட்டு உயர்வுகாலங்களில் உயிரினங்கள் மிகுதியாகப் பிறக்கின்றன என நாம் அறிய வருகின்றோம்.

கடைசியாக ஞாயிற்றுப் பொட்டுக்களின் தோற்றுத்துக்குக் காரணம் யாது என்பதுபற்றிச் சிறிது கவனிப்போம். அவ்விடயத்தில் முடிவான கருக்கை விஞ்ஞானிகள் இன்றுவரை பெற முடியாது தடுமாறுகின்றனர். ஞாயிறு வாயுங்களால் ஆக்கப்பட்டுள்ள உருண்டையென்று என்றும், அதனது மேற்பரப்பின் வெப்பசிலை 10,000 பாகையாகவும், மையத்து வெப்பசிலை 3-5 கோடிபாகையாகவும், இருக்கின்றமையால் காலத்துக்குக் காலம் ஞாயிற்றின் அகத்தில், சுழற்சி காரணமாக, உறுதியின்மை தோன்றிக் குழப்பங்கள் உண்டாகின்றன என்றும் அக்குழப்பங்கள் ஞாயிற்றின் அகத்தில் தாங்க

வொண்ணுத அழக்கங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றனவென்றும், அம் மேதிகமான அழக்கத்தைச் சீர்ப்படுத்தும்பொருட்டு வாயுமயமான பொருள்களும் மின்னேற்றமுடைய துணிக்கைகளும் அதிலேகத்து டன் கக்கப்பட்டு வெளியேறுகின்றன என்றும், வெளியேறிவரும் அப் பொருள்கள் குளிர்ச்சியடைந்து குறைவாக ஒளிர்கின்றமையால் அவை தோற்றுகின்ற இடங்கள் கருமையாகத் தென்படுகின்றன என்றும் மட்டுமே விஞ்ஞானிகள் ஒத்துக்கொள்கின்றனர்.

ஞாயிற்றினது ஆராய்ச்சி எல்லா நாடுகளிலும் நடாத்தப்பட்டு வருகின்றது. அதற்கெனத தனிப்பட்ட ஞாயிற்றுக்கோக்கு கிளையங்கள் தாயிக்கப்பட்டிருக்கின்றன, முகிலில்லா நாட்களில் ஞாயிற்றை ஒளிப்படம் பிடிக்கின்றனர். ஞாயிற்றினது ஒளியைப் பாகுபடுத்துகின்றனர்; வேறு பலவும் செய்து வருகின்றனர். சர்வதேச உடன்படிக்கையொன்றின்படி எல்லா ஞாயிற்று கிளையங்களாற் கிடைக்கப்பெற்ற செய்திகள் யாவும் பாரிஸ் மாநகரிலுள்ள காரியரலை மொன்றுக்குத் திங்கள்தோறும் அனுப்பிவைக்கப்படவேண்டும். அவ்விடத்தில் ஆராய்ச்சியாளர் ஒன்றுகூடி ஞாயிற்றைப்பற்றி ஆராய்ந்து வருகின்றனர். அம்முயற்சியின் பயனாக ஞாயிற்றைப் பற்றிப் பொதுவாகவும், ஞாயிற்றுப் பொட்டுக்களைப்பற்றிச் சிறப்பாகவும், விரைவில் பல உண்மைகளை அறிய வருவோம் என்றும் திடமான நம்பிக்கை விஞ்ஞானிகளிடம் உள்ளது.

தமிழர் கண்ட சமுதாய வாழ்வு

வித்துவான், பொன் முத்துக்குமாரன் B. O. L.

இரு சக்கரத்தை நாம் உருட்டிவிடுகின்றோம்; அது விலத்தில் அழகாய் உருண்டு செல்கின்றது. அது வேகமாய் உருஞ்சபோது அதன் ஆரைகள் தனித்தனியாய்க் காணப்படுவதில்லை. அவ்வாரைகளின் இடையேயுள்ள வெற்றிடங்களும் மறைந்துவிடுகின்றன. வேறுபாடற்ற அந்த ஆரைகளையும், விரைவாய்ச் செல்லும் சக்கரத்தின் விந்தையான காட்சியையும் நாம் கண்டு மீகிழ்கின்றோம். அந்தச் சக்கரத்தினை ஒத்ததுவே நாம் வாழும் சமூகம். சக்கரத்திலுள்ள ஆரைகளைப்போல, சமூக வாழ்வில் ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் அமைகின்றன. ஆரைகளில் ஒன்று பழுதுறின் சக்கரத்தின் ஒட்டமும் அழகும் குன்றும். தனிமனிதனின் நல்வாழ்வு கேட்ருமாயின் சமூகத்தின் நல்வாழ்வும் தாழ்வறும்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் பிறரோடு ஒன்றிவாழ்வதற்கே உரிய வன். சமூகமாய் வாழுதலன்றித் தனித்து வாழ்தல் என்பது இயலாதது மட்டுமன்று; இனிமையானதுமன்று. உணவு, உடை, இருப்பிடம், இனப்பப் பொருள்கள் என ஒருவனுக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவன பலங்கள். அவற்றையெல்லாம் ஒருவன் தனக்குத்தானே ஆக்கிக்கொள்ளல் இயலாது, ஒளாவுக்குப் பிறருடைய உதவியையும் துணிக்கொண்டே ஒருவன் அவற்றைப் பெறல் இயலும். எனவே, பிறருடைய உதவியின்றி வாழ்வேன் எனல் பேதமையேயாகும். தான் பிறரிடத்திலிருந்து உதவிபெறுதல்போலவே பிறருக்குத் தான் உதவிபுரிதலும் ஆவசியமானது. தன்னுண்மையை மட்டுமே விரும்புதலும், பிறர் நன்மை கண்டு பொறுத்த தன்மையும் சமூக வாழ்வில் மாத்திரமன்றித் தனிமனிதனின் உயர்வாழ்வினும் தடையாய் சிற்பனவாகும்.

மக்கள் எல்லோரும் ஒத்த தன்மை, ஒத்த வன்மை உடையவர்களைர். மக்கட் சமூகத்தில் ஒருவர் மற்றொருவர்போல் இருப்பதில்லை. சிலர் கூரிய அறிவினர்; சிலர் குறைந்த மதியினர்; சிலர் அங்கப் பொலிவுடையவர்; சிலர் அங்கப் பழுதுடையவர், இவ்வாறு பலர் பலதிறத்தினராயுள்ளனர். ஆயினும், சமூகம் என்ற பெயரால் குறிக்கப்படும்போது எல்லோரும் ஒருவரே. சமூகம் நல்வாழ்வில் தழைக்கும்போது எல்லோரும் வேறுபாடற்ற இன்ப

வாழ்வு எஃதுபவர்களே. சிரைந்து ஒடாத சக்கரத்தில் ஆரைகள் வேறு வேறுகத் தெரிவதுபோல் நன்கு வாழாத சமூகத்திற்கு உயர்வு தாழ்வு என்ற வேறுபாடு வெளியாய்த் தெரியும்.

தனிமனிதனைச் சமூகத்தோடு பின்னத்து வைப்பன் ஒப்புரவு, ஈகை என்ற உயர்ந்த செயல்களே. இதனை நன்குணர்ந்ததுமன் நிதி தம் வாழ்விலும் கடைப்பிடித்தனர் நம்முன்னேர்கள். ‘தாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையைக்’ என்ற உயர்ந்த உள்ளம் படைத்த தமிழ்ச் சான்றேர்கள் தாம் பாடிய நீதி நூல்களிலும், தனிப் பாடல்களிலும், காவியங்களிலும் ஒப்புரவு பற்றியும் ஈகை பற்றியும் ஒப்புயர்வற்ற கருத்துக்களை உணர்த்திச் சென்றுள்ளார்கள். தமிழ் நூல்களிலே தலையாய் அறநால் என்று போற்றப்படுவது திருக்குறள். திருவள்ளுவர் அந்நாலில் கூறிய சிறந்த கருத்துக்களில் சிலவற்றை நோக்குவோம்.

மக்கள் ஒரு கருமத்தைச் செய்தற்கு இரண்டு காரணங்கள் உள். ஒரு காரணம் அக் கருமத்தைச் செய்தலால் தமக்கு ஏற்படும் நற்பயன். அந்நற்பயனை எண்ணிச் செய்பவர்களே பெரும் பான்மையினர். அவர்கள், ஒரு கருமம் நல்லதாயிலும் அதனால் தமக்குத் தீமைவினையுமாயின் அதனை ஒருபோதும் செய்யார். செயல் தீயதாயிலும் பயன் நல்லதாயின் அவர்கள் செய்ய ஆவல்கொள்வர். இவ்வாறு பயனே பல்லர் ஒரு கருமம் செய்யத் துண்டுவதாயுள்ளது. இதனையன்றி மற்றுமேர்காரணமும் உண்டு. அது மிகச் சிலரிடத்திலேயே காணப்படுகின்றது. அதாவது, ஒரு கருமம் செய்யுமுன் அதனை ஆராய்ந்து, அது செய்யத் தக்கது, சிறந்தது என்று கண்ட நல்லறிவு காரணமாக ஒரு கருமத்தைச் செய்பவர் தமக்கு அதனால் தீமை விளையுமாயிலும் செய்யத் தலைப்படார். அத்தகைய பெருமக்கள் தம் நன்மையையன்றிச் சமூக நன்மையையே பெரிதும் பேணுபவர்கள். வள்ளுவர் பெருமான் இந்த திருக்கிரக்தாரையும் மனத்துட்கொண்டே தாம் கூறும் அறங்களை வற்புறுத்துவதைக் கூரிய மதியுடையோர் நேரிதன் அறிவர்.

வள்ளுவர் அருளிய வாய்மொழிகளிற் சில, பயனை எடுத்துக் காட்டி அறத்திற் பற்றுக்கொள்ளச் செய்வன. மற்றும் சில சிந்திப் பார்க்கு விருந்தாய் அமைவன். ஒப்புரவு என்பதுபற்றி அவர் யாது சொல்கின்றார்? அதனை நோக்கும்போது, ஒப்புரவு என்றால் என்ன? என்ற வினா முதலில் எழுகின்றது. முதற் குறளைப் பார்ப்போம்.

“கம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்டு என்னுற்றும் கொல்லோ உலகு”

நீரைச் சொரிகின்ற மேகங்களுக்கு நிலத்திலுள்ள உயிர்கள் எத்தகைய பிரதி உபகாரத்தையும் செய்தலும் இயலாது. அது போல ஒப்புரவினைக் கடமையாகக்கொண்டு செய்பவர்க்கு ஒருவர் எவ்வித பிரதியுபகாரமும் செய்தல் இயலாது என்பது இக்குறவின் பொருள். வள்ளுவர் மேகத்தின் செயலை உள்ளத்தால் எண்ணி வியங்கந்தார். அதனையே ஒப்புரவினை விளக்கும் உவமையாகக் காட்டினார். மேகம் வானத்திற் தானே தோன்றியதன்று; பூமியிலுள்ள நீர்சிலைகளிலிருந்து எழுந்த ஆவியே தன் வடிவமாய் அமையப் பெற்றது. அவ்வாறு தோன்றிய மேகம் அங்கரத் தரத் திலேயே சென்று மறைந்து விடுவதில்லை. தான் தோன்றுதற்கு இடையெங்கும் திருந்த வையக்குத்தையே வாழ்வித்து, தன் உருவும் பெயரும் இழக்குபுகற் பெற்று விடுகின்றது. அது அவ்வாறு மன்குளிர மழையாய்ப் பெய்தற்குப் பிரதியுபகாரமாக ஒன்றையும் எண்ணியதுமில்லை. மன்னாகம் வழங்குவதுமில்லை. அதுபோலவேதான் உயர்ந்தோர்கள் தாம் வாழும் சமூகத்திடமிருந்து ஒன்றளையும் எதிர்பாராது சந்தர்ப்பம் நோக்கித் தம் உடல், பொருள்களை மட்டுமன்றி வேண்டுமாயின் உயிரையும் அதற்கு உவங்கு உதவுகின்றனர். சந்தர்ப்பம் அறிந்து உதவும் செயலாகிய இத்தகைய ஒப்புரவுக்குப் பதிலாக எதனை ஒருவர் செய்யறந்திருப்பதும் மேலும் வள்ளுவர் கூறிய தெள்ளிப் கருத்தொன்றைச் சிந்திப்போம். ஊருக்கு எடுவிடே ஒரு மரம் முனைத்துத் தழைத்து ஒங்கி நிற்கின்றது. அதுவோ நித்திக்கும் களிதரும் தேமா. அது மன்னிலிருந்து எடுத்த வளமான சத்துக்களை காயாகக் களியாகப் பெருக்கிப் பார்ப்போர் மனத்தை ஈர்த்துப், பரந்து பொலிந்து நிற்கின்றது. அது மன்னிலிருந்து அறிந்து தான் பெற்ற சத்துக்களைத் தானே உண்டு அழித்து விடுவதில்லை. தான் பெற்ற எல்லாவற்றையும் பிறர்க்கே மறைக்காது கொடுத்துப் பெருமையடைகின்றது. சிறுவர் முதல் பெரியோர்வரை எல்லோரும் ஏறியும் எறிந்தும் அதன் பழங்களைப் பெற்று மகிழ்ச்சிகின்றனர். அவ்வாறோதான் நல்லவர்கள் பெற்ற செல்வமும் பிறவும் பலகவர், நன்பர் அயலர் என்ற பாகுபாடின்றி எல்லார்க்கும் பயன்படுகின்றது. மரத்தின் வாழ்வு அதன் நன்மையாய் முடியாமல் அது தோன்றிய இடத்திற்கும் அதனைச் சூழ வாழ்வோர்க்கும் உபகாரமாய் முடிதல் போல, ஒவ்வொருவனது வாழ்வும் அவனுடைய நன்மையின் பொருட்டே அமையாமல் அவனது சமூகத்தின் மேன்மைக்காகவே நிகைப்பெறல் வேண்டும்.

"பய்ஸ்மரம் உள்ளுர்ப் பழக்கற்றுற் செல்வம்

நயனுடையான்கண் படின்" என்ற குறள் சமூக வாழ்வில் தனி மனிதனின் கடமை இது என்பதை இவிமையாய் எடுத்துரைக் கின்றது.

ஒப்புரவு போலச் சமூக வாழ்விற்கு இன்றியமையாத மற்றொரு செயல் ஈகையாகும். வள்ளுவர் ஈகையின் பயனைக் கூறி வற்புறுத்து வாராய்,

"அற்றூர் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்
பெற்றுன் பொருள் வைப்புறி"

"பாத்தாண் மரீதியவேளைப் பசியென்னும்

தீப்பிணி தீண்டல் அநீது" என்ற குறங்களைப் பாடியுள்ளார். இத்தகைய பயனை விரும்பாது, ஈதல் நல்லதா என்று சிந்திப் பார்க்கும் அவர் சில கருத்துக்கள் வழங்கியுள்ளார்.

"நல்லாதெனினும் கொள்ளத்து மேலுவகம்

இல்லைனினும் ஈதலே நன்று" இக்குறள் ஈகையின் நற்பன் எதனையும் கூறவில்லை. மறுதலையாக, ஈகையால் சுவர்க்கம் எய்தாது, நரகட்டி கிடைக்கும் என்பார் உள்ளாயினும் ஒருவன் ஈகையையே ஊக்கமுடன் செய்தல்வேண்டும் என ஆணையிடுகின்றது. வள்ளுவர் கூறியவாறு ஈகையின் பயன் கோக்குதலினிற் ஈகை சிறந்த செயல் என்று மதித்து, அதனைப் போற்றிச் செய்த பெருமக்கள் வள்ளுவர் வாழ்க்க காலத் திடும் இருந்தார்கள்; அவர்க்கு முன்னும் இருக்கு சிறப்புற்றரூர்கள் ஆய் என்பவன் கடையெழுவள்ளுகளின் ஒருவன். அவன் நீல நாகமொன்று தனக்கு அளித்த உயர்ந்த ஆடையை ஆலமர் கடவுளாகிய சிவப்ரோனுக்கு அகழுவந்து கொடுத்தவன். இறைவனிடத்தில் வைத்த அன்புபோவே ஏழைகளிடத்திலும் இரக்கம் மிக்கவன். அவன் தகவிடத்தில் வருபவர்க்கெல்லாம் மறுக்காது, மறைக்காது வாரி வழங்கினான். அவன் அவ்வாறு கொடுத்தது எதன் பொருட்டு?

"இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆமெனும்

அறவிலை வணிகன் ஆய் அலன் பிறரும்

சான்றேர் சென்ற நெறியென

ஆங்குப்பட்டன்று அவன்கை வண்மையே"

என்பது, ஆய் என்ற மன்னனின் வள்ளுமை இத்தன்மையது என நேரில் கண்டறிந்த ஏணிச்சேரி முடமோசியாரின் பாட்டு.

தமக்கு வரும் நன்மையைக் கருதி அரத்தைச் செய்பவர்கள் அறவிலை வணிகர், சமூகத்திற்கு உன்மை என்று கருதிக் கடைப்பிடிப் பவர் ஆய் என்ற வள்ளுமை ஒத்தவர்களாவர்.

பிறர் குறிப்பறிந்து உதவி செய்தற்கும், வறியராய் வந்தரரை மகிழ்வித்தனுப்புதற்கும் இன்றியமையாது வேண்டுவது பொருளன்று; இரண்டும் இதயமேயாகும். பிறர்க்குத் தன்னுலான நன்மைசெய்யவேண்டும் என்னும் உள்ளம் ஒருவனுக்குண்டாகு மாயின் அங்கல்லுள்ளம் மனம், மொழி, மெய் என்னும் மூன்று வழி களாலும் சென்று மற்றவர்க்கு உற்றதுசெய்து மதிழ் விக்கும். ஏழை தன் நல்லெண்ணத்தினாலும், இன் சொல்லினாலும், இயன்ற வகையில் உடலுதவியாலும் பிறர்க்கு நன்மைசெய்தல் இயலும். பொருளுள்ளவன் மேற்சொன்னவற்றேடு பொருளாலான நன்மையையும் மேலாகப் புரியமுடியும். சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த ஒரு புலவரது வாழ்க்கையும் வாக்கும் ஈண்டு நோக்கத்தக்கன. அப்புலவரின் பெயர் பெருஞ்சித்திரனார் என்பது. அவரது இல்லம் வறுமையின் இருப்பிடம். நன்கு முதிர்ந்த தாயும், மாசற்ற மனையாளும், மழலை திருந்தாத மக்களும் என அவரது மனையில் வாழ வோர் பலர். அப்புலவர் அரசர்களுடனும், குறுசிலமன்னர்களுடனும் அனவளாவி மகிழும் தகுதியும், பெருமையும் உடையவர். ஆயினும் அவரது வறுமை என்றுமே குன்றுமல் இருந்தது. மன்னர்களும், வள்ளுக்களும் பெருஞ்சித்திரனாரது பாடலைக் கேட்டுப் பாராடிப் பலவகைப் பரிசுகள் அளிப்பர். பொன்னும் மனையும் தெரும் யாணையும் என எண்ணிறந்தன அவரில்லத்தை அடையும், ஆனால், அவை சில நாள்களாயினும் அவர் மனையில் தரித்திருப்பதில்லை. காரணம், அவர் உள்ளத்தில் குடிகொண்டு வாழ்வில் மலர்ந்த ஒப்புரவும் ஈகையுமேயாம். அவர் ஒருமுறை குமணானிடமிருந்து தாம் பெற்றுவந்த பொருளை மனைவிக்கையில் கொடுத்து யாது கூறுகின்றார்.

"நின்னயைக் கூறைநர்க்கும் நீ நயக்குறைநர்க்கும்
பன்மாண் கற்பின் சின்கிளைமுத லோர்க்கும்
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழிலின்
நெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கியோர்க்கும்
இன்னேர்க் கென்னது என்னெடுஞ்சூழாது
வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னது

எல்லோர்க்கும் கொடுமதி மனைகிழவோயே
பழங்குடுமகு முதிர்த்துக்கிழவன்
திருந்துவேற் குமணன் நல்கியவளனே”.

“மனையானே, பழங்கள் சிறைக்க முதிர்மலையையுடையவனு
கிய குமணன் தந்த செல்வம் இது. இதனை நீ உன்னுதவியை
விரும்பி வாழ்பவர்க்கும், உனக்கு உதவிசெப்பது உன்னுல் விரும்
பப்படுவர்க்கும், உனது குடியீலுள்ள முதிய மகளிர்க்கும், உன்
சற்றத்தாரின் பசிதீர் நீண்டகாலக் கடனுக்கப் பொருள் தந்தவர்க்கும்,
இவர்க்குக் கொடுக்கலாமா என்றே, என்னுடன் உசாவ
வேண்டும் என்றே நினையாது, யாம் இப்பொருளைப் பாதுகாத்து
வைத்திருந்தால் கவலையின்றி வாழ்வோமே என்றும் சிந்தியாது
எல்லோர்க்கும் கொடுப்பாயாக” என்பது இப்பாடவின் பொருள்.

இப் புலவர்பெருமாணிய்போல, ‘எல்லோரும் வாழவேண்டும்’,
என்ற எண்ணம் சமூகவாழ்விற்கு ஆணிவேர் போன்றது ஒப்புர
மும், ஈகையுமே இல்லாழ்வின் நல்லறங்கள். அதுமட்டுமன்று,
கல்ல இலட்சியங்களுமாம். அந்த கல்லிலட்சியங்களையே அறநூல்
கள் வற்புறுத்தின. காவியங்கள் புனீந்து காட்டின. அவைகள்
பெயரால் அறங்களின் வகையில் அடங்குமாயினும் தமிழர்கண்ட
சமுதாயவாழ்வு அவைகளே என்பதில் ஜூயமில்லை.

சரித்திரப் பேறிஞர்,
வி. கனகசபைப்பிள்ளை அவர்கள்.

ச. அம்பிகைபாகன் B.A.

யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தில் 1823-ம் ஆண்டில் ஒரு முக்கிய
சம்பவம் சிகித்தத்து. இந்த ஆண்டிலேதான் அமெரிக்கப் பாதிரிமார்
வட்டுக்கோட்டையில் “செமினேறி” என்ற வித்தியாபீடத்தை
ஆரம்பித்தார்கள். கீழைத் தேசங்களில் தாபிக்கப்பெற்ற உயர்தர
கல்லி சிலையங்களில் இது நிரண்டாவதாகக் கருதப்படுகின்றது.
முதலாவது தாபனம் கல்கத்தாவுக்கருகில் தாபிக்கப்பட்ட சிரம்
பூர்க் கல்லூரி என்று கூறப்படுகிறது.

இந்த செமினேறியில் பல பாடங்கள் போதிக்கப்பட்டபோதி
இரும், இவற்றுக்கெல்லாம் அத்திவாரமாகச் செந்தமிழும், ஆங்கில
மும் செவ்வனே போதிக்கப்பட்டன. ஆகவே இந்தச் செமினேறியில்
விருந்து வெளியேறியவர்களெல்லாம் இரு மொழிகளிலும் விற்பன்
ஓர்களாக விளக்கினர். இவர்களில் சிலர், சதுமைகள் (கரோல்)
விசுவநாதபிள்ளை, சி. டெவ. தாமேரதரம்பிள்ளை, டெ வி ஸ் ஸ்
சிதம்பரப்பிள்ளை, வைமன் கதிரவேற் பிள்ளை, மோசஸ் வேஜுப்பிள்ளை,
மல்லாகம் விசுவநாதபிள்ளை என்பவர்களாவர். இவர்கள் இப்படி
இருமொழி விற்பன்னர்களாக விருந்தபடியாலேயே தமிழில் கணி
தம், தர்க்கம், வானசாத்திரம் முதலிய துறைகளில் சிறந்த நூல்
கள் எழுத வல்லராயினர்.

இப்பொழுது தேசமொழிகளில் உயர்தரக்கல்வி போதிக்கப்
படவேண்டுமென்ற கிளர்ச்சி நடைபெற்று வருகிறது. ஆனால் ஆங்கிலத்திலும், தாய்மொழியிலும் பாண்டித்தியமுடைய ஆசிரிய சமூ
கம் தோன்றும் வரைக்கும் தேசிய மொழிகளில் உயர்தரக்கல்வி
ஷாட்டுவது சாத்தியமாகது. வட்டுக்கோட்டைச் செமினேறியில்
நடைபெற்றமாதிரி இந்தக் காலத்திலும் ஆசிரியர், பேராசிரியர்
ராகவர் விரும்புவோருக்கு ஆங்கிலமும் தாய்மொழியும் செவ்வனே
போதிக்கப்படவேண்டியதவசியமாகும்.

நாம் முன்பு கூறிய மல்லாகம் விசுவநாதபிள்ளையென்பவரே
வி. கனகசபைப்பிள்ளையின் தந்தையாராவர். அவர் செமினேறியில்
கல்விகற்று ஆங்கிலத்திலும் செந்தமிழிலும் விற்பன்றாக விளக்கினார். பின்னர் கரோல்ட் விசுவநாதபிள்ளை, தாமேரதரம்பிள்ளை
ஆகியோரைப்போல் சென்னைக்குச் சென்று அங்குள்ள சர்வகலா

ஶாலீப் பரீட்சைக்குத் தோன்றி பி. ஏ. பட்டம் பெற்றார். இவருடைய தமிழ், ஆங்கில அறிவைக்கண்ட சென்னை அரசாங்கத்தினர் இவரை அரசாங்க மொழிபெயர்ப்பாளராக அமர்த்தினர். இதோடு வின்சிலோ பாதிரியாருக்கு அவருடைய அகராதி வேலையில் இவர் உதவிபூரிந்து வந்தார். தமது அகராதி வெளியிடுவதற்கு விசுவநாதபிள்ளை செய்த உதவியை, வின்சிலோ பாதிரியார் அகராதிக்கெழுதிய முகவுரையில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இவற்றிற்கு மேலாகப் பல ஆங்கில நால்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளி விட்டார்.

இப்படித் தமிழ் வளர்த்த விசுவநாதபிள்ளைக்கு ஏக்புத்திர ஞக கனகசபைப்பிள்ளை சென்னை கோமனேஸ்வரன் பேட்டையில் 25-5-1855ல் பிறந்தார். இவர் இளம் வயதில் கல்வியில் ஊக்கமுன்ன வராக விளங்கினார். பின்னர் சென்னை அரசாங்கக் கல்லூரியிற் பயின்று 1872-ம் ஆண்டில் தமது பதினேழாவது வயதிலேயே பி. ஏ. பட்டம் பெற்றார். இதனால் இவரைப் ‘பட்டதாரிப் பையன்’ என்று அழைத்துவந்தனர். சென்னை அரசாங்கக் கல்லூரியில் இவருடன் சேர். இராமநாதனும் கல்வி கற்றார் என்பர். சேர். இராமநாதனைப் போல் இவரும் உடல்நலம் கருதி ஒரு பயில்வாணிடம் தேவைப்படியிருப்பு முறைகளைக் கற்று நான்தோறும் தேவைப்படியிருப்பு செய்துவந்தனர்.

பி. ஏ. பட்டம் பெற்றதும் சென்னை தபாற் பகுதியில் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்தார். அவ்வத்தியோகத்திலிருந்துகொண்டே சட்ட நூற்று கல்விகற்று பி. எஸ். பட்டம் பெற்றார். இக் காலத்தில் தபாற் பகுதியிலிருந்து ஒரு வருட ஒய்வு எடுத்துக்கொண்டு மதுரையில் நியாயவாதத் தொழில் பார்த்தார். மதுரையிலிருந்துபொழுது சேர். எஸ். கப்பிரமணிய ஜயருடைய நட்பையும் பெற்றார். 1876-ம் ஆண்டில் தமது மாமனுர் டாக்டர் பொன்னையாவின் மகளை மணஞ்சு செய்துகொண்டார்.

ஓராண்டு முடிவெய்தியதும் நியாயவாதத் தொழிலை விட்டுப் பழையபடி தபாற் பகுதியில் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்தார். தமது வேலைத் திறமையால் விரைவில் பிரிவு மேலதிகாரியானார். இதனால் உத்தியோக நிமித்தம் தமிழ்நாட்டில் பல பாகங்களுக்குச் செல்ல வேண்டிய வாய்ப்பு கேர்ந்தது. இப்படிப் போகுமிடங்களில் தமிழ் ஏட்டுப் பிரதிகளைத் தேடுவதும் கோயில்களிலே காணப்படும் சாசங்களை ஆராய்வதும் இவருக்கு வழக்கமாகி விட்டன. பலவிடங்களிலிருந்தும் பெருங்தொகையான ஏட்டுப் பிரதிகளை பிரதி செய்வ

தற்கும் தாம் சொல்லும் விடயங்களை எழுதி வைப்பதற்கும் அப்பாவுப்பிள்ளை என்பவரை வைத்துக்கொண்டார். இப்படிச் சேகரித்து வைத்த ஏட்டுப்பிரதிகளையும், மற்றும் ஆராய்ச்சியின் பயனாகக்கண்ட செய்திகளையும் காலத்துக்குக்காலம் தமிழ் அறிஞர்களுக்குக் கொடுத் துதவிவந்தார். இந்தத் தாராள மனப்பான்மை வேறு சில தமிழர் ஞர்களிடம் மட்டுமே காணப்பட்டது.

கலித்தொகைப் பிரதிகளை சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளைக்குக் கொடுத்துவினார். இதைப் பற்றிக் கலித்தொகை முகவுரையில் தாமோதரம்பிள்ளை கூறுவது பின்வருமாறு: “யாழ்ப்பாணத்து மல்லாகம் விசுவநாதபிள்ளையர்கள் புத்திரரும் தமிழ்க்களை விளோதக் கனக்குப் பொழுது போக்காகவுடையவருமான பூரி கனகசபைப் பிள்ளையவர்கள் தம் பிரதியும், திருமணம் கேசவ சுப்பராய முதலியார் மயிலை இராமனிங்கம்பிள்ளை பிரதியும் தயை செய்தார்.”

டாக்டர் உ. வே. சாமிகாதையருக்கு பத்துப்பாட்டு, புறானாலு சிலப்பதிகாரம் முதலியவற்றின் ஏட்டுப்பிரதிகளைக் கனகசபைப் பிள்ளை கொடுத்துவினார். டாக்டர் உ. வே. சாமிகாதையர் தமது புறானாலுற்று முகவுரையில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்: “முதன்முதல் இந்தாலே அச்சிட்டு வருகையில் சிலாசாசனம் முதலியவற்றில் அறிதற்குரியவற்றைத் தெரிந்துகொள்ளுத்தற் பொருட்டு நான் வினாவிய போது ராவ்பகதூர் வி. வேங்கயரவர்களும், ராவ்பகதூர் வி. கனகசபைப் பிள்ளையவர்களும் அனுப்பிய விடைகள் அரும்பதமுதலிய வற்றின் அகராதியில் உரிய இடங்களில் அடிக்குறிப்பாகச் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன.

இவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிப் பட்டுரைகளில், 1800 ஆண்டுக்கு முந்திய தமிழரைப்பற்றி எழுதியவையே மிகப் பி. சித்தி பெற்றவை. இக்கட்டுரைகள் 1895-ம் ஆண்டுக்கும் 1902-ம் ஆண்டுக்கு மிடையில் “மதராஸ் றியில்” என்னும் பத்திரிகையில் வெளிவந்தன. அக்காலத்தில் இக்கட்டுரைகளை அறிஞர்கள் மிகவும் பாராட்டினர். இவர்களுள் முக்கியமானவர் சேர். எஸ். கப்பிரமணிய ஜயராவர். அவர் இந்தக் கட்டுரைகளைத் தொகுத்து வெளியிடும்படி பிள்ளையவர்களைத் தூண்டினர். பிள்ளையவர்கள் கட்டுரைகளைத் தொகுத்து 1904ம் ஆண்டில் நூலாக வெளியிட்டு, அந்தால் சேர். எஸ். கப்பிரமணிய ஜயர் அவர்களுக்கு உரிமையாக்கினர்.

பிள்ளையவர்கள் தமதுநூலைப் பதினாறு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரித்திருக்கிறார். அவற்றுள் தமிழ் நாட்டின் நிலப்பிரிவுகளையும்,

தமிழ் நாட்டைச் சுற்றியுள்ள நாடுகளையும், அக்காலத்தைய தமிழர், கிரேக்கர், உரோமர் முதலிய அங்கியநாட்டாரோடு நடாத்தியவரை பத்தையும், அக்காலத்துத் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கை முறையையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அவற்றுடன் தமிழ் நாட்டை ஆண்ட முடியுடை முவேங்கரைப் பற்றி எழுதியுள்ளார். மேலும் அக்கால சமூக வாழ்வையும் தெளியக் காட்டியுள்ளார். இன்னர் அக்காலத்துத் தோன்றிய குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலீ, போன்ற இலக்கியங்களைப் பற்றியும் அவற்றை இயற்றிய புலவர் களைப்பற்றியும், பிற புலவர்களைப் பற்றியும் ஆராய்ந்துள்ளார். இறுதியாக அன்றைய தமிழ்நாட்டுச் சமயங்களைப்பற்றி எழுதியுள்ளார். இப்படி எல்லாப் பொருள்களையும் ஒன்றுசேர்த் தொகுத்து ஒரு பெருவரலாற்றுநாளை, தமிழ் இலக்கியங்களையும் தமிழ் நாட்டோடு தொடர்பு கொண்டிருந்த பிறநாட்டு அறிஞர்முடிபுகளையும் கொண்டு எழுதியுள்ளார்.

கனகசபைப்பின்னை தாம் எழுதிய பெரு நூலுக்குப் பிரதான ஆதாரமாக எடுத்துக்கொண்டவை பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலீ முதலிய நூல்களாகும். இந்த இலக்கியங்களைல்லாம் கி.பி. முதலாம் இரண்டாம் நூற்றுண்டுக்கு முன்தாக சேர்ந்தவை என்பதை பலசான்றுகள் கொண்டு தோற்று வாயில் நிறுவியுள்ளார்.

1904-ம் ஆண்டில் நூல் வெளிவந்ததும் கனகசபைப்பின்னையின் புகழ் பரவத் தொடங்கியது 1905-ம் ஆண்டில் நடைபெற்ற மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க ஆண்டுவிழாவுக்கு இவரே தலைமை தாங்கினார். மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் புலவர் குழுவில் இவரும் ஒர் உறுப்பினராக இருந்து அச்சங்கவெளியிடான் “செந்தமிழ்” முதல் இதழிலிருந்தே கட்டுரை எழுதிவந்தார்.

இப்படி, தமிழ்த் தாய்க்கு அருக்கொண்டாற்றியவர் 1906-ம் ஆண்டு பெப்பரவரி மாதம் 22-ம் திகதி சிவராத்திரித் தினத்தன்று காஞ்சிபுரத்தில் அகால மரணமடைந்தனர். இவருடைய மரணம் தமிழ் அறிஞர்களைத் துக்கக்கடலில் ஆழ்த்தியது.

மேற்கூறியவற்றால் பின்னையவர்கள் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கும் செய்தசேவை ஒருவாறு புலப்படும். தமிழர்கள் அவர் எழுதிய சரித்திர நூலைப்படித்து அவர் ஞாபகத்தை வளர்த்து வருவார்களாக. மேலும் தமிழினத்தின் சிறந்த பண்பைப் பற்றி பின்னையவர்கள் கூறியது பின்வருமாறு: “செந்ற இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தங்கள் மொழியையோ நாகரிகத்தையோ விட்டத்தட்ட மாருதநிலையில் வைத்துக்காத்துன்ன உலகின் ஒரே இனம் தமிழினமே.”

தமிழினத்தின் இத்தனிப்பண்புக்கு இடையறு ரோவண் ஜம் பாதுகாப்பது தமிழ்மக்களின் கடனுகும்.

கடன் படல்

[புநிலூபி ஆறுமுகநாவலர்]

சரீரசகத்தின் பொருட்டாவது, தருமத்தின் பொருட்டாவது, யாவரும், தங்கள் தங்கள் வரவுக்கேற்ப மட்டாகச் செலவு செய்தல் வேண்டும். வரவுக்கு மேலே செலவு செய்யப் புகுவோர் கடன்படத் தலைப்பட்டுப் பெருங் துன்பத்தையும் அவமானத்தையும் அடைவர். கடனுடையவருக்கு இம்மைமறுமை இரண்டினும் இன்பமேறில்லை. எத்துணைப் பெருங் செலவராயினும் கடன்படத் தலைப்படுவோர் விரைவிலேதங்கள் செல்லவெல்லாம் இழந்து தரித்திரராவர். இம்மையிலே மனிதர்கள் அநுபவி க்குஞ் துன்பங்களெல்லாவற்றினும், கடனால் உண்டாகுஞ் துன்பத்தின் மிக்க துன்பம் யாதொன்றும் இல்லை. தாயைக் கண்டாற்போலப் பேரானங்தத்தோடு தனிகளைக் கண்டு அவனிடத்தே கடன்பட்டவர், பின்பு அவன் எதிர்ப்படும் போது பேயைக் கண்டாற்போலப் பெரும் பயத்தோடு அவனைக் கண்டு நடுநடுங்கி ஒளிப்பிடிட்டேடி ஒடுவர்.

பொருளில்கீல்யானால் கலித்தொழில் செய்து வழிரு வளர்க்கி னும் வளர்க்கலாம்; பிச்சையேற்று உண்ணினும் உண்ணலாம்; பசி நோயால் வருந்தி இறக்கினும் இறக்கலாம். இவையெல்லாம் அவமானங்கள்ல; இவற்றினாலே பிறருக்கு யாதொரு கேடும் இல்லை; எவருக்காயினும் அஞ்சவேண்டுவதும் இல்லை. இவற்றினாலே துன்பம் உண்டாயினும் அத்துன்பமோ மிகச்சிறிது; அச்சிறு துன்பமும் நல்லறவோடு அமைந்து சிந்திக்கும்போது ஸீங்கினிடும், கடனே இப்படிப்பட்டதன்று, பெருவியாதி முதலிய கொடுநோயினால் உண்டாகுஞ் துன்பத்தைப் பொறுக்கினும் பொறுக்கலாம், கடனால் உண்டாகுஞ் துன்பத்தைப் பொறுத்தல் அரிது அரிது.

கடன்படக் கூசாதவர் பொய்சொல்லக் கூசார்: பொய்ப்பத்திறம் பிறப்பிக்கக் கூசார்; பொய்வழக்குப் பேசக் கூசார்; விசவாசகாதகஞ் செய்யக்கூசார்; வழக்குத் தீர்ப்பிலே பரிதானம் வாங்கக் கூசார்; களவு செய்யக் கூசார்; கொலை செய்யக் கூசார்; கடன்படல் எல்லாப் பாவங்களையும் வலிந்து கைப்பிடித்தழைக்குஞ் தாது.

ஒருவனுக்குத் தன்பொருளிற் சிறிது கடனுக்க் கொடுத்தவன் அம் முதற்பொருள் வட்டியோடு வரும் வரும் என்று நெடுங்காலம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன; சிலபோது தனக்கு முட்டு வந்தவிடத்துத் தன் முதற் பொருளையும் வட்டியையும் கம்பித்தான் பிறவிடத்தே கடன் படுகின்றன; தான் கொடுத்த கடன் யாராத பொழுது தன் பிறமுயற்சிகளை விடுத்துக் கடனுடையவனைப் பல நாளும் பலதரமும் தேடித்தேடிக் கேட்டுக்கேட்டு அலைந்து திரிகின் ரூன்; அவன் அக்கடனைத் தீராதபோது அவன்மீது தருமசபையிலே வழக்குத் தொடுத்துத் தன் காலத்தையும் தன்னுசிய பொருளையும் பல வாற்றலும் அவ்வழக்கிலே போக்குகின்றன. அவ்வழக்கை நடத்துதற்குத் தன் எஞ்சிய பொருள் போதாதபோது பிறவிடத்தே கடன்படுகின்றன. நெடுங்காலஞ் சென்றபின், தான் அவ்வழக்கிலே தோல்வியடையாது வெல்வி அடைந்தானுயினும், கடனுடையவனி டக்டே தாவரசங்கமப் பொருள் உண்டோ இல்லையோ என்று பல நாளும் ஆராய்ந்து கொண்டு திரிகின்றன; அவையும் இல்லாதபோது ஏங்கி வருந்தி மாய்கின்றன. தாவரசங்கமப்பொருள் கண்டு விக்கிரயஞ் செய்தவிடத்தும் அவற்றின் விலை தனக்கு வரற்பாலன வாகிய முதலுக்கும் வட்டிக்கும் வழக்குச் செலவுக்கும் போதாத பொழுது தான் பிறவிடத்தே வாங்கிய கடனைத் தீர்த்துவிட்டு 'என்செய்வேன் என்செய்வேன்' என்று பெருமுச்செறிந்து கவலைக் கடலின் மூழ்கித்தன்மையைப் போட்டினியிருந்து மாய்கின்றன. இது இப்படியிருக்க, தன்பொருளைத்தையும் திருடரால் இழந்த வளை சிலங்காளமாத்திரம் கவலையுற்றுப் பின்புஅக்கவலையை ஒழித்து விட்டுத் தன்னால் இயன்ற தொழில்செய்து மகிழ்ச்சியோடு சீவனஞ் செய்கின்றன. ஆதலினாலே, ஒருவனுடைய பொருள் முழுதையும் திருடுதலினும் அவனுடைய பொருளிற் சிறிதையேனும் கடனுக் காங்கிக்கொண்டு அதனைத் தீர்க்காமை பெருங்கொடும் பாவும் பாவும்.

நம்முடையதேசத்தாருள்ளே கடன்படும் வழக்கம் மிகப்பெரிது. கடன்படாதவர் நூற்றுவருள்ளே ஒருவர் கிடைப்பதும் மிக அரிது. அநேகர் சபாசபகருங்களிலே பிறர் செலவு செய்வதைப் பார்த்து தாங்களும் அப்படியே செலவு செய்யாதொழிந்தால் தங்களுக்கு

அவமானமாகும் என்று எண்ணிக் கண்ணை முடிக்கொண்டு அகப் படுமட்டும் கடன்பட்டுச் செலவுசெய்கின்றார்கள். கடன்பட்டு வட்டி வளர்ந்தபின் முன்னுள்ளதும் இழந்து பசிநோயால் வருந்துதலும், கடனைத் தீர்க்க இயலாது தனிகர் குடியைக் கெடுத்தலும் அவமானமல்லவாம்; வரவுக்கேற்ப மட்டாகச் செலவுசெய்து முட்டின்றி வாழ் தல் அவமானமாம். ஐயையோ! இவர்களின் அறியாமை இருந்தபடி என்னை!

கடன்பட்டு ஆபரணங்களிப்போரும், பவனிவருவோரும். பிறர் பார்த்து இன்பம் அநுபவிக்க, தாங்கள் தங்கள் கடனை நினைந்து நெஞ்சங் திடுக்குத் திடுக்கெனப் பெருமுச்செறிந்து துன்பமே அநுபவிக்கின்றார்கள். தாங்கள் துன்பக்கடலில் மூழ்கியும் பிறருக்கு இன்பத்தைக் கொடுக்கும் இந்த டாம்பிகர்களுடைய சீவகாருண்யத்தையாது சொல்வோம்!

வாணிகஞ் செய்ய விரும்புவோர் இயன்றமட்டும் தங்கள் கைப் பொருளைக்கொண்டு வாணிகஞ் செய்வதே தகுதி. கைப்பொருளில் காதவர் கடன்சொல்லிச் சரக்குகளைவாங்கி வாணிகஞ் செய்ய முயன்றால், கடன் கொடுப்பவன் வட்டிவாசிகளை அச்சரக்கின் விலையோடு சேர்த்தே கொடுப்பான். ஆதலினால் வாணிகம் தலையெடுக்காது.

கடன்படத் தலைப்படுவோர் தாம் கடன்படுதற்கு முன்பே 'இப்போது இந்தப் பணத்தொகை நமக்கு ஆவசியகமா?' இந்தக் கடனைத் தீர்த்தற்குப்பொருள் வரும்வழி உண்டா? பொருள் விலை விலை வருமா? தாமதத்தில் வருமா? தாமதத்தில் வருமாயின், இதற்கு வட்டி வளர்ந்து விடுமன்றோ? பொருள் வராதவிடத்து இக்கடனைத் தீர்க்கப் பிறிதுவழி உண்டா? இப்பொழுது இப்பணம் ஆவசியகமே யாயினும் கடன்படாது நம்முடைய தாவரசங்கமப் பொருளிலே சில வற்றை விற்றே செலவு செய்யலாமே. இப்படிச் செய்தால் வட்டி மிஞ்சமோ இப்படிச் செய்யாதொழிந்தால் வட்டி வளர்ந்தபின் நம்முடைய தாவரசங்கமப் பொருள் முற்றும் போய்விடுமே! அதன் பின்பு சீவனத்துக்கு யாது செய்யலாம்' என்று இவையெல்லாவற்றையும் செவ்வையாக ஆலோசிக்கக் கடவர்.

கடனுடையவன் தான் வாங்கின கடனைக் கொடாவிடில் அவன் செய்த புண்ணியமெல்லாம் தனிகணைச்சாரும். வாங்கின கடனைத் தீராமல் இறந்துபேரன் கடனுடையவன் அளவில்லாதகாலம் நகத் துங்பத்தை அநுபவித்த பின்பு தனிகன் வீட்டிலே குனியாளாகவும் பெண் ஞாகவும் அடிமையாகவும் சூதிரையாகவும் மாடாகவும் கழுதையாகவும் பிறந்துழைப்பான்.

இருவன் தன்னிடத்தே பிறனால் நம்பிவைக்கப்பட்ட பொருளை தன் புத்திரையைப்போலக் காத்து, பொருளை வைத்தவன் கேட்கும் பொழுதே கொடுக்கக்கடவன். அப்படிப் பொருளைக் காத்துக் கொடுத்தால் அவன் இரணியதானம் முதலியதானங்களைக் கொடுத்தவலுக்கு உண்டாகும் பலத்தையும், அடைக்கலம் புகுந்தவளைக் காத்தவனுக்கு உண்டாகும்பலத்தையும் அடைவான். அந்தப்பொருளைக் கவர்ந்தவன் தன் புத்திரையும் சிநேகன் முதலானவர்களையும் கொன்ற பாவத்தை அடைவான்.

“தருமம் தலைகாக்கும்”

[மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்]

ஏறக்குறைய நூற்றைம்பது வருஷங்களுக்கு முன் ஆங்கைர என்னும் ஜாரில் சப்பையெரன்ற செல்வர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவருக்கு இரண்டாயிரம் ‘ஏக்கர்’ நன்செய் நிலங்கள் இருந்தன. அவை ஏழுகிராமங்களில் இருந்தன எஸ்பர். அவருடைய குடும்பம் பரம்பரையாகச் செல்வமுன்ன தாத விளங்கியது. அவர் தெய்வபக்தி யும் ஏழைகளிடத்தில் அன்பும் தருமசிந்தனையும் வாய்ந்தவர்.

நான்தோறும் காலீஸில் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு அவர் பூசை முதலியவற்றை முடித்துக்கொள்வார்; பிறகு போஜனம் செய்வதற்கு முன் வெள்ளேய வந்து தம் வீட்டுத்தின்ணையில் யாரேலும் அதித்தின் வந்துள்ளார்களா என்று கவனிப்பார். தரிசிபுரம், ஸ்ரீரங்கம், திருவாணைக்கா முதலிய இடங்களுக்குக் காலநடையாகச் செல்லும் வழிப் போக்கர்கள் அவருடைய வீட்டுக்குவந்து தின்ணையில் தங்கியிருப்பார்கள். சப்பையர் அவர்களை உள்ளேஅழைத்துப் பசியாற அன்ன மிட்டு உபசரிப்பது வழக்கம். அவர் அன்னம்டுவதை அறிந்தபல பிரயாணிகள் அவருடைய வீட்டுக்கு வருவார்கள். அவருடைய வீடானது ஒரே சமயத்தில் பலர் திருந்து ஒருங்கு உண்ணக்கூடிய முறையில் விசாலமாக அமைந்திருந்தது. எல்லாவகையினருக்கும் அவர்களுக்கு ஏற்றவகையில் அவர் உணவளிப்பார். பசியென்று எந்தநேரத்தில் யார் வரினும் அவருடைய பசியை நீக்கும் வரையில் அவரது ஞாபகம் வேறொன்றிலும் செல்லாது.

தம்முடைய வீட்டுக்கு இரவும் பகலும் இங்குனம் வந்து போவாரை உபசரித்து அன்னமிடுவதையே தம்முடைய வாழ்க்கை மீன் பயனாக அவர் எண்ணினார். பசிப்பினி மருத்துவராகி வாழ்ந்து வந்த அவருடைய புகழ் எங்கும் பரவியது. அவரை யாவரும் அன்ன தானம் ஜூயரெனவும், அன்னதானம் சப்பையெரனவும் அழைப்பாராயினார்.

சப்பையரின் குடும்பம் பெரியது. அவருடைய சகோதரர்கள். அவருடைய மகிளிமார், குமாரர்கள், மருமக்கள் முதலியோர் ஒரே சூழும்பமாக வாழ்ந்து வந்தனர், அன்னதானம் செய்யும் பொருட்டு

அவர் சனியே சமையற்காரர்களை வைத்துக்கொள்ளவில்லை. அவர் வீட்டிலுள்ள பெண்பாலரே சமையல் செய்வதும் வங்தோரை உபசீனாகள் முதற் பெரியவர்கள் வரையில் யாவரும் இலைபோட்டும் பரி மாறியும் பிறவேலைகளைப்புரிந்தும் தம்முடைய ஆற்றலுக்கு ஏற்றபடி உரிய காரியங்களைக் கவனிப்பார்கள். அதித்தினாக்கு உபயோகப் படும் பொருட்டு அப்பளம், வடகம், வற்றல், ஊறுகாய் முதலிய வற்றை அவ்வப்போது செய்துவைக்கும் வேலையில் அவ் வீட்டுப் பெண்பாலார் ஈடுபட்டிருப்பார்கள். அவருடைய விடு ஒரு சிறந்த அன்னசத்திரமாகவே இருந்தது; குடும்பத்தினர் யாவரும் தாமத திற்காக அன்புடன் உழைக்கும் பணியாளர்களாக இருந்தனர்.

“இப்படி இருந்தால் எப்படிப்பனம் சேரும்? எப்பொழுதும் இந்தமாதிரியே நடத்தி வருவது சாத்தியமா?” என்று யாரேனும் சிலர் சப்பையரைக் கேட்பார்கள் அவர், “பரம்பரையாக நடந்து வரும் இந்தத் தருமத்தைக் காட்டிலும் மேற்பட்ட இலாபம் வேறொன்று எனக்கு இல்லை. பசித்து வந்தவர்களுக்கு அன்னமிடு வதையே சிவாராதனமென்று எண்ணுகின்றேன். தெய்வம் எவ்வளவு காலம் இதனை நடத்தும்படி கிருபை செய்கிறதோ அவ்வளவு காலம் நடத்தியே வருவேன். நான் செய்வது கெட்டகாரியமன்று என்ற திருப்தியே எனக்குப் போதும்” என்பார்.

இங்னளம் அவர் வாழ்ந்துவரும் காலத்தில் ஒரு சமயம் மழையின்மையாலும் ஆறுகளில் நீர் போதிய அளவு இல்லாமையாலும் நிலங்களில் விளைவு குறைந்தது. ஆயினும் அன்னதானத்தை அவர் குறைக்கவில்லை. இப்படி ஒருவர் அன்னதானமிடுகிறார் என்ற செய்தியை அறிந்த பலருமைக்கள் அங்கங்கே நேர்ந்த விளைச்சர் குறைவாழ்ந்திச் சென்றார்கள். இதனால் அக்காலத்தில் வழக்கத்துக்கு மேல் அவர் அன்னதானம் செய்ய நேர்ந்தது. ஆயினும் அவர் மனம் கலங்கவில்லை. நாயன்மார்களுடைய வரலாற்றை உணர்ந்திருந்த பரமசிவ பக்தராகிய அவர் இறைவன் சோதனைக்கு உட்பட்டு அங்கள் நாயன்மார்கள் பின்பு நன்மை பெற்றதை அறிந்தவராதனின், தம் முடைய நிலங்கள் விளைவு குன்றியதும் அத்தகைய சோதனையே

என்றென்னினார். தருமம் தலைகாக்கும் என்றதுணிவினால் அவர் எப்பொழுதும் செய்துவரும் சிறப்புக்குக் குறைவில்லாமல் அன்னதானத்தை நடத்திவந்தார். பொருள் முட்டுப்பாடு உண்டானமையால் தம்குடும்பத்துப் பெண்பாலரின் ஆபரணங்களைவிற்றும் அடகுவைத்தும் பொருள் பெற்று அன்னதானத்திற்குப் பயன் படுத்தி வந்தார். அதனால் சுடும்பத்திற்கு ஒரு சிறிதும் வருத்தம் உண்டாகவில்லை; அப் பெண்களை தங்கள் நகைகள் ஒரு நல்ல காரியத்திற்குப் பயன்பட்டது கருதி மகிழ்ந்தார்கள். அந்தக் குடும்பத்திலுள்ள யாவரும் ஆடம்பரமின்றி இருந்தனர்.

பொருள் முட்டுப்பாடு அவ்வருஷத்தில் நேர்ந்தமையால் அரசாங்கத்திற்குச் செலுத்தவேண்டிய வரிப்பன த்தை அவராற் செலுத்த முடியவில்லை. அவ்வூர்க் கணக்கப்பிள்ளை மணியகாரர் ஆகிய கிராமாதிகாரிகள் இருவரும் வரி வகுலசெய்ய முயன்றார்கள். கப்பையர் தம்முடைய நிலைமையை விளக்கினார். அவர்கள் சுப்பையருடைய உண்மை நிலையையும் பரோபகார சிந்தையும் நன்கு அறிந்தவர்களாதலால் அவர் கூறுவது மெப்பென்று ஏற்றுக்கொண்டனர். ஆயினும் மேலதிகாரிகளுக்கு எவ்விதம் பதில் சொல்வது? அதனால் சுப்பையரை நோக்கி, “நாங்கள் யாது செய்வோம்? உடனே வரியை வகுல செய்ய வேண்டுமென்று எங்களுக்கு உத்தரவு வந்திருக்கிறதோ!” என்றார்கள். சுப்பையர், “என்மீது வஞ்சலையில்லை என்பது உங்களுக்கே தெரியும் நான் இப்போது வரியை செலுத்த முடியாத நிலையில் இருப்பதாக மேலதிகாரிகளுக்குத் தெரியியுங்கள் அவர்கள் நிலத்தை ஏலம் போடக்கூடும். தெய்வம் எப்படி வழிவிடுகிறதோ அப்படியே நடக்கும். அதுவே எனக்கும் திருப்தி” என்றார்.

சிலர் அவரிடம் வந்து, “இந்தக்கஷ்டத்திலும் அன்னதானத்தை ஏன் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்? சிலகாலம் நிறுத்தி விட்டால் வரியையும் கொடுத்து விடலாம்; உங்களுக்கும் பணம்சேருமே” என்றார்கள். அவர், “இந்தக்காலத்தில் அன்னமிடாவிட்டால் இவ்வளவு காலமும் செய்தும் பயனில்லை; இப்போதுதான் அவசியம் இந்தத் தருமத்தை நடத்தி வரல்வேண்டும். உங்கடமென்பது எல்லோருக்கும் இருப்பதுதானே? பல ஏழைகள் பசியோடு வரும்போது நாம் சும்மா இருப்பதைவிட இறந்துவிடலாம். இப்பொழுது கடன்பட்டாவது இந்தத் தருமத்தைச் செய்துவந்தால் நன்றாக விளையும் காலத்தில்

செந்தமிழ்ந் தேள்

உண்டாகும் இலாபக்கில் ஈடுசெய்து கொள்ளலாம். இப்பொழுது செய்யாமல் சிறுத்திவிட்டால் அந்த நஷ்டத்திற்கு ஈடு செய்யவே முடியாது” என்றார்.

கணக்குப்பின்னையும் மணியகாரரும் நடந்ததை வரிப்பண அதி காரியிடம் தெரிவித்தனர். அவர் வந்து பார்த்தார்; அவருக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை-‘தாசில்தாருக்குத் தெரிவித்தார். அவர் மிக்க முடுக் கோடுவந்து பயமறுத்தினார்; சில கடுமையான தொங்தரவுகளையும் செய்து பார்த்தார். சுப்பையர் தம்முடைய சிகிமையை எடுத்துச் சொன்னார். தாசில்தார், “இந்த அன்னதானத்தை சிறுத்து விட்டுப் பண்ததைக்கட்டும்” என்று சொல்லவே சுப்பையர், “தாங்கள் அதனை மாத்திரம் சொல்லக் கூடாது. எங்கள் பரம்பரைத் தருமம் இது. இதனை சிறுத்திவிடுவதென்பது முடியாத காரியம். என்னுடைய முடியுங்கள் உள்ளவரையில் இதனை சிறுத்து மாட்டேன்; எனக்கு என்ன துன்பம் வந்தாலும் வரட்டும்” என்றார்.

தாசில்தார். “இவையெல்லாம் வெறும் வேஷம்! அன்னதானம் செய்கிறேனென்று ஊரை ஏமாற்றுகிறவழி” என்றார். சுப்பையர்பால் சில காரணங்களால் பொருமை கொண்ட அரசாங்க ஊழியர்கள் சிலர் தாசில்தாரிடம் அவரைப்பற்றி முன்னமே கோள் கூறியிருந்தனர். தாசில்தாரும் கோழியாதவின் சுப்பையருடைய குணத்தை அறிந்துகொள்ளவில்லை.

“உம்மால் பணம் சொடுக்க முடியாவிட்டால் உம் முடைய விலத்தை ஏலம் போடுவேன்” என்றார் தாசில்தார்.

“அவ்விதம் செய்வது அவசியமென்று தங்களுத் தோன்றினால், தெய்வத்தினுடைய சித்தமும் அதுவாக இருக்குமானால், நான் எப்படி மறுக்க முடியும்?” என்று சுப்பையர் பணிவாகக் கூறினார்.

தாசில்தார் விலத்தை ஏலம் போட்டார் ‘இந்தத் தருமதேவதையின் விலத்தை ஏலத்தில் வாங்கினால் நம்முடைய குடும்பமே நாசமாகின்றும்’ என்றபயத்தால் அவ்வுரிமை உள்ளேரினும் அயலுரின ரேனும் அந்தவிலத்தை வாங்குத் துணியிவில்லை. தம் அதிகாரமொன்றேயே பெரிதாக எண்ணிய தாசில்தாருக்கோ கோபம் பொங்கியது, மீசை துடித்தது, கண்கள் சிவந்தன. “இந்த மனிதன் பொல்

நகும் தலைக்கும்

லாதவனென்று தெரிகிறது. இவனுக்கு அஞ்சியே இதனை வாங்க ஒருவரும் முன்வரவில்லை. இருக்கட்டும், இவனுக்குத் தக்கபடி ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என்று சொல்லித் தாசில்தார் போய்விட்டார். சுப்பையரைப் போலவே வேறு பலர் வரிசெலுத்தவில்லை. ஆயினும் அவர் செலுத்தவேண்டிய தொகை சிறியதாதவின் எவ்வாறேனும் வகுல் செய்து விடலாமென்ற தைரியம் தாசில்தாருக்கு இருந்தது. சுப்பையர் பெருங்கொகை செலுத்த வேண்டியவராக இருந்தமையால் அவர்முது தாசில்தாருக்கு இருந்தகோபத்திற்கு அளவேயில்லை. உடனே, தாசில்தார் பலரிடமிருந்து வரி வகுல் செய்யப்படவில்லை என்பதையும், அவர்களுள் பெருங்கொகை செலுத்தவேண்டிய சுப்பையர் அதற்குரிய முயற்சியொன்றும் செய்யாமல் இருப்பதையும், அவருடைய விலத்தை ஏலத்தில்லாங்க ஒருவரும் துணியாததையும், மாவட்டத் தலைவருக்கு எழுதி, ஒரு தக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று தெரிவித்தார்.

‘எல்லாம் இறைவனின் திருவுள்ளப்படி நடக்கும்’ என்ற மன அமைதியோடு சுப்பையர் அன்னதானத்தை வழக்கம் போலவே குறைவின்றி நடத்தி வந்தார்.

தாசில்தாருடைய கடிதத்தைக்கண்ட மாவட்டத்தலைவர் ஆங்கரைக்கு வந்து சேர்ந்தார். அவர் ஒரு வெள்ளைக்காரர்; மதியுகி; எத்தொன்றும் ஆலோசித்தே செய்பவர்; தருமவான்; சியாயத்துக்கு அஞ்சிசூழுகுபவர்; தமிழ்ப்பயிற்சிஉள்ளவர்; பிறர் தமிழ்ப்பேசுவதைத் தெளிவாக அறிவதோடு தாமே தமிழ்ப்பேசுவும் தெரிந்தவர். அவர் தாசில்தாரையும் வருவித்துச் சுப்பையரைப்பற்றி விசாரித்தார்.

தாசில்தார் தம்முடைய அதிகாரமொன்றும் சுப்பையரிடத்திற்பலிக்கவில்லை என்ற கோபத்தினால் அவரைப்பற்றி மிகவும் கடுமையாகக் குறை கூறினார். “அவன் பெரிய ஆஷாட்டுதி அவ்வளவு விலம் வைத்திருக்கிறவனுக்குப் பணம் இல்லாமலா போகும்? ஏதோ சில ரூக்குச் சோற்றைப் போட்டுவிட்டு, அன்னதானமென்று; பேர் வைத்துக்கொண்டு பணத்தை மறைவாகச் சேகரித்து வைத்திருக்கிற னென்றே எண்ணுகிறேன். தன் வீட்டிலுள்ள நகைகளையும் ஒளித்து வைத்திருப்பான். தூரையவர்கள் சிறிதேனும் இரக்கம் காட்டாமல் அந்த மனிதனைத் தக்கபடி தண்டிக்கவேண்டும்; அப்போதுதான் மற்றவர்களும் பயப்படுவார்கள்” என்றார்.

தாசில்தாருடைய பேச்சில் கோபம் தலைதாக்கி நின்றதை மாவட்டத் தலைவர் உணர்ந்திருந்தார்; அவருடைய வார்த்தைகளை அப்படியே நம்புவது அபாயமென்று எண்ணினால் ஆதனின் அந்தப் பக்கங்களில் இருந்தவேறு சிலரிடம் சுப்பையரைப்பற்றி அந்தங்க மாக விசாரித்தார். அவ்வங்தனை உபகாரியிடம் பொருமை கொண்ட சிலர் தவிர மற்றவர்களைல்லாம் அவரைப்பற்றி மிக உயர்வாகவே சொன்னார்கள்; அவர் செய்யும் அன்னதானத்தைப் பற்றி உள்ளம் குளிர்ந்து பாராட்டினார்கள்.

ஒருநாளிரவு சுப்பையர் வழக்கம்போலவே தம்முடைய வீட்டுத் திண்ணீயில் படுத்திருந்தார். பகலிலும் இரவிலும் யாவருக்கும் அன்னமிட்டபின்பு, அகாலத்தில்யாரேனும் பசியோடுவந்தால் அவர் களுக்கு உதவும்பொருட்டு உணவு வகைகளைத் தனியே வைத்திருக்கச் செய்வது அவருடையவழக்கம். சிலசமயங்களில் மழு முதலிய வற்றுல் துன்புற்று வழிநடைப் பிரயாணிகள் நன்றியில் வருவார்கள். அவருடைய பசியைப் போக்குவதற்கு அவ்வணவு உதவும். சுப்பையர் படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது நெடுந்தாரத் தினிருந்து, “சாமி! சாமி!” என்று ஒரு குரல் கேட்டது. அதனால் சுப்பையருடைய தூக்கம் கலைந்தது. அவர் விழித்தெழுங்கு சத்தம் கேட்கும் வழியே சென்றார். அவ்வீதியின் கோடியிலிருந்து யாரோ ஒருவன், சாமி! சாமி! என்று கத்திக் கொண்டிருந்தான்.

“யாரப்பா? அது” என்று கேட்டார் சுப்பையர். “சாமி, நான் பக்கத்திலுள்ள கராமத்துப் பறையன். வேறு ஊருக்குப் போய்த் திரும்பிவருகிறேன்; பசி தாங்க முடியவில்லை; இவ்வளவு தாரம் நடந்து வந்தேன், மேலே அடியெடுத்து வைக்கவும் முடியவில்லை” என்றார்.

“அப்படியானால் சற்றுக்கோரம் இங்கே இரு; இதோ வருகிறேன்” என்று சொல்லிச் சுப்பையர் தம்வீட்டுக்கு வந்தார். உடனேவெளிக் கதவைத் திறக்கச் செய்து சமையலறையிற் புகுந்தார். அங்கிருந்த கறி, குழம்பு, இரசம், மோர் ஆகியவற்றைத் தனித்தனியே சில தொண்ணீகளில் எடுத்து வைத்து அன்னத்தை ஒரு மரக்காலில் போட்டு அதன்மேல் கறி முதலியவற்றைவைத்து இல்லையான்றினால்

முடினார். அப்படியே அதனை எடுத்துக்கொண்டு தெருவின்கோடிக்கு வந்து, “அப்பா, இந்த மரக்காலில் சாதம், குழம்பு, கறி, இரசம் எல் வாம் வைத்திருக்கிறேன். அதோ இருக்கிறதே. அந்த வாய்க்காலுக் குப்போய் உண்டுவிட்டு உன் ஊருக்குப்போ. முடியுமானால் மரக்காலை நாளைக்குக் கொண்டுவந்து கொடு; முடியாவிட்டால் நீயே வைத்துக்கொள்” என்றுசொல்லி அந்தமரக்காலை அவன் பார்க்கும் படி கீழே வைத்தார்.

பறையன் அதனை எடுத்துக்கொண்டு “சாமி! உங்களைத் தெய்வம் குறைவில்லாமல் காப்பாற்றும்; தருமம் தலைகாக்கும்” என்று வாழ்த்திவிட்டுச் சென்றான். அவறுடைய பேச்சில் ஒருவிதமான நாக்குழறல் இருந்தது. “பாவம், பசியினால் பேசக்கூட முடியவில்லை, நாக்குக் குழறுகிறது” என்று சுப்பையர் என்னி இருக்கினார்; அவனது பசியைத் தீர்க்கச் சந்தர் பம் வாய்த்தது குறித்து மகிழ்ந்து விடுவந்து சேர்ந்தார்.

ஆங்கரையில் வந்திருந்த மாவட்டத் தலைவர் மேற் சொன்ன ஸிக்கிச்சி நடைபெற்றதற்கு மறுநாள்தமிடம் சுப்பையர் வரவேண்டுமென்றும், தாம் விசாரணை செய்யவேண்டுமென்றும் அவருக்கு உத்தரவொன்றை முன்னமே அனுப்பியிருந்தார். விசாரணை நாளில் கப்பையர் உரியகாலத்திற் செல்லாமல் நேரம் கழித்துச் சென்றார்.

சேவகர்கள் அவரை மாவட்டத் தலைவரின் முன் நிறுத்தினார்கள். நீர்க்காவி ஏறிப் பழுப்பு நிறமாயிருந்த அவருடைய ஆடை இடையிடையே தையலுடையதாயும் சில இடங்களில் முடியப்பட்டதாயும் இருந்தது; அவருடையஷட்டம்பில் விழுதி விளங்கியது; மார்பில் உருத்திராக்கமாலை இருந்தது. அவர் நேரங்கழித்து வந்ததனால் தலைவரின் முகத்தில் கோபக்குறி வெளிப்பட்டது. “இவரா சுப்பையர்”? என்று கேட்டார் அவர்.

அருகிலிருந்த தாசில்தார் “ஆமாம்” என்றார். தலைவர், “இவ்வளவு ஏழையாக இருப்பவரையா நீர் பெரிய பணக்காரனைன்றும் வரிப்பணம் அதிகமாகத் தரவேண்டுமென்றும் முதியிருக்கிறீர்” என்று வினாவினார்.

தாசில்தார்: இவையெல்லாம் வேஷம். இப்படி வந்தால் துரையவர் கள் மனமிரங்கி வரியைக் கொடுக்க வேண்டியதில்லை என்று தீர்த்து விடக்கூடுமென்ற எண்ணத்தோடு வந்திருக்கிறோர்.

தலைவர் அவரைக் கையமர்த்திவிட்டுச் சுப்பையரைப் பார்த்து, “நீரா ஆங்கரைச் சுப்பையர்?” என்று கேட்டார்.

சுப்பையர்: ஆம்

தலைவர்: நீர் ஏன் சரியான காலத்தில் வரவில்லை? அரசாங்கத்தாரின் உத்தரவை அலட்சியம் செய்யலாமா?

சுப்பையர்: துரையவர்கள் கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது. காலையில் எழுந்து ஸ்நானம் செய்து பூஜையை முடித்துவிட்டு, வருகிறவர் களுக்கு ஆகாரம் செய்விப்பது என் வழக்கம். இன்று பலர் வந்திருங்கார்கள். வழக்கப்படியே அவர்களைப் போஜனம் செய்வித்து நானும் ஆகாரம் செய்தபிறகு வந்தேன்.

தலைவர்: உம் முடைய வரிப்பணம் அதிகமாகப் பாக்கி இருக்கிறதே தெரியுமா?

சுப்பையர்: தெரியும். என்மேல் வஞ்சனை இல்லை. நிலம் சரியானபடி விளையாமையால் வரிப்பணத்தை என்னுல் இப்பொழுது செலுத்த முடியவில்லை.

தலைவர்: அன்னதானத்தை மட்டும் எப்படிச் செய்கிறீர்?

சுப்பையர்: கிடைக்கும் கெல்லையெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு செய்கிறேன். முன்பு அன்னதானம் செய்தது போக மிஞ்சவதில் வரியைச் செலுத்தி வைத்தேன். இப்பொழுது அது முடியவில்லை. அன்னதானத்திற்கே போதாமையால் என் வீட்டு நகைகளை அடக்கவைத்துக் கடன் வாங்கியிருக்கிறேன்; சிலவற்றை விற்கவும் செய்தேன்.

தலைவர்: இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு அன்னதானத்தை நீர் ஏன் செய்ய வேண்டும்?

சுப்பையர்: அது பரம்பரையாகவே எங்கள் குடும்பத்தில் நடந்து வருகிறது.

தலைவர்: அன்னமிடுவது பகலிலா? இரவிலா?

சுப்பையர்: இரண்டுவேளையும் கொடுப்பதுண்டு. கால் நடையாக வருகிறவர்கள் பசியோடு எப்போதுவந்தாலும் கொடுப்பதுவழக்கம்.

தலைவர்: எந்தச்சாதியாருக்குக் கொடுப்பீர்?

சுப்பையர்: பிராமணருக்கும் மற்றச் சாதியாருக்கும் அவரவர் களுக்கு ஏற்றமுறையில் செய்வதுண்டு. பசித்து வந்தவர்கள் யாரா னலும் அன்னமிடுவேன்.

தலைவர்: பறையருக்கும் கொடுப்பதுண்டா?

சுப்பையர்: ஆம்; எல்லோரும் சாப்பிட்டபிறகு கொடுப்போம்.

தலைவர்: இதுவரையில் அப்படி எத்தனை முறை பறையர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறீர்?

சுப்பையர்: எனக்கு நினைவில்லை; பலமுறை கொடுத்திருக்கிறேன்.

தலைவர்: சமீபத்தில் எப்போது கொடுத்தீர்?

சுப்பையர்: நேற்றுக்கூட ஒரு பறையன் பாதிராத்திரியில் பசிக்கிற தென்று வந்தான்; சாதம் கொடுத்தேன்.

தலைவர்: அப்படியா! என்னகொடுத்தீர்? எல்லோரும் சாப்பிட்டு மிச்சமான சோற்றையா கொடுத்தீர்?

சுப்பையர்: அகாலத்தில் யாராவது வந்தால் உபயோகப்படுமென்று இரசம், குழம்பு, மோர் முதலியவற்றிற் கொஞ்சம் கொஞ்சம்தனியே எடுத்து வைத்திருப்பது வழக்கம். ஆதலால் நேற்று வந்தவனுக்கு அன்னம், கறி, குழம்பு, இரசம், மோர் எல்லாம் கொடுத்தேன்.

தலைவர்: இலைபோட்டா சாப்பாடு கொடுத்தீர்?

சுப்பையர்: இல்லை; அதுவழக்கமில்லை. ஒருமரக்காலில் அன்னத்தை வைத்து, அதன்மேல் தனித்தனியே தொண்ணைகளில் இரசம், கறி, குழம்பு முதலியவற்றை வைத்துக் கொடுத்தேன்.

தலைவரோடு வந்திருந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் யாவரும் தில் வளவு விரிவாக அவர் விசாரணை செய்வதை கோக்கி மிகவும் வியப்புற்றார்கள். சுப்பையர் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்த துரை, தாசில்தாரைப் பார்த்தார். அவர், “எல்லாம் பொய்” என்று சொல்லிவிட்டு முன்னுழுத்துக்கொண்டே இருந்தார்.

தலைவர்: உமக்கு அந்தப்பறையினைத் தெரியுமா?

சுப்பையர்: இருட்டில் இன்னுளென்று தெரியவில்லை.

தலைவர்: அவனிடம் கொடுத்த மரக்காலைக் கொண்டு வந்து காட்டுவீரா?

சுப்பையர்: அதை அவன் இன்னும் திருப்பிக்கொடுக்கவில்லை.

தலைவர்: அப்படியானால் நீர் அவனுக்கு அன்னம் கொடுத்ததற்கு வேறு சாட்சி என்ன இருக்கிறது?

சுப்பையர்: வேறுசாட்சி எதற்கு? தெய்வத்திற்குத் தெரியும். அப்படி நான் செய்ததையாரிடம் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும்?

தலைவர்: அந்த மரக்காலை அவன் திருப்பிக்கொடுக்காவிடில் என்ன செய்வீர்?

சுப்பையர்: 'முடியுமானால் கொடு; இல்லாவிடில் நீயே வைத்துக் கொள்' என்று நானே சொல்லிக் கொடுத்தேன்; அவன் கொடுக்காவிடில் எனக்கு ஒன்றும் நஷ்டமில்லை.

தலைவர் "அப்படியா!" என்று சொல்லிக்கொண்டே மேசை முழுவதையும் தரைவரையிலும் மறைத்து முடியிருந்த ஒரு துணியை மெல்லத்துக்கினர். என்ன ஆச்சரியம்! அதன் கீழே ஒரு மரக்கால் காணப்பட்டது!

"நீர் கொடுத்த மரக்கால் இதுதானு பாரும்" என்று சொல்லித் துரை அதனை எடுத்து மேசையின்மேல் வைத்தார்.

சுப்பையர் திடுக்கிட்டார்; தாம் கண்டதை அவரால் நம்பமுடிய வில்லை. கண்ணைத் துடைத்துத் துடைத்துப் பார்த்தார். தாம் முதல் நாள் பாதி ராத்திரியில் ஒரு பறையனிடம் கொடுத்த மரக்கால் அங்கே எப்படி வந்திருக்கலாமென்று யோசித்தார்; ஒன்றும் தெரியவில்லை. அங்கே இருந்தயாவரும் ஒருநாடகத்தில் மிகவும் இரசமான காட்சியொன்றில் ஈடுபட்டு மெய்ம் மறந்தவர்போல் ஆனார்கள்.

"என்ன, பேசாமல் இருக்கிறீர்? இராத்திரி நீர் செய்த அன்னதானத்துக்குச் சாட்சி இல்லையென்று எண்ண வேண்டாம். பாதி ராத்திரியில் வந்த பறையன் நான்தான்! நீர்கொடுத்த மரக்கால் இதுதான்! இந்த இரண்டு சாட்சிகளும் போதாவிட்டால், என்னு

டன் வந்த குதிரைக்காரன் வேறு இருக்கிறான். நீர் சொன்னவை யெல்லாம் உண்மையே. உம்முடைய வீட்டு அன்னதானத்தையும் கறி முதலியவற்றையும் நானே ருசி பார்த்தேன். உம்முடைய ஜன் மமே ஜனம்" என்றார் மாவட்டத் தலைவர். அவருடைய கண்களில் நீர் ததும்பியது; உள்ளத்தில் உண்டான உருக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. சிறிது நேரம் அவராற் பேச முடியவில்லை. பிறகு, "உமக்கு எந்தக் காலத்திலும் குறைவே வராது. தெய்வம் உம்மைக் குறைவில்லாமல் காப்பாற்றும்; தருமம் தலைகாக்கும்; உமக்காகத்தான் மழை பெய்கிறது" என்றார் அவர்.

அந்த வார்த்தைகளின் தொணியில் முதல்நாள் இரவு பறையன், 'தெய்வம் உங்களைக் குறைவில்லாமல் காப்பாற்றும்; தருமம் தலைகாக்கும்' என்று சொன்ன வார்த்தைகளின் தொணி ஒளிப்பதை அப்போதுதான் சுப்பையர் உணர்ந்தார்; தமிழைப் புதிதாகக் கறியுக்கொண்ட வேற்று நாட்டாராகிய துரையின் பேச்சானது, பசியினால் தமிழை நாக்குழறிப் பேசுவனது பேச்சைப்போல இராத்திரி யில் தமக்குத் தோன்றியிடதன்பதைச் சுப்பையர் அறிந்தார். அவருக்கு இன்னது சொல்வதென்று தோன்றவில்லை.

"அப்படியே அந்த நாற்காலியில் உட்காரும். நீர் வரிப்பணத்தை மோசம்செய்ய மாட்டிரென்பது எனக்கு நன்றாகத்தெரியும். நானும் உம்முடைய மரக்காலை மோசம் செய்யாமல் இதோ கொடுத்துவிட்டேன், எடுத்துக்கொள்ளும். உம்முடைய தருமம் குறைவின்றி நடைபெற இந்த வரிப்பணம் உதவுமானால் இந்த அரசாங்கத்துக்கு அதனிலும் சிறந்த இலாபம் வேறு இல்லை. உம்மால் எப்போது கொடுக்க முடியுமோ அப்போது கொடுக்கலாம். உம்மை எவரும் சிர்ப்பாக்கம் செய்யமாட்டார். நான் இந்த மாவட்டத் தில் இருக்கும் வரையில் உமக்கு ஒருவிதமான துன்பமும் நேராது" என்றார் மாவட்டத்தலைவர். பிறகு தாசில்தாரை நோக்கி, "உம்முடைய வார்த்தையை நான் நம்பியிருந்தால் பெரியபாவம் செய்திருப்பேன். இனி மேல் தீரவிசாரியாமல் ஒருவரையும்பற்றி நீர் எழுதக்கூடாது" என்று கண்டித்துக் கூறினார்.

நமது தாய் நாடு

[வித்துவான் சி. ஆறுமுகம்]

“தாய் நாடு” என்னும் அருமையான சொற்றெருடர், சினிக்குங் தோறும், பேசுக்கோறும், கேட்குங்கோறும் இனிமை பயக்குங் தன் மையுடையது.

“பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும்

நற்றவ வானிலும் நனி சிறந்தலே”

என்று தாயையும், தாய்நாட்டையும் மதித்து வியந்து பாடியுள் ஊர் மகாகவி பாரதியார். பெற்றதாயை மதிப்பதுபோல, நாம் பிறந்த பொன்னாட்டையும் மதித்து வாழுப் பழகுதல் வேண்டும். மக்கள் ஒவ்வொருவருங் தனித்தனியே தத்தங் தாயரிடத்துப் பேரன்பு காட்டுகின்றனர். என்னை! தாயரோ ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொருவரே; தாய் நாடோ அங்காட்டவர் எல்லோருக்கும் ஒன்றே!

இன்று நாம் வாழ்ந்துவரும் நாடு இலங்கை. இதுவே நமது தாய்நாடு. நமது நக்கையருங் தாயரும் மகிழ்து வாழும் நாடிது. நம்முன்னேர், ஆயிரம், ஆயிரம் ஆண்டுகளாக வாழ்ந்து சிறந்த நாடும் இது. இன்னும் எண்ணில் காலம் நம் பின்னேர் வாழவிருக்கும் நாடும் இதுவே. கடந்த ஐஞ்சனாறு ஆண்டுகளாக மேறூட்டினர் நம் நாட்டை அடிமைப்படுத்தி யாண்டனர். அதன் பயனாக நாம், நம் நாட்டையே மறந்திருக்கோம், தாய்நாடு என்று சொல்ல வும் வெட்கமுற்றோம். சிற் சில வேளைகளில் நமது தாய் நாடு இந்தியாவே என்று கூறிக் கூறிப் பெருமை கொள்ளுகின்றோம். நமது தாய்நாடு இந்தியான்று கூறுவதைநான்களிர்க்கின்றேன். அதனால் யான், இந்தியாவின்மீது வெறுப்புக் கொண்டவன் என்று எண்ணி விடக்கூடாது. இந்தியாவை இன்னும் நமது தாய்நாடு என்றுகூறுங் கூற்றுப் பொருளாற்ற கூற்றாகும். பன்னாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நம்முன்னேர் இந்தியாநாட்டிலிருந்து புறப்பட்டு வந்து இலங்கையிற் குடியேறினர். அன்று அம்மக்கள் இந்தியாவைத் தாய்நாடு என்று கூறியமை ஒரளாவுக்குப் பொருத்தம் உடையதே. ஆனால் நூற்றுண்டு கள் பல கடந்து நாமெல்லாம் இங்காட்டு

இந்தியாவைத் தாய்நாடெனக் கொள்வது தக்கதன்று. நம்முடைய பண்பாடு இந்தியப் பண்பாட்டின் தாக்கலுக்கு உடபட்டது உண்மையோயிலும் நமது இலங்கை தனிப்பட்ட நாடே. எனவே நம்முடைய தாய்நாடு இலங்கையே என்ற உறுதியான உள்பாங்கிலை என்றும் வளர்ப்பது நம் பெருங்கடமையாகும்.

நம்காட்டின் தொன்மையையுஞ் சிறப்பையும் நாம் உணர்வதற்குச் சரித்திரக் கண்கொண்டு நாட்டைத் திரும்பிப்பார்த்தல் வேண்டும். உலகநாடுகளுள் மிகச் சிலநாடுகளே தெளிவான வரலாற்றினையுடையன. அவற்றுள் இலங்கையும் ஒன்றாகும். ஏறக்குறைய சராய்ரத்து ஐஞ்சனாறு ஆண்டுகளாக இங்காட்டில் வாழ்ந்த மக்களைப் பற்றிய வரலாறுகளை நன்கு அறியக் கூடியவாறு இதன் வரலாறு அமைந்திருக்கின்றது. இன்னும் பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்தும் இங்காட்டின் பழம்பெருஞ் சிறப்பினை நாம் அறியலாம். இற்றைக்கு சராயிரம் ஆண்டுகளுக்கும், தென்னிந்தியாவிலே பாண்டிகாட்டின் தலைநகராக விளங்கியது மதுரைமாநகர். அங்காளில், அங்காளில் தமிழ்ச்சங்கம் ஒன்று அமைத்துத் தமிழ்மக்கள் தமிழை வளர்த்தனர். இத் தமிழ்ச்சங்கமே, பண்டைய தமிழ்ச்சங்கங்கள் மூன்றல்லூள் கடைசியாக இருந்த சங்கமாகும். அதனால் இதனைக் கடைச் சங்கம் என்பார் அறிஞர். இக்கடைத் தமிழ்ச்சங்கம் இருந்து இடம் மதுரையின்று மேலே கூறினோம். ஈழநாடாகிய இலங்கையில் வாழ்ந்த பூதந்தேவனூர் என்ற பெரும் புலவர் அம் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் உறுப்பினராக விளங்கினார். அவர்பாடிய பாடல்கள் பல. அவற்றுள் ஏழு பாடல்கள் மட்டுங்கடைச்சங்க நூல்களுள் இன்னுங் காணப்படுகின்றன. அப்புலவர் ஈழநாட்டவர் என்பதற்குச் சான்றாக ஈழத்துப் பூதந்தேவனூர் என்னும் பெயரினாலேயே அக்காலங்கோட்டு அழைக்கப்பட்டுள்ளார். அவரைப் போன்ற புலவர்களும், சான்றோர்களும் வாழ்ந்து வளம்பட்டுயர்ந்த நாடு நமது இலங்கை வளாநாடு. இங்காட்டின் நாகரிகமுறைக்கு உறுதுகீழ் புரிந்தவற்றுள் அருள்நெறியும், ஆட்சிநெறியும் முக்கியமானவை.

உலகமக்களை நல்வழிப்படுத்தி, “வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்” வழிகாட்டுவது அருள்நெறி எனப்படும் சமயம் ஆகும். அருள்நெறிகள் பலவற்றுள்ளும் உலகில் முந்துநெறியாய் விளங்குவது இந்து

நெறியே என்பர் ஆராய்ச்சியாளர். ஸ்ராயிரத்து ஐஞ்ஞாறு ஆண்டு களுக்கு முன்னரே இந்து நெறியிற் சீர்திருத்தங்க்கையை முயன்று வெற்றிகண்டவர் போதிமாதவராகிய புத்தர்ப்பிரான் ஆலார். அவர்காட்டிய புத்தமும், அவருக்கும் முந்தியே இந்து நெறிகளுட் சிறந்து விளங்கிய சைவமும் நங்தாய்நாடாகிய இலங்கையிற் பண்டுதொட்டு விளங்குவன். இவ்விரு அருள் நெறிகளும் ஒன்றுக்கு ஒன்று மாறு படாமல் இலங்கைக்களின் பண்பாட்டைப் பாதுகாத்து வளர்த்து வருகின்றன. தென்னிலங்கையில் இலங்கும் கதிர்காமத்திருத்தலத்து அமர்ந்தமுருகனது திருவருள் பெறவேண்டி இனமத வெறுபாடின்றி எண்ணிறந்த மக்கள் அப்பெருமானது திருவடிகளை விரைஞ்சி, இரங்கிசிற்றல் கண்கூடு. அன்றியும் கண்டிமாநாப் 'பெரக்ரா' விழா வின்போது முன்னின்று 'அரக்ரா' என்று பேரெவியமுப்புச் கதி ரேசன் அடியார்களை அறியாதார் அறியாதாரே. வடதிலங்கை ராக தீபம் (நயினர்த்து) புத்த சமயத்தவருக்கும் புனித நிலையம். இவ்வாறே மூலில்வரம், தெய்வேந்திரமுனை, பொல்லங்குவை, அநூரதபுரம் முதலிய புனித நகரங்களும் இரு சமயத்தவருக்கும் பொது விலையங்களாக விளங்குதல் இங்காட்டின் சமய சமரசச் சான்றாகும்.

நமது தாய் நாட்டின் ஆட்சிநெறி பண்டுதொட்டு மன்னாட்சி யாகவே விளங்கிற்று. மன்னர்கள் மண்ணுசை கொண்டு போரிட்டு மடிந்தனர்; நாட்டையும் சிற்சில வேளைகளில் மண்ணுக்கினர். எனிலும் மலைகளின் மீதும் மாடம் அமைத்தனர்; குன்றினுக்சியினுங்கோட்டை கட்டினர்; குகைகளினுடைம் ஒவியக் தீட்டினர்; ஆறுகளைத் தடுத்துக் குளங்களைக்கட்டி விளைவினைப்பெருக்கி அயல்நாடு களுக்கு ஏற்றுமதியுங்கீச்செய்தனர். “ஸமுத்து உணவும்” சோழநாட்டில் இறக்குமதி செய்யப்பெற்றது. இடைக்கிடை பிரிவுணர்ச்சி மேனிட்டு போருக்கக் கூடியது நாடு, தலையெடுக்க முடியாமல் தவித்தது. அங்கியர் தலையீடும் அடிக்கடி தலைகாட்டியது. முடிவில் நாடு அடிமையாட்சியுட்சிக்கி அலமந்து மண்டியிட்டது. இன்று ஒருவாறு அடிமையிருள்ளீங்கிச் சுதங்கிரு குரியன் உதயமாகின்றன. மக்களாட்சி என்ற புதுக்குரல் கேட்கின்றது. இக்குரல் இலங்கை மக்கள் வாழ்வை மலரச் செய்யுமா? என்ற ஜயவினு அங்குமிங்கும் எழுப்பப்படுகின்றது. உண்மையான மக்களாட்சி, வாழ்வை மலர் த்து மேயன்றி அழித்துவிட மாட்டாது. நாமெல்லோரும் விழிப்புடன் விளங்கினால் நாடு கல்லாட்சி பெற்று ஓங்கும்.

எனவே இங்காட்டுமக்களாகிய நாம் முதலில் நம்நாட்டை மதிப் போம்; வாழ்த்துவோம்; வணக்குவோம். அடுத்து இது நமது தாய் நாடு என்று பெருமை கொண்டு தலைமிமிர்க்கு விற்போம்; நமது நாட் கூட்காக நம்முழியையுக் கொடுப்போம்.

“நாட்டுயிர் நம்முயிரே, நம்முயிர் நாட்டுயிரே,
நாட்டுயிர் வாழ்ந்தவே நம்முயிர் ஈந்திடுவேம்”

என்று உறுதியுடன் அறுதியிடுகின்றார் கவிஞர் சுந்தானங்கத் பாரதி யார். இன்றும் ஜூரோப்பிய நாடுகளில் ஒன்றுக்கை கவிச்சலாங்கில் வாழும் மக்கள்.

“நான்து மொழி ஓர்தாஸ், நான்குஇனம் ஓர்குலம்”

என்று ஒற்ற ரூமைக்குரல் எழுப்புகின்றனர். அவ்வாறே நமது இலங்கை வள்ளாட்டிலும்,

“இருமொழி ஓர்குல, சினம் ஓர்குலம்”

என்ற ஒற்றுமைக்குரல் எழும்காள் எங்காளோ! அங்காள் விரைந்து வருவதாக,

“இலங்கைவா நாடெங்கள் இனியதுமிழ் நாடு
என்றென்றும் வாழ்கவை இனியதுமிழ் பாடு”

நமது தாய் நாடு

“என்ன நினைத்தீர்கள்?” என்று பாண்டியன் கேட்டான்.

“அவர் வேளாளர், நீங்கள் முடிமன்னர்களாகிய பாண்டிய மர பில் உத்தீவர்கள். அவர்கள் உங்கள் குடிமக்களில் ஒருவராக இருக்கும் நிலையினர். அப்படியிருக்க நீங்கள் சாமானியப் புலவகோப்போல் உங்கள் பெருமையைக் குறைத்துக்கொண்டு அவரைப் பாடலாமா? அது முறையன்றுதான்” என்றார் புலவர்.

அதுகேட்ட பாண்டியன் புலவருடைய அறியாமைக்கு இருக்கின்றன.

“சோழ அரசர்கள் முடிமன்னர்கள் அல்லவா?”

“ஆம்”

“கிளிவளவன் என்ற சோழனைப்பற்றிக் கேள்வியுற்றதுன்டா”

“புநாலூற்றில் அவளைப்பற்றிய செய்திகள் வருகின்றன.”

“அவன் ஒரு வேளாளைப் பாடியிருக்கிற பாடலைப் பார்த்தது உண்டா? அதுவும் புநாலூற்றிலேதான் இருக்கிறது.”

“யாரைப்பாடினுன்?”

“சிறுகுடிகிழான் பண்ணைப் பாடியிருக்கிறான். யான் வாழும் வரைக்கும் பண்ணையும் வாழும்பட்டும் என்று அந்த வேளாண் செல்வைனைப் பாடியிருக்கிறான்.”

புலவர் சற்றே யோசித்தார். பிறகு, ‘ஏதோன்று பாட்டு, அரைப் பாட்டு அவசியமான சந்தர்ப்பத்தில் பாடியிருக்கலாம். ஆனால் இப்படி ஒரு முழுநூலை யாரும் பாடியிருக்கமாட்டார்கள். நீங்கள் உங்களைக் குறைத்துக்கொண்டது மட்டும் அன்று; பாண்டிய மரபின் பெருமைக்கே இது இழுக்கு” என்று மிடுக்குடன் பேசிவிட்டார். சோழனை உதாரணம் காட்டியதனால் வந்த ரோசம் அப்படிப் பேசத் தூண்டியது.

ஒந்த மரபு

வித்துவான் கி. வா. ஜகந்நாதன் ம. ஈ.

ஆந்தீர நாட்டிலுள்ளது ஏற்கனவே என்னும் நகரம். விஜய நகரப் பேரரசின் தலைநகராய் இருந்த ஊர் அது. அங்கே அரசனுடைய பிரதானியாக அறம்வளர்த்த முதலியார் என்னும் வேளாண் செல்வர் இருந்தார். அவர் தமிழ்நாட்டில் உள்ள செம்பூர் என்ற ஊரிலே பிறந்தவர். அவர் மதியிற் சிறந்தவராக இருந்தமையால் அரசன் அவரிடம் பெருமதிப்பு வைத்திருந்தான்.

அம்பி அறம் வளர்த்த முதலியார் தமிழ்ச்சவை தேரும் இயல்பு உடையவர். தமிழ்ப் புலவர்களுக்குப் பரிசுகள் வழங்கி ஆதரிக்கும் வள்ளன்மை உடையவர். அவர்தம் ஊருக்கு வரும்போது அக்காலத் திற் சிறிய பகுதியை ஆண்டு கொண்டிருந்த பாண்டிய மன்னைக் கண்டு அளவளவாசிச் செல்வார்.

பெருஞ் சிறப்புப் பெற்று வாழ்ந்த பாண்டியர்களுக்குப் பின் அவர் மரபில் பெயருக்குப் பாண்டிய மன்னாகச் சிறிய நாட்டுப் பகுதியை ஆண்டு வந்தான் அப்பாண்டியன். அவன் தமிழ்ப்புலவரை மிக்கவன். கல்லகவிஞர். அறம்வளர்த்த முதலியார் பேரரசனுடைய பிரதானியாக இருந்தமையால் அவருடைய நட்புத்தனக்கு விகடத் ததைப்பெரிய சிறப்பாகக்கருதினுன் அவன். முதலியாரும் பாண்டிய முடிவுடன் மனம் கலந்து பழகி இன்புற்றார்.

கில நூல்களை இயற்றினுன் பாண்டியன். அம்பி அறம் வளர்த்த முதலியாரைப் புச்சுந்து ஒரு சிறியநூல் இயற்ற வேண்டும் என்னும் ஆசை அவனுக்கு உண்டாயிற்று. அவரிடம் சொல்லாமலே ஒரு கலம்பகம் பாடினான். அவருக்கு அந்தச்செய்தி தெரிந்தபோது. “பீற்றால் பாடல்பெறும் தகுதிஹள்ளாங்கள் என்னைப்பாடலாமா?” என்று தம்பனிவைக் காட்டிக் கொண்டார். நூல் சிறப்பாக அரவு கேற்றப் பெற்றது.

ஒருநாள் பாண்டியன் தனக்கு வேண்டிய புலவர் ஒருவரோடு பேசிக்கொண்டிருந்தான். கலம்பகம் பாடியதுகேட்டு அறம்வளர்த்த முதலியார் சொன்னதை அப்புலவரிடம் சொன்னான். அந்தப்புலவர் முதலியாரின் பணிவைப் பாராட்டவில்லை. “பார்த்தீர்களா? நான் அப்போதே நினைத்தேன்” என்றார்.

பாண்டியன் சற்றே நிதானித்தான். புலவருடைய படப்படப்பு அடங்கட்டும் என்று காத்திருந்தான். பிறகு மெல்லப் பேசத்தொடங்கினான்.

“புலவரே, உங்கள் மனம் எனக்குத் தெரியும். எங்கள் மரபுகள் உயர்வுதாழ்வு உடையவை; சமானமானவையல்ல என்று நினைக்கிறீர்கள்”

“நினைப்பது என்ன? யாருமே சொல்வார்களே!”

“நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. எங்கள் மரபு ஒன்றற்கொன்று ஒத்து ஸ்றப்பவை.”

“எப்படி!”

“சொல்லுகிறேன். பாண்டிய மரபு சந்திரருலம் அல்லவா?”

“ஆம்”

“அறம் வளர்த்த முதலியார் வம்சம் இன்னதென்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“வேளாண்குலம்”

“அவர்களுடைய குலத்துக்கு முதல் யார் என்று தெரியுமா?”

“அவர்களைக் கங்கா குலத்தினர் என்று சொல்வார்கள்.”

‘நாங்கள் திங்கவின் வழிவங்தோர். அவர்கள் கங்கை வழிவக் கோர. எங்கள் இருவர் மரபுக்கும் மூலமாக இருப்பவர்கள், ஒத்த நிலையில் உள்ளவர்கள். பரமேஸ்வரனே அவர்கள் சமமானவர்கள் என்று கருதித் தன்னுடைய சடைமுடியில் அவர்களுக்கு இடம் கொடுத்திருக்கிறுன். கங்கையும் திங்களும் இறைவன் திருமுடியில் அருகருகே சமானமாக விளங்குவதை யார் அறிய மாட்டார்கள்? இறைவனே திங்களும் கங்கையும் ஒப்புடையவர்கள் என்று தலை யாலே தாங்கிக் காட்டும்போது அவ்விருவர் மரபும் ஒப்புடையன, உறவுடையன என்று நாம் கொள்வது பிழையாகுமா? இதுதெரிந்து தான் நான் பாடினேன்’ என்று பாண்டியன் முடித்தபோது புலவர் வாய் அடைத்து நின்றார்.

பாண்டியன் தன் கருத்தை ஒரு பாட்டாகவே பாடிவிட்டான்.

“உங்கள் மனந்தெரி யும்புல்
வீரீரு சீர்மரபோம்
திங்கள் பாரபினம் திங்கவின்
கூடச்செம் பூர் அறமா
துங்கன் மரபினிற் கங்கையும்
ரூடினன் சோதியன்றே
எங்கள் மரபோன் ஹனக்கவி
பாடினம் யாம் அவற்கே.”

[ஒருசீர் மரபோம்—ஒரே சீருள்ள மார்ஜீன உடையோம். தீங்கள்—சர்தீன். அறமாதுங்கள்—அறம் வளர்த்த முதலியார், மரபு-வசம். சோதி—சிவபெருமான். ஒன்றுள்ள—ஒருதன்மையை யுடையன என்று எண்ணி. அவற்கு—அந்த முதலியாரின் மேல்.]

இன்ன காரணத்தால் தான்பாடியது முறையே என்று பாண்டியன் காரணங்காட்டி நிறுவிவிட்டான். ஆனால் அவன் பாடியதற்கு உண்மையான காரணம் அன்புதான்.

கம்பர் கண்ட வாலி

[பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை]

சீதாபிராட்டி விதியின் விளையாட்டினால் வஞ்சிக்கப்படுகின்றன. இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து செல்லுகின்றன. மாயமாணைத் தொடர்ந்த ஸ்ரீராமனும் அவனைத் தொடர்ந்த இலட்சமணனும் ஒரு வரை யொருவர் சந்தித்துச் சீதையின் பிரிவால் துயரம் உறுகின்றார்கள். சிறிய தங்கையாகிய சடாயு இராமலட்சமணர்களை அணைத்த படி, 'இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து சென்றார்கள்' என்று சொல்லிக் கொண்டே உயிர் நீக்குகின்றது. இராமலட்சமணர்கள் சடாயுவைத் தமதுகண்ணிரால் முழுக்காட்டித், தீக்கடன் நீர்க்கடன் களைச் செய்து முடித்துக்கொண்டு, அப்பால் சீதையைத் தேடிக்காடுதோறும் அலை கின்றார்கள். கவந்தவனம் என்பது ஒருங்காடு. அந்தக் காட்டுக்குள்ளே பிரவேசிக்கின்றார்கள்.

கவந்தன் என்பவன் ஒரு பெரிய இராக்கதன். யானை முதல் எறும்பு ஈருன உயிரிவர்க்கங்களை வாரின்டுத்து வீழுக்குபவன் அவன். ஒருசாபத்தால் இராக்கதவடிவில் இருக்கின்றன. அவனுக்கு எதிரில் அவன் கைகளுக்கிடையில் இராமலட்சமணர்கள் அகப்படுகின்றார்கள். அவன்வாயைப் பிளக்குவொண்டு வருகின்றன. அவன் கண்கள் அவர்களைத் தரிசிக்கின்றன. தரிசன விசேஷத்தினால் அவனு டைய வடிவம் தேவவடிவமாய் மாறுவின்றது. அவன் இராமலட்சமணர்களின் நிலையையும் அவர்களுக்கு எய்தியதையும் உணர்ந்து அவர்களை வணங்கி, அவர்களுக்குச் 'கக்கிவெனுடைய நட்பு இன்றியமையாதது' என்று கூறி, மேலுலகங் செல்லுவானுமினான். இராமலட்சமணர்கள் மிகக் ஆச்சரியத்துடன் அவனுக்கு ஆசிவழுக்கி அப்பாற் செல்லுகின்றார்கள். அடுத்தவனம் மதங்கவனம்.

மதங்கர் ஒரு முனிவர். அவருடைய ஆசிரமத்தில் அவருக்குப் பணிசெய்து கொண்டு, ஸ்ரீராமருடைய தரிசனத்தை வேண்டி, நெடுங்காலம் தவஞ்செய்து கொண்டு ஒரு தவ முதுமகள் வசிக்கின்றன. அவனுக்குப்பெயர் சவரி. காத்திராப்பிரகாரம் புதையலைக்கண்டவர்கள்போல் அவர்களைக் காணுகின்றார்கள் அவன். ஸ்ரீராமன் முஸ்பழகியவன்போல் 'நலந்தானே' என்றுக்கீச் சவரியை அணுகினான்.

நீண்டகாலமாக இராமனுக்கென்றே சேர்த்து வைத்த கிழங்கு காய்களி வகைகளை எல்லாம் விவேதித்து இராமனைப் பூசித்தான் சவரி. ஸ்ரீராமன், அன்பு கணிந்த அந்த விருந்தை உவங்கு அருந்தி உள்ள மூம் பூரித்தான். சவரி எடுத்த பிறப்பின் பயனை எய்தினான். முத்தியுலகம் அவனை இரு கைகளையும் நீட்டி அழைத்தது. சவரி ஸ்ரீராமனது உள்ளக்குறிப்பை உணர்ந்து, கிட்கின்தையில் சக்கரீவன் வசிக்கும் இடத்துக்குச் செல்லும் வழியை உணர்த்திவிட்டு, வணக்கத்துடன் தன் ஊனுடலைப் பிரித்துக்கொண்டு முத்தியுலகத்தை அடைந்தான். இராமலட்சமணர்கள் சவரியை வியந்து கொண்டு, அவன் சொன்ன வழியில் கிட்கின்த மலையின் சாரலைச் சென்று அடைந்தார்கள்.

கிட்கின்தை அடைக்கலம் புகுந்தவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பெதாருமலை. சக்கரீவன் தமையனுகிய வாலிக்கு அஞ்சி அந்த மலையில் அடைக்கலம் புகுந்திருக்கின்றன. அநுமான் அவனுக்கு மந்திரி. சக்கரீவனும் அநுமானும் மற்றும் வானரர்களும் அங்கே வசிக்கின்றார்கள். இராமலட்சமணர்கள் தம்மை நோக்கி வருவதை அந்த வானரங்கள் காணுகின்றார்கள். சக்கரீவனுக்கு அச்சம் உண்டாகிறது. இந்த மனிதர்கள் வாலியின் ஏவலினால் வருகின்றார்கள் என்பது எண்ணம். சக்கரீவன் உள்ளிட்ட எல்லாரும் மலை மூழை களில் ஒடி ஒளித்துவிட்டார்கள். அநுமான் மாத்திரம் ஒளிக்கவில்லை. அந்த மனிதரை உற்று நோக்குகின்றார்கள். உச்சிமூதல் உள்ளங்கால் வரை நோக்குகின்றன. முன் பிரிந்தவர்களை எதிர்ப்படுகின்றதொரு நிலை அநுமானுக்கு உண்டாகின்றது. அநுமானை அறியாமலே அவர்கள்பால் அவனுக்கு அன்பு கசிகின்றது. இரும்பைக் காங்கம் இழுப்பதுபோல் அநுமானை ஏதோ அவர்கள்பால் இழுக்கின்றது. அநுமான் சற்றே அவர்களை அணுகுகின்றன. அணுகியவன் ஒரு மறைவில் நின்று, அந்த மறை முதல்வர்களை மேலும் நோக்குகின்றார்கள்.

"தருமமும் கீதியும் இரு மன்மதர்களின் உருவை எடுத்துக் கொண்டு இழுந்ததொரு அருமருந்தைத் தேடுவதுபோல் இங்கே எழுங்கருந்துகின்றனவோ! கருணை என்கின்ற பொருள் இவர்கள் கண்களிற் குடியிருக்கின்றதுபோலும். இவர்களுடைய திருவடிகள் தீண்டுக்கோறும் கூடிய வெய்ப்பகற் பாறைகளும் சுந்திரகாந்தக்

கற்களாய் மாறி நுண் துளிகளைச் சொரிகின்றனவே. அவர்கள் பார்க்குங்கோறும் பார்க்குங்கோறும் பட்ட மரங்களுங் தளிரவிடு கின்றன. மயில்களும் மான்களும் அவர்கள்மேல் வெய்ய கிரணக் கள் படாமல் தடுத்துச் செல்லுகின்றன. இப்படிப்பட்ட புண்ணிய புருஷர்களைக் கிட்டாமல் நான் மறைந்துவிற்பதெப்படி!"

என்றிங்கனம் தனக்குட் சொல்லிக்கொண்டவனும், அநுமான் வணக்கத்துடன் அவர்கள் எதிரிற் சென்று ‘உங்கள் வரவு நல்வரவாகுக’ என்றார்கள்.

இருவரும் அநுமானே நோக்கினார்கள். அநுமான் அவர்களை நோக்கினான்.

‘பிரிந்தவர் கூடினாற் பேசல் வேண்டுமோ’ என்கின்றதொரு பேசாத்திலீல் நிகழ்ந்தது. ஒரு கணம் பொறுத்து ஸ்ரீராமன் ‘நீயாரப்பா? எங்கேயிருந்து வந்திருக்கிறீய?’ என்று வினவினான்.

“அடியேன் வாயுதேவனுக்கு அஞ்சலை வழிற்றிற் பிறந்தவன்; அநுமான் என்று எனக்குப் பெயர் கூறுவார்கள். இந்த மலையில் வசிக்கின்ற குரியன் புதல்வனுண கக்கிரிவனுக்கு ஏவும் செய்பவன் யான். தங்கள் வரசின் சிறப்பை அறியும்பொருட்டுத் தங்களிடம் வந்தேன். வணக்கம்” என்றான் அநுமான்.

சுருக்கமும் கருத்துக் தெளிவுமான அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட இராமன், மிக்க ஆச்சரியத்துடன் இலட்சமணைகள் ஒருமுறை பார்த்தான்.

“இதோ, இந்தச் சொல்லின் செலவினைப் பார்! இவன் கூறிய நடையில் நீயும் எங்கள் வரலாற்றை இவனுக்கு எடுத்துக் கூறிப் பழகு” என்று சொல்லுவன் போன்றிருந்தது அந்தப் பார்வை. அப்பால் அநுமதீஸ் உவந்து, ‘அன்பனே! உனது மன்னன் எவ்விடத் திருக்கின்றுன்? அவ்வைக் காணுதற்குப் பெரிதும் விழைகின்றேங்; அதன் பொருட்டே இவ்விடம் வந்தோம்!’ என்றன.

‘புண்ணியர்களாகிய தங்கள் வரவு எங்கள் மன்னைக் காலை தல் பற்றியதாயின், நாமெல்லாம் இன்றே உய்தி கூடினோம். உறுதீப் பொருளான புகலிடத்தை இன்றே பெற்றுவிட்டோம். எங்கள்

மன்னன் செய்த தவமே தவம்!" என்று கூறி வணங்கினான் அறு மான். இலட்சமணான். இராமன் குறிப்பின்வழி அநுமானுக்குத் தங்கள் வரலாற்றைச் சீதையை இழந்தது இறுதியாக இயன்றவாறு செவ்வனே சொல்லி முடித்தான். கேட்ட அநுமான் கண்ணீர்வார உரோமஞ் சிவிரக்க மீண்டும் இராமனை வணங்கி, வாவியின் கொடு மையையும் சுக்கிரீவன் மகைவியை அவன் கவர்ந்த இழிவையும் ஆதியோடங்தமாக எடுத்துச் சொன்னான். அதன்பிறகு சுக்கிரீவன் சந்திப்பு நிகழுகின்றது.

‘நாம் இன்றுடன் உய்க்கோம் வாலிக்குக் காலன் வந்தனன்’ என்ற வார்த்தைகளுடன் அநுமான் சுக்கிரவீலை அனுகி, அவனுக்கு இராமலட்சுமணர்களின் வரலாறுகள் அணித்தும் கூறி, அவளை அழைத்து வருகின்றன.

‘உலகங் தோன்றிய காலந்தொட்டுச் செய்த தவமே இந்த உருவங்களாய் அமைந்ததோ’ என்று எண்ணிக்கொண்டு, அந்த மானுடத் தெய்வங்களையே உற்று நோக்கியபடி சுக்கிரீவன் அவர்கள் எதிரில் வந்தான். வந்தவைகள் பூர்வாமன் தனது மலர்க்கரத்தை நிட்டி இனிது இருப்பாயாக என்று குறிப்பிட்டான். ‘நல்லூழ் தங்களை வருவித்தது; இனிக் கைகூடாதது என்று ஒன்று இல்லை’ என்று சொல்லிக்கொண்டு சுக்கிரீவன் இருந்தான்.

இருவரும் அளவளாவினார்கள். இருவருக்கும் உணர்ச்சி ஒன்று பட்டது. ‘உன்னுடைய நின்ப துன்பம் என்னுடையவை; உன்னைச் செறுபவர்கள் என்னைச் செறுபவர்கள்; உன்கிளை என்கிளை; இனி வேறு சொல்லுதற்கில்லை; உயிர்த் துலைவன் நி’ என்றான் பூர்ராமன்.

அது கேட்டு ‘ஆர்த்தது குரங்குச் சேக்ன்.’ வேதங்கள் வாய் விட்டு ஒலித்தன. அநுமான் வாழ்த்துப் பாடினான். பிறகு விருந்துப் பாரமாகிய அன்பு உபசாரம் நடந்தது. நடுவில் வாலியின் விரதீப் பிரதாபம் விருந்துப் பேச்சாய் கிகழ்ந்தது. முடிவில் வாலியின் அறி குறியான மராமரங்களும் துந்துபி மலையுங் காட்டப்பட்டன. இராம பாணம் ஒன்றுல் மராமரங்கள் துணைப்பட்டுப் பொடிப்பொடியாய்ப் போயின. இலட்சமணவின் கால்விரல் நுதியால் துந்துபியிலே வாழு வகன் சென்றது. அவ்வளவில் ‘வாலி இறந்துபோயினான்’ என்ற எண்ணாம் சுக்கிரீவனுக்குத் தெளிவாய் விட்டது. கன்னுண்டு கவிப் பவர்கள் போல் அநுமான் உள்ளிட்ட யாவருங் கவித்தார்கள்.

திங்கச் சமயத்திலே சக்கிரிவன் அவ்விடம் பேணி வைத்தி ருந்ததொரு ஆபரணப் பொதியை ஸ்ரீராமன் முன்னிலையில் வைத்தான். அது பிராட்டியின் அழுகையும் கண்ணிரும் ஒருங்கு சேர்ந்த தாயிருந்தது. இராவணன் குடிசையோடு தன்னை எடுத்து ஆகாய வழிக்கொண்டு சென்றபோது, அடையாளத்தின் பொருட்டுப் போலும், அலறிக்கொண்டே பிராட்டியால் அம்மலையில் இடப்பட்ட பொதி அந்தப் பொதி.

பொதியினுள்ளே இருந்த தேவியின் மெய்யணிகளை ஸ்ரீராமன் உற்று நோக்கினான். நோக்கிய அதேகணத்தில் பேரெரியினதீஸ்ப் பட்ட வெண்ணெய்போல அவன் யாக்கை உருகியது. அவசமாயினான். திருமேனி வெயர்த்தது. விஷவேகம் எய்தியவன்போலாயினான் ஸ்ரீராமன். “என்னினாந்து என் செய்தேன்” என்று கூறிய வனுயச் சக்கிரிவன் எழுந்து இருகரங்களாலும் ஸ்ரீராமனை அணித்தான். அநுமானுதியர் சோகந் தெளிதற்கேற்ற உபசாரங்களைச் செய்தார்கள். ஸ்ரீராமன் சிறபொழுது கழிந்து சாந்தியெய்தி அவர்களை உற்றுநோக்கினான்.

அப்போது சக்கிரிவன் தன் குறைகளை மறந்து இராமன் அடிகளைப் பணிந்து, “பிரபுவே, அந்த இராவணனின் இருபது புயங்களை யுந்திருகித், தேவியைத் தங்கள் சந்தியிற் சமரப்பித்து, எனது கைப் பணியைச் சுற்றே செய்தற்குத் தாங்கள் இதோ அடியே ஒக்கு அநுக்கிரகித்தல் வேண்டும்” என்று வேண்டினான்.

ஸ்ரீராமன் சக்கிரிவனையும் தன் கைவிரலையும் நோக்கிக்கொண்டு கூறுகின்றன. ‘அன்பனே உன் ஆற்றலையும் ஆராமையையும் நான் பாராட்டுகின்றேன். இந்த வில் என்கையில் இருக்க எனக்கு நேர்ந்த குடிப் பழியை காணே தீராமலிருப்பது தருமம் அன்று; அதனையும் சின் குறையை முடித்தனறிச் செய்யேன்’ என்றான். சக்கிரிவனுக்கு மேலே கா எழவில்லை. அநுமான் மிக்க வணக்கத்துடன், ‘வாலி யைக் கொல்லு, சக்கிரிவனை அரசாக்கிய பிறகுதான், வானரப்படை களைக் கூட்டுவதும் தேவியைத் தேடுவதும் எளியன ஆகும்’ என்றான். இராமன் தலையை அசுத்தி அநுமானின் விவேகத்தை வியந்தான். பின்பு சக்கிரிவனை உள்ளிட்ட யாவரும் வாலியை எப்படிக் கொல்லுவதென்று சிந்தித்தார்கள். ஸ்ரீராமன் சிந்தனையில் ஆழ்ச்

திருந்தான், சூழலில் மௌனம் நிலவியது. யாவரும் இராமனையே உற்று நோக்கியபடி இருந்தனர்.

இராமன்,

“வேறு நின்று, எவ்விடந் துணிந்து
அமைந்தது; என் கருத்து இது” என்றனன்-

[வாலிவதை: 1]

“சக்கிரிவனே, நீ வாலி இருக்கும் இடத்துக்குப் போய் அவனை அழைத்துப் போர் தொடங்கு. அப்பொழுது உங்களுக்கு வேறாக மறைந்து சின்று வாலிமீது பாணத்தை ஏவுதற்கு என்மனம் துணிந்து விட்டது. அம்மட்டோ! அதில் அமைதியும் பிறந்திருக்கிறது. இது எனது நிலையாய் கருத்து” என்பது இராமனது கூற்றில் அமைந்து திரண்ட பொருள்.

அந்தக் கரணங்களுக்குள் சிறந்தது மனம். அடிப்பட்டதும் பண்பாடு படைத்ததுமான தன் மனத்தை இராமன் நம்புகின்றன.

‘ரதும் நல்வழி அல்வழி என்மனம்
ஆகுமோ’

[மிதிலைக் காட்சி: 147]

என்பது முன்னஞ்சூரு சந்தர்ப்பத்தில் அவன் கூறியது:

முனிவர்கள் சுருதிப்பிரமாணத்துக்குக்கீழே, பிரத்தியட்சம் அநுமானம் ஆகமம் என்ற பிரமாணங்களுக்கு மேலே, ஸ்மிருதி என்கின்ற பிரமாணத்தை வைத்து மதிப்பவர்கள். சுருதி: கேட்பது. மகான்கள் ஸிலுருக்குச் சில உண்மைகள் அவர்கள் செவியில் எழுந்து ஒலிப்பதுண்டு. அது சுருதி எனப்படும். அவர்கள் அதனை உயர்ந்த பிரமாணமாகக் கொள்வார்கள். ஸ்மிருதி சிந்திக்கப்பட்டதென்னும் பொருளையுடையது. மாசற்ற மனத்திறரையிலே சில எண்ணங்கள் தோன்றும். அவ்வெண்ணங்கள் பிரத்தியட்சம் முதலிய முதன்மூன்று பிரமாணங்களுக்கும் மேலே வைத்து மதிக்கப்படும்.

ஸ்ரீராமன் ‘காசில் கொற்றத்து’ இராமன்; வசிட்டர் ஆசிரமத்தில் வளர்ந்தவன்; விசுவாமித்திரரின் பரிசைக்களில் தேறியவன்; ‘துணியில் காட்சி’ முனிவர்களின் ஆசியைப் பெற்றவன். அவனுடைய மனச மாசற்ற மனச. ‘மனத்துக்கண் மாசிலனுதல்’ என்ற

வள்ளுவர் ஹக்குக்கு இலக்கியமானவன் இராமன். அவன் தனது தூயமனத்தில் விளைந்த ஸ்மிருதியை ‘என் கருத்து இது’ என்று கூறுகின்றன. அவ்வளவில் அமையாது ‘துணிக்கு அமைந்தது’ என மேலுங் தெளிவு பிறக்கக் கூறுகின்றன. ஸ்மிருதியின் இரகசியம் எம்மனோர்க்கு எட்டாதது. அது தருமத்தின் சியதி. தருமம் இருந்த படிலயக் காட்டுவது அது. மகாபாரதத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் ஸ்மிருதி ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. கிருஷ்ணன் பொய்யுஞ்சொல்லுவான்; அதனைப் புரதீர்ந்த மெய்யென்று உலகம் கொண்டாடும். அநுமான் போன்றவர்களே ‘ஸ்மிருதி’யின் அருமையை உணரவல்ல வர்கள். இங்கே சுக்கிரீவன் உள்ளிட்ட யாவரும் ‘ஏன்று’ என்று ஸ்ரீராமனது ஸ்மிருதியாகிய கருத்தை உடன்பட்டார்கள்.

II

அந்தக் கணமே சுக்கிரீவன் எழுந்து வாலியை வலிந்து போருக்கு அழைத்தான். வாலிக்குப் பெருஞ்சிரிப்பு உண்டானது. அதனேடு கோபமும் மூண்டது. வாலியின் மனைவி தாரை. அவள் வாலியைத் தடுத்தாள். வாலி பாற்கடல் கடைந்து தேவர்களுக்கு ஒருமுறை உதவியது தொடக்கம் தன் வீரப் பிரதாபங்களை எடுத் துக்காறித் தன்னை எதிர்ப்பவர்களின் வரத்திலும் வலியிலும் பாதி தன்னைச் சாரும் என்கின்ற தனது தவவலியையும் அவனுக்கு வளியுறுத்தினான். அதன்மேல் அவள் மிகக் அச்சத்துடன் மற்றெல்லோ இரகசியத்தை அவலுக்கு வெளிப்படுத்தினான். ஸ்ரீராமன் என்றெருவன், தம்பியோடு கூடியவன், சுக்கிரீவனேடு நட்புப்பூண் டிருக்கின்றனம்” என்பது அந்த இரகசியம்.

இரகசியத்தைக் கேட்டதும் வாலி வெடிப்படச் சிரித்தான். ‘பேதையே ஸ்ரீராமனை நீ இதுசாரும் அறிந்திலைபோலும்! அவன் தருமத்தின் வேலி. வேலி பயிரை மேய்வதில்லை. தாயுரை பேணிய வன் இராமன்; தங்கை உதவிய தரணியைத் தம்பிக்கு உதவியவன்; அதனுலை காடு போந்தவன் அவன். தம்பிக்கு உருகுகின்ற அந்தத் தமையன், எம்பியினின்றும் என்னைப் பிரிவுசெய்வான் என்பது எத் துணைப் பேதமை ‘மழைக்காரிருட்டிலும் மங்கி கொம்பிழக்கப் பாயாது’ என்பது எங்கள் அநுபவம். அவ்வாறே எந்தச் சந்தர்ப்பத் திலும் மநுநிதியைக் கடவாமை ஆரிய தர்மம். அவர்கள் பரிசுத்த

ஆரியர். பதினாலுகங்களையும் ஜாடுருவ வல்லது இராம பாணம். அப்படிப்பட்ட பாணம் ஏவல் செய்துகொண்டிருக்க ஸ்ரீராமனுக்கு ஒரு துணை வேண்டுமாம்! அந்தத் துணையும் புல்லியதொரு குரங் காம்! நல்லது! நல்லது! உன் பெண்மைப் புத்தியை இனி விடு! விடு!” என்று கூறிக் கண்ணு எழுந்தான் வாலி. போர் முண்டது.

வெற்றி தோல்வி தெரியாத பிரகாரம் வாலியும் சுக்கிரீவனும் ஒருவரையொருவர் தாக்கிக் கட்டிப் புரஞ்சினர்கள். ஸ்ரீராமன் வேட்டையை மேற்கொண்டவன் போல ஒரு மறைவில் பாணம் தொடுத்த வில்லுடன் இருவரையும் உற்றுநோக்கியபடி இருக்கின்றன. இலட்சமணன் அவன் பக்கவில் சிற்கின்றன. இராமனுக்கு வாலி சுக்கிரீவர்களிடையே வேற்றுமை தெரியவில்லை; இலட்சமணனை வினாவினான். அவன் மொனாம் சாதித்தான். ‘தமையனை ஒரு தம்பி கொல்லுவிக்க என்னுகின்றன; அப்படிப்பட்ட தம்பிக் குத் துணைபுரிவதா? என்கின்ற சிந்தனையில் அவன் ஆழ்ந்திருந்தான். அவன் நிலையை உணர்ந்த இராமன் ‘தம்பி என்றால் நீ பரதனையே நினைக்கின்றாய்; சுக்கிரீவனின் நிலையைப் பரதனேடு ஒப்பிடுவதா?’ என்று கூறி மேலுங் சொல்லத் தொடங்கினான். தொடங்கும்போது, சுக்கிரீவன் வாலிக்கு ஆற்றுதவனும் ஒருவாறு உயிர் தப்பி ஸ்ரீராமனை நோக்கியோடி வந்தான். ஸ்ரீராமன் ஒரு கணமூந் தரியாமல் சுக்கிரீவனுக்கு அபயம் அளித்து, ‘அப்பனே, உங்களுடையே வேற்றுமை தெரியவில்லை. இந்தக் கொடிப் பூவை அடையாளப் பூவாக அளிந்து கொண்டு மீண்டும் போய்ப் போர் தொடங்கு’ என்றான். அவன் கூறியவாறே சுக்கிரீவன் மறுமுறையும் வலிந்துபோய்ப் போர்க்கறை கூவிப் போர் தொடங்கினான். ‘பாவம்! உயிர் தப்பிப்போகட்டும்’ என்றெண்ணி உயிர் பிழைக்க வைத்த வாலிக்குக் கோபாக்கினி அதன் எல்லையை அடைந்தது. சுக்கிரீவனை ஆகாயத்தில் எடுத்து விசினான். சுக்கிரீவன் குரியமண்டலம்வரை சென்று கீழ் நோக்கி நிலத்தில் வந்து விழுந்தான். விழுந்தவளைப் பிறகு உருட்டி னான்; புரட்டினான்; உதைத்தான் வாலி. அந்தத்தருணத்தில் இராம பாணம் வாலியின் மார்பை ஜாடுருவியது, வாலி என்கின்ற மகாமேரு லிலத்திற் சாய்ந்தது.

வாலி வாலினாலும் காலி னாலும் கைகளினாலும் இராம பாணத்தை இறுகப் பற்றினான். அதன் வேகத்தைத் தணித்தற்கு

அவன் வலி போதாதாயினும் அது அப்பாற் செல்லாமல் அதனைத் தடுத்து சிறுத்தினான் அவன். வாலியின் தவவலியே வலியென்று வானவர்கள் வியந்தார்கள். ஓடுருவிய பாணத்தின் வேகம், சிறி துங் தனிவுபெற்று அவன் வலியீனத்தையும் உண்டு உயிற்வதாயிற்று. உதிரம் பெருகியது. வாலி உருண்டான்; புரண்டான்; மூர்ச் சித்தான். ஆயினும் அவன் கைகள் சிறிதும் நெகிழாமல் பாணத்தை இறுகப் பற்றிக்கொண்டன. இயமனும் நடுங்கினான். வாலியின் வலி யளைத்தும் ஒருங்குசேர்ந்தும் அந்தப் பாணத்தை ஒரு மயிரிடைதாயிலிருந்து வந்தது' என்ற எண்ணம் வாலிக்கு உதயம் ஆனது. அஃது உதயமாக அதனைச் சற்றே பெயர்க்கவும் முடிவதாயிற்று. இந்த நிலை 'இதனை ஏவிய பரமன் எவ்வேலோ? அவன் நாமத்தை அறிகுவேன்' என்று கூறிச் சற்றே தலையை வளைத்து அந்தப் பாணத்தை உற்று கோக்கினான் வாலி. அமர்கள் புஷ்பாஞ்சலி செய்தார்கள்.

‘மும்மைசால் உலகுக் கெல்லாம்
மூலமந்திரத்தை முற்றுந்
நம்மையே நமக்கு நஸ்குந்
தலைப் பொரும் பதத்தைத் தானே
இம்மையே எழுமை நோய்க்கும்
மருந்தினை இராமன் என்னும்
செம்மைசேர் நாயந் நன்ஸைக்
கண்களில் தெரியக் கண்டான்.’

[வாலி வதை: 71]

‘மரணப் பிரமாத’ நேரத்தில், நாவேயன்றி அவன் கண்களும் புனிதம் எய்தன. முனிவர்களுங் தேவர்களும் எந்த மந்திரத்தை மற வாதிருக்கத் தவங் கிடக்கிறார்களோ, அந்த மந்திரம், அவன் இருதயத்தில் குடியிருப்பது போல, இதயத்தைத் துளை செய்கின்ற பாணமாகிய எந்திரத்தில் பொறிக்கப்பட்டு, அவன் நாவிலும் கண்களிலும் ஒருங்கே தோன்றியது. இறக்குங் தருணத்தில் ‘ராம’ நாமத்தைச் செப்புதற்கு எத்துணைத்தவம் எத் தனிசென்மங்களிற் செய்துவைக்க வேண்டும்! வாலிக்கு நாவுக்குமேலே அவன் கண்களும் அந்த அருமங்த நாமத்தை ஏற்றதொரு செவ்வியில் ஆரத்துய்த்தன. எழுமை எழுபிறப்பையும் ஒருங்கே தாவியவன் ஆயினான் வாலி. ஆயினும்,

செல்லறந் துறந்திலாத்
குரியன் மரபுந் தொல்லை
நல்லறந் துறந்தது என்ன
நைவைர நாலூட் கொண்டான்.’

[வாலி வதை: 72]

ஒருங்கள் இராவணன் இராமன் எதிரில் நிராயுதபாணியாய், பத்துத் தலைகளுக்கு குனித்து, இருபது கரங்களுக்கு தொங்கி, நாணம் உடையவன் ஆனான். ஆனபோதும் அவன் இராமனுக்குப் புறங்காட்டவில்லை. புறமுங்காட்டி மிருப்பானாலுல் எத் து கீண நாணம் கொண்டிருப்பானே! அத்துணை நாணம் உறையிடவும் போதாத தொரு நாணம் அன்று வாலிக்குவங்தது. அது உள்ளிடம் முழுவதையும் சிறைத்துத் தலைக்கு மேலேயுஞ் சென்றது. அதனாலே,

‘வெள்கிட மகுடஞ் சாய்க்கும்’

வாலிக்குத் தலைகிமிர்க்கு இந்த உலகத்தைப் பார்க்க முடிய வில்லை. அத்துணை வெட்கம்! அவன் குடிய மணிமகுடம் மண்ணை கோக்கியது. தனது எதிர்பாராத மரணத்தையோ சக்கிரிவனின் பகைமையையோ அவன் கிணக்கவில்லை. அவைகளை மறந்தேபோயினான். இந்த உலகத்திலே குரிய குலமே அறத்தைப் பாதுகாத்து வந்தது. ‘ஆதித்தன் குல முதல்வன் மநுவினை யார் அறியாதார்!’ குரிய குலத்தில் உதித்த மநு மகா புனிதர்; மநு நீதியை வகுத்தவர். அந்தமரபை விளக்கவங்தவன் ஸ்ரீராமன். அவன் யுத்தத்தர்மத்தைக் கடப்பானாலுல், இனி இந்த உலகத்தில் தலைகிமிர்க்கு சிற்ப தெப்படி! “அடராமா! ஸ்ரீமா” என்ற வாலியை வாலியின் நாவில் மெல்லத் தவழ்ந்தது. ஆயினும் பாணத்தை ஏவியவன் ‘இராமனேதான்’ என்பதில் இன்னமும் வாலிக்கு உம்பிக்கை பிறக்கவில்லை. நாணச் சுமை தலையை நெரிக்க நெரிக்க, வாலி சற்றே தலையை நிமிர்த்தி அந்த ஆண்மகளைப் பார்க்க ஆசைப்படுகின்றான். இராமன்தானே என்றுபார்க்க ஆசைப்படுகிறான். அந்த அவசரத்தில்,

‘ஏவியவன் நானேதான்’

என்றுதெரிவிப்பவன் போல ஸ்ரீராமன் வாலியின் எதிரில்காட்சி யளிக்கின்றான். பல கோடி காலம் தவம் முயலும் முனிவர்கள் எதிரே திரு நாராயணன் தோன்றுவது போல வாலியின் எதிரே ஸ்ரீராமன் தோன்றுகின்றான்.

'கண்ணுற்றுங் வாலி நீலக்
கார்யுகில் கமலம் பூத்து
மண்ணுற்ற வரிசில் உந்தி
வாருவதே போலும் மாலை'

[வாவிவதை: 75]

சங்கு சக்கரதாரியும் கருணை மேகமுமான திருமாலைக் காணுவது
போலக் காணுகின்றன் வாலி.

'அவன் நவம் செப்பற் பாற்றே!

[கந்: தாரகன் வதை: 126]

அது சிற்க,

"என்னுற்றுய் என் செய்தாய்! என்று ஏ ச வான் இயம்ப
லுற்றுன்."

அப்பனே என்ன இளைந்து என்ன செய்து விட்டாய்! இது
உள்கு அடுக்குமா! நான் உன்னைகம்பி மோசம் எய்தி விட்டேனோ!

'வாய்மையும் மரபும் காத்து
மன்னுயிர் துறந்த வள்ளல்
தூயவன் மைந்தனே நீ
பரதன் முன் தோன்றினுயே.'

[வாவிவதை: 76]

நீ சக்கரவர்த்தியின் புதல்வன் தானு! சத்தியத்தையும் தொன்
மையாகிய மரபையும் காக்கும்பொருட்டுத் தன்னுயிரவள்ளன்மை
செய்த அந்தத் தூயோன் எங்கே! நீ எங்கே! அது இருக்க,
'பரதன் முன் தோன்றினுய் நீயே'

ஏ! ஏ! பரதனுக்குத் தமையன் நீ தானே!
வெட்கம்! வெட்கம்!

உன்குலம் என்ன! கல்லி என்ன!

'கூட்டெரு வரையும் வேண்டாக்
கொற்றவ பெற்ற தாதை
பூட்டிய செல்வ மாக்கே
தம்பிக்குக் கொடுத்துப் போந்து
நாட்டொரு கருமாஞ் செய்தாய்
எம்பிக்கின் வரவை நல்கிக்
ஙாட்டொரு கருமாஞ் செய்தாய்
கருமந்தான் இதின்மேல் உண்டோ'

[வாவிவதை: 81]

என்றிங்கனம் ஏசுபவின் போல,

இயம்பஸ் உற்றுன்.

ஒர் ஆசிரியன் தான் நம்பியிருந்த தனது உத்தம மாணவன்
காத்திராப் பிரகாரம் ஒழுக்கத்தினின்றும் வழுக் கி வீழ்ச்சியுற்ற
போது, 'என்னப்பா செய்தாய்' என்று இடுத்துரைக்கும் முறையில்
இயம்புகின்றன் வாலி. மதிப்பென்கின்ற அருமங்தவிலை தெரிந்தவன்
வாலி. அவன் தன் இழுக்கத்துக்கு இருங்கவில்லை. இராமனது ஒழுக்
கத்துக்குக் கொதித்தான். வாலியின் கொதிப்பு ஒரு புது உபதேச
வின்னப்பம். அக்கொதிப்பை ஒரு சிறிது தணிக்கும் முகமாக
ஸ்ரீராமன் அவன் செய்த குற்றங்களைச் சர்றே எடுத்துக்காட்டினான்.
குற்றங்களுள் தலையாயது 'தம்பியின் தாரத்தைக்கவர்ந்தது'. அதனை
உணர்த்தியபோது, வாலிசிரித்தான். 'குருங்குகளுக்கும் மநுநீதியா?'
என்றான்.

'தக்க இன்ன தகாதுவ இன்ன என்று
ஒக்க உன்னல் ராயின் உபாந்துள
மக்களும் விளங்கே; மாநில் நெறி
புக்கவேல் அப் விலங்கும் புத்தேவிரே'

[வாவிவதை: 112]

என்றிங்கனம் வாலியின் தெய்வத இலையும், அவன் மநுநீதிக்கு
உட்பட்டவன் என்பதும் ஸ்ரீராமனுல் தெரித்துக் காட்டப்பட்டன.
வாலி தலை வணக்கினான். ஆயினும், ஒரு சந்தேகம் தலை தூக்கியது.

'செவ்வியோய் அளையநாக;
செருக்களத்து உருத்து எய்யாதே
வெவ்விய புளிய ரெவ்வா
விளங்கியே மஹந்து வில்லால்
எவ்வியது என்னை? என்றான்'

[வாவிவதை: 156]

'இலக்குவன் இயம்பலுற்றுன்.'

வாலி இராமன்பால் விடுத்த வினாவுக்கு விடையிறுத்தற்கு அநு
மதியின்றி இலட்சமனை இடையில் தோன்றினான். அவனுடைய
சமாதானத்தை இராயலுவது வாலி யாவது செவியடுத்ததில்லை

இலட்சமணன் கூற்று இடையே நின்று வற்றியது. இராமன் மௌனியாய்த் தனபால் நிகழ்ந்த ஸ்மிருதி சொற்களுக் கடங்காதது என்பான்போல, மௌன முத்திரை காட்டி வாளாசின்றன. அந்த சிலையைக் கண்ணுற்ற வாலி.

'அனியறு மனத்தன் ஆகி
அறத்திறன் அழியச் செய்யான்
புவியிடை அண்ணல் என்பது
எண்ணினன்'

[வாலிவதை: 118]

வாலியின் மனத்தில் அமைதி தோன்ற, அந்த அமைதியில் வாலிக்கும் ஒரு ஸ்மிருதி தோன்றியது. அந்த ஸ்மிருதிதான் 'காசில் கொற்றத்து இராமன்' என்பது. 'இராமன் தவறு செய்யான்' என் படே அதன் பொருள். ஒருநாள் தாடகை வத்தில் விசுவாமித் திரனின் ஏவலைச் சிறிதே ஜயுற்றன் பூர்வாமன். ஆயினும் அதே கணத்தில் 'மெய்யனின்னுரை வேதம்ளன்கொண்டு செய்கையன்றே அறஞ்செயும் ஆறு' என்றன.

[தாடகை வதம்: 67]

அன்று விசுவாமித்திரன் எதிரில் இராமன் எய்திய சிலையை இன்று இராமன் எதிரில் வாலி எய்தினுன். வாலியின் வினாவுக்கு இராமன் மௌன நிலை விடை பகர்ந்தது. வாலி வணங்கினான்.

'தாயென உயிர்க்கு நல்கித்
தருமமுந் தகவுஞ் சால்பும்
நீயென நின்ற நம்பி!
நெறியினில் நோக்கும் நேர்மை
நாயென நின்ற எம்மால்
நலவையற உணர லாமோ
தீயன பொறுத்தி என்றான்
சிறியன சிந்தி யாதான்'

[வாலிவதை: 119]

வாலி 'சிறியன சிந்தியாதான்' ஆயினுன். கீழான செயல்கள் அவன் மனசை விட்டு அகன்று போயின. 'துஷ்ட சிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனத்துக்குத் தோன்றிய பூர்வாமனை ஆராய இந்த நாய் ஆர்?' என்ற கேள்வி அவன் மனசில் எழுந்தது. இராமன் செயல் விதியின் விதியாய் வாலிக்கு வேதம் ஆனது. அந்தக்கணமே 'தீயன பொறுத்தி' என்று சரணாகதி எய்தினுன் வாலி.

கம்பர் கண்ட வாலி:

'ஏவுகூர் வாளியால்
எய்துநா யடியனேன்
ஆயிபோம் வேலைவாய்
அறிவுதந் தருளினுய்;
முவர்த் முதல்வனீ
முற்றுத் மற்றுந்
பாவந் தருமந்
பகையுந் உறவுந்'

[வாலிவதம்: 122]

'உரம்ஸலாம் உருவினன்
உயிரெலாம் நுகரும்நின்
சரம்அலால் பிறிதுவேறு
உளதரோ தருமமே'

[வாலிவதை: 123]

'பகையுமந் உறவுமந்'
சரம் அலால் வேறு உளது கொல் தருமம்!
'ஆயிபோம் வேலை
ஏவுகூர் வாளி அறிவுதந் தருளியது'

என்ற வார்த்தைகள் மேலும்மேலும் எடுத்து எடுத்து உச்சரிக்கப்பட்டன.

இந்த நெறியிலே வாலியின் வாய் வாழ்த்துப் பாடித் தனக்குக் கழுவாய் தானே செய்து கொண்டது.

சக்கிரிவன் இச்செயல்களுக்கு ஆற்றாது கண்ணீர் பொழிந்தான். வாலி சக்கிரிவனை ஒருங்கையால் அணைத்தபடி,

'வெற்றரசு எய்தி எம்பி
விட்டரசு எனக்கு விட்டான்'

[வாலிவதம்: 126]

என்று கூறி மனங்குளிந்தான்.

அதுகேட்டுச் சக்கிரிவனின் உள்ளம் உருசி ஒடியது. வாலி மற்றகையால் அனுமானியும் அணைத்துக் கொண்டு பூர்வாமனை விளித்து,

'அநுமன் என்பவனை ஆழி ஜயி
நின்சேய் செங்கைத்
தநுளை நினைதி; மற்றுள்ள தம்பி
நின்தம்பி ஆக'

[வாலிவதை: 130]

என்ற வரங்களை பூர்வாமன்பால் வேண்டினான். வேண்டியவன்,

'மற்றிலேன் எனினும் மாய
அருக்களை வாலிற் பற்றிக்
கொற்றவ நின்கட்ட டந்து,
குருக்கியற் ரெழிலூங் காட்டப்
பெற்றிலேன்; கடந்த சொல்லிப்
பயனிலை'

[வாலிவதம்: 129]

என்று கூறியவனுய் ஒரு பெருமுச்ச விட்டான்.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வாலியின் புதல்வனுன் அங்கதன் ஒடிவந்து வாலியின் மேல் வீழ்ந்து விம்மி அழுதான். வாலி,

'உன்னடைக்கலம் என்று உய்த்தே
உயர்கரம் உச்சி வைத்தான்'

[வாலி: 138]

அங்கதனை பூர்வாமன்பால் பாத காணிக்கை செய்து, கைகளைச் சுற்றே நெசிழ்த்து உச்சியின்மீது குவிக்க முயன்றுன்; ஒருவாறு குவித்தான்.

வாலியின் கைகள் குவிந்தவை குவியமுன்னமே, வாலியின் கண்களுக்கு நேரிலே, வாலியின் 'பொருஞ்' ஆன அங்கதன் கையிலே,

'பொன் உடைவாளை நீட்டி
நீ இது பொறுத்தி என்றுன்'
பூர்வாமன்.

[வாலி: 152]

அம்மட்டோ! பூர்வாமனின் திவ்விய திருக்கரங்கள் அங்கதனின் முதுகைத் தைவந்து, அவன் உச்சிமீது கவிழ்ந்து, அன்புமயமான ஆசியை வழங்கின. அதுகண்டு வாலியின் ஆத்மா சாந்தி எய்தியது. 'தம்பொருள் என்ப தம்மக்கள்' என்பது தமிழ், வேத வாக்கு. வாலியின் கண்களில் ஆன்க அருவி ஊற்றெடுத்தது. ஆவி அதில் முழுகி மேல் எழுந்தது. அதன் கதி ஊர்த்துவ கதி. . .

"வாலியும் ஏக்குன் விண்"
அம்பும் அப்பாற் சென்றது.
வாலியின் செய்தவும் முற்றிற்று.

ஏன் இந்தத் தயக்கம்?

[வித்துவான். மு. வரதாசன். M. A., M. O. L., PH. D.]

‘தமிழிலே கலைச் சொற்கள் உருவாக வேண்டும். அவற்றை அமைத்து நூல்கள் பல வெளிவரவேண்டும். அந்த கலை வந்தபிறகு தான் கல்லூரிகளில் தமிழ் போதனை மொழியாக முடியும்’-இவ் வாறு இன்று ஆசிரியர்கள் முதல் அரசியலார் வரையில் பலரும் கூறத் தலைப்பட்டுவிட்டனர்.

தமிழ்நாடு முன்னேற முயலும்போதெல்லாம் இதற்கென்றே தனி வகையான முட்டுக்கட்டடைகள் தோன்றி வருகின்றன. தமிழ்நாட்டு அறிஞர்களே பெரும்பாலும் அவற்றிற்குக் காரணமாக இருக்கின்றனர். இது மிக வருந்தத்தக்கது. நாட்டின் ஆட்சி மொழியாக வும் பல்கலைக்கழக அறிவுமொழியாகவும் தமிழ் வளர்வதற்கு அரிய தொரு வாய்ப்புக் கிடைத்தபோதும் இந்த முட்டுக்கட்டட முன்வந்து விட்டது.

தமிழில் கலைச் சொற்கள் உருவாகத் தேவையில்லை. என்று கூற வில்லை. அவற்றை அமைத்து நூல்கள் வெளிவர வேண்டா என்றும் கூறவில்லை. ஆனால், இவ்வளவும் குறைவின்றி அமையும் வரையில் தமிழ்போதனை மொழியாக ஆதல் கூடாது என்று சொல்வதுதான் வருந்தத் தக்கதாகும்.

எந்தத் துறையிலும் கல்ல நூல்கள் வெளிவர வேண்டுமானால் அதற்கு முன்பே அந்தத் துறையில் சிந்தனை வளர்ந்த பிறகுதான் செம்மையான நூல்கள் எழுதமுடியும். இன்று விஞ்ஞானத் துறையில் நூல்கள் இல்லையே என்று குறை கூறுவோர் தமிழில் அந்தத் துறையில் சிந்தனை வளர்த்தவர் இல்லையே என்பதை உணரவேண்டும்.

விஞ்ஞானத்துறையில் தாய்மொழியில் சிந்தனை வளர்வதைக்குக் காரணம் என்ன? கற்றுத்தேர்ந்த ஆசிரியர்கள் ஆங்கிலத்தின் வாயிலாகவே கற்கின்றார்கள். ஆகவே, அறிவை வளர்க்கும் பொறுப்பை யுடைய கல்வியுலகம் தாய்மொழியில் சிந்தனை வளர்வதற்கு ஒருசிறு வாய்ப்பும் தரவில்லை; வாய்ப்புத்தராமலே இருந்துவிட்டு இன்று தாய்மொழியைக் குறை கூறுகின்றார்கள். ஆங்கிலத்திற்கு உள்ள ஆற்றலும் வளமும் தமிழுக்கு இல்லை என்று கூசாமல் குறை கின்றார்கள்.

ஆங்கிலம் அந்த ஆற்றலும் வளமும் பெற்றது எவ்வாறு? உலகத்தின் விஞ்ஞானிகளைல்லாம் இங்கிலாந்தில் பிறந்தவர்களா? ஆங்கிலம் மொழியில் எழுதியவர்களா? இரண்டும் இல்லை. ஆங்கிலத்தில் எழுதினார்கள். பெரும்பாலோர் பிறநாட்டாரே; பிறமொழியினரே. அவ்வாறு இருக்க ஆங்கிலம் அறிவு மொழியாக ஆற்றலும் வளமும் பெற்றது எவ்வாறு? ஆங்கிலப் பல்கலைக் கழகங்கள் தம் தாய் மொழியாகிய ஆங்கிலத்தின் வாயிலாகவே பிறநாட்டு ஸல்லவினாரின் கருத்துக்களை உணர்த் தலைப்பட்டதே காரணமாகும். ஆகஸ்டோபோர்டு (Oxford) கேம்பிரிட்ஜ் (Cambridge) போன்ற பல்கலைக் கழகங்கள் ஆங்கிலமொழியின் வாயிலாகவே ஜெர்மன் விஞ்ஞானிகளின் கருத்துக்களை மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தன. ஆங்கிலமாணவர் அக்கருத்துக்களைச் சிந்தனை செய்து ஆங்கிலமொழியில் பேசவும் எழுதவும் வல்லவராக விளங்கினர். வகுப்புக்களில்பேசவும் தேர்வுக்கூடத்தில் (Examination hall) எழுதவும் அவர்கள் பெற்ற ஆற்றலே பிற்காலத்தில் மேடைகளில் எடுத்துரைக்கவும் நூல்களில் செம்மையாக எழுதவும் துணை செய்தது; காலப்போக்கில் ஆங்கிலமொழி பல விஞ்ஞான நூல்களையும் பெற்று வளம் நிரப்புவதற்கும் காரணமாயிற்று.

இந்த முறையைத் தமிழரினர்கள் போற்றி வருவார்களானால், காட்டுக்கும் நாட்டு மொழிக்கும் நன்மை செய்தவர் அவார்கள். ஆனால், ஏழு, எட்டு நூற்றுண்டுகளாக அடிமைப்பட்டுப் பிறர்க்கு அடங்கி வாழ்ந்த இனமாகையால், தமிழர்க்குப் போதிய உரிமையுணர்ச்சி இன்னும் பிறக்கவில்லையோ என்று இன்னும் என்ன வேண்டியிருக்கிறது. தமிழிலே கற்பிக்கலாம், தட்டுத் தடுமாறியே நும் கருத்துக்களை உணர்த்தலாம் என்றதுணிவு ஆசிரிய உலகத்துக்குப் பிறக்கவில்லை. நம் அறிவு தெளிவும் உருமும் பெறவேண்டுமானால் எவ்வளவு குறைகள் இருந்த போதிலும் தாய் மொழியின் வாயிலாகவே கற்றுணர முற்படுவோம் என்றவேட்டை மாணவர் உலகத்துக்குப் பிறக்கவில்லை. இடையிடையே இரண்டொரு சொற்கள் தாய்மொழியில் பேசுதல் தம்மதிப்பைக் குறைத்துவிடுமோ என்று அஞ்சகின்றனர் ஆசிரியர்கள். தாய்மொழிக்குக் காலத்தைச் செலவிடுதல் ஆங்கிலத்திற்கொக் குறைத்துவிடுமோ என்று தயங்குகின்றனர் மாணவர்கள். ஆரம்ப பாடசாலை மாணவரேயாயினும் 'சௌலன்ஸ்' (Silence) என்று ஆங்கிலத்தில் கூற விரும்புகின்றாரோ

அல்லாமல், 'அமைதி' என்ற சொல்லிப் பயன்படுத்த மனம்கொள்ள வில்லை. ஒருகால் அவர் மொழிப்பற்றுக்கொண்டு துணிந்து கூற விட்டனும் மாணவர்களின் சௌலைன்ஸ்' என்ற சொல், ஈர்க்கும் அளவிற்கு 'அமைதி' என்ற சொல் வயப்படுத்த முடியவில்லை. அவ்வாறே 'ப்ரசன்ட் சார்' (Present Sir) என்று மாணவர்கள் சொல் லும்போது ஆசிரியர்களின் திருவளம் மகிழும் அளவிற்கு 'உன் னேன் ஜயா' என்ற ஒலியால் மகிழ்வதில்லை; நேர்மாருக மருள்வதும் உண்டு. இந்தச் சிறுசிறு செய்திகளுக்கும் தமிழ் அறிவு மொழி ஆவதற்கும் தொடர்பு இல்லைப்போலத் தோன்றலாம்; தொடர்பு உண்டு. இரண்டிற்கும் அடிப்படையானது ஒரேவகை மனப்பான் கையே. கதர்ச் சட்டைக்கும் நாட்டு விடுதலைக்கும் எவ்வளவு தொடர்பு உண்டோ அவ்வளவு தொடர்பு இவற்றிற்கும் உண்டு. சிறுசிறு நிகழ்ச்சிகளில் தமிழைப் பேசவும் கேட்கவும் கூசம் மனங்தான் போதனை மொழியாகத் தமிழ் வர முடியாது என்னும் அளவிற்கு எண்ணுகின்றது. இரண்டிற்கும் அடிப்படையான காரணம் நெடுங்காலம் இருந்து வந்த அடிமைத் தனத்தால் அமைந்துள்ள தாழ்வு மனப்பான்மையே ஆகும். தமிழரின் கடைகளிலுள்ள ஆங்கில விளம்பரப் பலகைகள், வீட்டுப் பெயர்கள், தமிழர்கள் எழுதும் பெயர்களில் உள்ள பெயர்க் குறிப்புக்கள், முகவரி (Address) முதலியவை இதே மனப்பான்மையைத்தான் புலப்படுத்துகின்றன. இந்தியாவில் வேறு எந்தப் பகுதியிலும் இங்கிலைமை இல்லை. ஆங்கிலமொழி அளிப்பது பெருமை என்றும், தாய்மொழியால் பெறுவது சிறுமை என்றும் எண்ணும் நெஞ்சத்தை இந்தப் பலகைகள் முதலிய வற்றில் காணலாம். நியூயார்க்கிலிருந்து வந்து சென்னையில் விமானத்தில் இறங்கும் மலையாளி இன்னென்று மலையாளியைக் கண்ட வுடனே மலையாள மொழியில் கொஞ்சிக் குலவ, தமிழ்நாட்டுத் தீண்ணீமீது பொழுதுபோக்கும் தமிழர் இருவர் ஆங்கிலமொழியிலேயே பேசி மகிழ்கின்றனர்! அரைகுறையாக ஆங்கிலம் படித்த தமிழர்களும் தமிழ்ச் செய்தித் தாளை வாங்கிப் படிக்க மனமில்லாமல் நாட்டு நன்மைமீது சவாரிசெய்யும் ஆங்கிலச் செய்தித் தாளையே வாங்கிப் படிக்க விழைகின்றனர். செய்திகளையும் தாய் மொழியின் வாயிலாக உணர முடியாது என்று இவர்கள் நெஞ்சம் அஞ்சகின்றது எனலாம். அல்லது, தமிழ்ச் செய்தித் தாளைக் கையில் ஏந்தியிருந்தால் ஆங்கிலம் அறியாதவர் என்று பிறர் தவறாக எண்ணிவிடுவாரோ என்று தயங்குவதாக இருக்கலாம்.

செந்துபிழக் தேங்

இவ்வாறு அங்சியும் தயங்கியும் தமிழர்கள் பெற்ற நன்மை ஏதேனும் உண்டா? முந்காலத்தைப்போல் திறமைவாய்ந்த ஆசிரியர்கள் இக்காலத்தில் இல்லை என்று பெற்றேர்கள் குறைக்குறகின்றனர். கல்வியின் தரம் குறைக்குவிட்டது என்று அதிகாரிகள் இருசாராரையும் குறைக்குறகின்றனர். அதிகாரிகள் முன்போல் கடமையைச் செய்வதில்லை என்று அரசியலார் குறைக்குறகின்றனர். உரிமை உரிமை என்று பேசி மாணவர் உலகைக் கெடுத்துவிட்டனர் என்று அரசியலாரை அண்வரும் குறைக்குறகின்றனர். ஆங்கிலக் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்துவதற்குப் புது வழி காணவேண்டும் என்று அறிஞர்கள் முற்பட்டுள்ளனர். சீர் குக்குவம் குழப்பமுடை எங்கும் உள்ளன.

ஆங்கிலத்தின் தரத்தை உயர்த்துவது என்றால் என்ன? தமிழர் ஒவ்வொருவரும் ஆங்கிலமொழியில் பேசவும் எழுதவும் வல்லவராகச் செய்வதா? ஒரு நாட்டு மக்கள் அண்வரும் பிற மொழியில் வல்லவராக முடியுமா? இத்தகைய முயற்சி எந்த நாட்டிலேனும் வெற்றிபெற்றது உண்டா? நூற்றைம்பது ஆண்டுகள் இருந்த ஆங்கில ஆட்சியிலேனும் வெற்றியைக் கண்டது உண்டா? ஆங்கில ஆட்சியில் நூற்றுக்கு எழுவர் படித்தவர். அவர்களினும் நூற்றுக்கு ஒருவர் அல்லது இருவரே ஆங்கிலத்தில் உரையாட வல்லவர். பதினாற்றத்துக்கு ஒருவர் அல்லது இருவரே மேடையில் ஆங்கிலத்தில் முழுச்சு வல்லவர். நூற்றுயிர்க்கில் ஒருவர் அல்லது இருவரே ஆங்கிலத்தில் பிழையின்றி எழுதவல்லவர். கோடியில் ஒருவர் அல்லது இருவரே ஆங்கிலேயரும் பாராட்டத்தகுந்த வகையில் அந்த மொழியைக் கையாளவல்லவர். வல்லவர் என்று குறிக்கப்படும் இந்தப் பெருமக்களின் வாழ்க்கையை ஆராய்க்கால் ஓர் உண்மை விளக்கும். தாய்மொழியைத் தியாகம் செய்த காரணத்தாற்றுன் இவர்கள் ஆங்கிலத்தில் புலமை பெற முடிந்தது என்பது அந்த உண்மை. இனமையிலேயே ஆங்கிலப் பள்ளியில் (Convent) சேர்க்கு ஆங்கிலத்திலேயே கல்வி தொடங்குவது, தமிழ் அறியாத ஆங்கிலேயருடனே பழகுவது, வீட்டுக்கு வரும் நாள்களில் கூடுமான வரையில் தமிழில் பேசாமல் இருப்பது, பெற்றேர்க்கும் நண்பர்க்கும் ஆங்கிலத்திலேயே கடிதம் எழுதுவது, திருக்குறள் முதலான தமிழ்ப்புத்தக்களைப்பற்றி ஒன்றும் அறியாமலே வளர்தல், ஆங்கில நடையுடைகளையே போற்றித் தமிழ் மட்டும் பேசவோரிடத்தே படி கா

திருப்பது..... இவ்வளவும் செய்து தாய்மொழியைத் தியாகம் செய்த ஒரு சிலர் தாம் ஆங்கிலேயர் போற்றும் அளவிற்கு ஆங்கிலத்தில் வல்லமை பெற முடிந்தது. இந்த நிலைமையோ இதற்கு அடுத்த நிலைமையோ தமிழர் அண்வரும் பெறவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது வீண் கனவாகும். ஆங்கிலம் மட்டுமல்லாமல் வடமொழி இந்தி முதலான எந்த மொழியிலும் தமிழர் ஒருசிலர் உயர்ந்த தரம்பெற முடியும். அதற்கு வழி தமிழைப் புறக்களித்து அந்தந்த மொழியை மட்டுமே இடைவிடாமல் படிப்படேதயாகும். இத்தகையவர் ஒரு சிலர் என்றால் நாட்டுக்குத் தேவையே. அவர்களைத் தமிழ் நாடு என்றைக்கு வேண்டுமானாலும் படைத்துக்கொள்ள முடியும். மேற்கூறிய முறையில் ஒரு சிலர்க்குப் பாதுகாப்பான கல்வி அளித்துப் பிற மொழியில் வஸ்லவர்களாகச் செய்து நாடு அவர்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியும். ஆனால், நாட்டிலுள்ள எல்லோரும் அப்படி ஆகவேண்டும் என்று முயல்வது வீண் கனவாகும். சிங்காங் போன்ற கழிபேரியரயர்கள் நாட்டுக்கு ஒருவர் இருவர் இருக்காம்; ஆனால் எல்லோரும் வேளிக்குப் பல கோழிகளைப் பதம் பார்க்கவேண்டும் என்று திட்டம் வகுப்பது அறிவுடைமை அன்று.

தாய்மொழிக் கல்வி இயற்கையானதாகும். தமிழ் மன்னில் வாழும் வளமுற வளர்வதுபோல், சிறிது இடம் கொடுத்தாலும் இளைஞரின் மூளையில் தாய்மொழி விரைந்து வளர்ந்துவிடும். இதற்குப் பெரிய ஆராய்ச்சி வேண்டா. இன்றைய நிலையைப் பெற்று பார்த்தால் போதும். இவ்வளவு தாய்வு மனப்பான்மையும் ஆங்கிலமோகமும் குடிக்காண்டுள்ள இந்தக்காலத்திலேயே மாணவர் உலகத்தில் தமிழ் வளர்ந்துள்ள வேகம் வியத்தற்குரியதாகும். ஆங்கிலத்துக்கு எல்லாச் சிறப்பும் இருந்த அந்தக்காலத்தில் பேச்சிலும் எழுத்திலும் வல்லவர் பதினாற்றத்தில் ஒருவர், நூற்றுயிர்க்கில் ஒருவர் என்று அருகி நிற்றல் கண்டோம். அதே கண்களால் இன்று என்ன காண்கிறோம்? ஒவ்வொர் ஊரிலும் ஒவ்வொரு கல்லூரியிலும் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் தங்கு தடையின்றித் தமிழ் பேசும் ஆற்றலுடைய மாணவர் பலரைக் காண்கின்றோம். அழகான கையை முத்துப் பத்திரிகை நடத்திக் கதைகளும் பத்திரிகைகளும் எழுத முன்வரும் இளைஞர் பலரைக் காண்கின்றோம், “நீ பேச, சிறிது பேச, எப்படியாவது பேச” என்று ஆங்கிலமேடைக்கு அழைக்கும்

நிலைமை போய், 'எனக்கு இடம் கொடுங்கள். நான் 'சிறிது பேச வேண்டும். எப்படியாவது இடம் கொடுங்கள்' என்று இளைஞர் வேண்டி நெருக்குகின்ற தமிழ் மேடையைக் காண்கின்றோம். ஆங்கில ஆசிரியர் எழுதிக் கொடுத்ததை நெட்டுருச்செய்து மேடையில் ஒப்புவிக்க முடியாமல் தினாறிய காட்சி போய், தமிழாசிரியர் சொல்லிக் கொடுத்த இரண்டொரு குறிப்புக்களையே நீள வளர்த்துக் கொண்டு நெடுகப் பேசும் இளைய முளைகளைக் காண்கின்றோம். பல புத்தகங்களைக் கொடுத்து அவற்றைப் படித்து ஒரு சிறு கட்டுரையாவது எழுது என்று வற்புறுத்தும் ஆங்கில நிலைமை போய், கட்டுக்கட்டாகத் தமிழ்க் கதைகளும், நாடகங்களும் கட்டுரைகளும் எழுதிக் குவித்து வைத்துக்கொண்டு, 'இவற்றை வெளியிட்டு ஆதரிப்பார் இல்லையே!' என்றும் ஏங்கும் இளைஞர் பல்வர இன்று ஊர்தோறும் காண்கின்றோம். எவ்வளவு பெரிய மாறுதல்! உயர் நிலைப் பள்ளிகளில் தமிழை முதல்மாழி என்று ஆக்கியவுடன் இத்தனையை மாறுதல் வேகமாக ஏற்படத் தொடங்கினிட்டது. பல்கலைக் கழகங்களில் விஞ்ஞானம் முதலிய கலைகளைக் கற்பிக்கும் மொழியாகத் தமிழை உயர்த்தும் நிலைமை வந்துவிட்டால் தமிழர்கள் பலர் அந்தக் கலைகளில் சிந்திக்கும் நிலைபெற்று விளங்குவர் என்பது தின்னனம். அறிவுக் கூர்மைக்குப் பெயர்பெற்ற இந்த நாட்டில் விஞ்ஞானிகள் பலர் தோன்றித் தமிழ்லே அரிய விஞ்ஞான நூல்கள் எழுதுவர் என்பதும் தின்னனம்.

ஆனால், இந்த மாறுதலை விளைவிப்பதற்கு நாட்டின் தலைவர் சிலர் உள்கொள்வேண்டும். அதற்கு அஞ்சாமையும் துணிவும் வேண்டும்.

மராட்டியரிடையே, குஜராத் தியரிடையே நல்லகாலமாக இதற்கு வேண்டிய சூழ்நிலை அமைந்துவிட்டது. ஆங்கிலேயர் வென்று கைப்பற்றிய நாள்வரையில் உரிமையோடு வாழ்ந்த இனம் மராட்டிய இனம். அதனால் அவர்களின் உரிமையுனர்ச்சி மங்கலவில்லை; மடியவில்லை. ஆங்கிலத்தில் எவ்வளவு தேர்ச்சியும் புலமையும் பெற்றவர்களும் அந்நாட்டில் தாய்மொழிக் கடமையை மறக்கவில்லை. திலகர், கோகலே போன்ற பெருமக்கள் ஆங்கிலத்தில் வல்லுநர் ஆயினும் மராட்டிக்கே ஆக்கம் தேடினர்; இன்னும் ஜயகர்ஷன் ஸார், அவர் புனுப் பல்கலைக் கழகத் தலைவர். ஆங்கில நாட்டின்

பெருமதிப்புக்குரிய 'ரைட் ஆனர்பிள்' (Right honourable) என்னும் பட்டம் பெற்று இன்று உயிருடன் வாழும் இந்தியர் அவர் ஒரு வரே. ஆங்கில மொழிக்கு அவரிலும் கடமைப்பட்ட இந்தியர் வேறு எவரும் இல்லை என்னாம். அத்தகையவர் அங்கே என்ன செய்தார் செய்கின்றார்? பக்கத்து நாட்டிலே குஜராத்தில் முன்வி போன்றவர் கனின் முயற்சியால் குஜராத்தில் மொழியாக அமை வதற்கு முன்னே பூனுப் பல்கலைக் கழகத்தில் மராட்டிய மொழி போதனை மொழியாக விளக்குமாறு செய்ய முனைகின்றார். என? கல் வியின் இயல்பையும் கற்கும் மாணவரின் தன்மையையும், முளையின் இயற்கையையும் அவர் கன்கு உணர்ந்தவர். ஒன்பதாம் வயது முதல் இருபத்தைந்தாம் வயதுவரை ஒருவன் ஆங்கிலத்தை எவ்வளவு போற்றிக் கற்றுவங்கத் போதிலும் ஆங்கிலச் சொற்கள் பலவற்றைக் கற்கமுடியுமே தவிரக் கருத்துக்களிலோ கலைகளிலோ தெளிவுபெற ரவங்கு முடியாது என்பதை நன்கு உணர்ந்தவர். ஆங்கிலச் சொற்களையும் வாக்கியங்களையும் நெட்டுருச் செய்து இளைஞர் தம் காலத் தைப் போக்குவதால் நாட்டுக்கு கன்மை விளையாது என்பதைத் தெரிந்தவர் அவர். பத்து ஆண்டுகள் ஆங்கில மொழியின் வாயிலாக விஞ்ஞானத்தைக் கற்பதிலும் பார்க்க ஜாங்கு ஆண்டுகளில் தாய்மொழியின் வாயிலாகக் கற்றுப் பலமடங்கு தெளிவுபெற முடியும் என்பதை அறிந்தவர் அவர். ஆதலின், கலைச் சொற்கள் அமைக்கப்படும் வரையில், நூல்கள் இயற்றப்படும் வரையில் காத்திருத்தல் கூடாது என்று மராட்டியைப் போதனை மொழியாக்க முனைந்துள்ளார்.

ஒரு தலைமுறை இடர்ப்பாடு இருக்கலாம். ஒன்றுமே செய்யாமல் இருத்தலீலைட இடர்ப்பட்டு முன்னேறுதல் நல்லது. கற்பிக்கும் ஆசிரியரின் கையில் ஆங்கில விஞ்ஞான நூல்களே இருக்கலாம். அந்த நூல்களை வைத்துக்கொண்டே ஆசிரியர் தாய்மொழியில் கேட்டு உணர்த்தலாம்: மாணவரும் தாய்மொழியில் கேட்டு உணர்வாம். தேர்வுக் கூடத்திலும் மாணவர்கள் தாய்மொழியிலேயே எழுதலாம்; ஒருசில ஆங்கிலச் சொற்கள் கலந்தும் எழுதலாம்; சிறிது தடுமாறலாம். அதனால் தீங்கு ஒன்றுமேயில்லை. தனக்கு என்று கருத்தே இல்லாமல் நெட்டுருச்செய்து தடுமாறுவதை விடக் கருத துக்கள் நிரம்ப வைத்துக்கொண்டு ஒருசில சொற்கள் இல்லாமல்

தடுமாறுதல் மேலானதாகும். முன்னோய தடுமாற்றம் முளையை வளர வொட்டாமல் மங்கச் செய்வது; பின்னோய தடுமாற்றம் முளையைத் தூண்டி வளர்ச்சிக்குத் துணைசெய்வது. ஆதலின் இந்தத் தடுமாற்றத்தை மகிழ்ந்து வரவேற்கவேண்டும். ஷேஷ்ஸ்பியரின் நாடகங்களின் சிறப்பைக் குறித்து ஆங்கிலத்தில் படிக்கிறுன்; ஆசிரியரும் ஆங்கிலத்தில் கற்பிக்கின்றார். ஆசிரியம் ஆங்கிலத்தில் எழுதுவதென்றால், எழுதுவேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்தும்போதும் அவனுடைய முளை திறனுய்வு (criticism) எழுதிய ஆசிரியர்களின் வாக்கியங்களையே நினைந்து அமுகின்றது: முன்று நான்கு பக்கங்கள் எழுதுவதற்கும் பெரும்பாடுபடுகின்றன; ஆனால் ஆங்கிலத்தில் படித்த அதே நாடகத்தைப்பற்றி வேடிக்கையாகத் தமிழில் எழுதத் தொடர்க்கிட்டாலோ அவனுடைய கை நிற்பதில்லை வேண்டாத அளவுக்கும் அவனுடைய கட்டுரை நீண்டுகிடுகின்றது. இதனை உணர்ந்துதான் ஹோமர் (Homer) தாங்தே (Dante) போன்ற பிறமொழிப் புலவர்களின் காவியங்களையும் ஆங்கிலப் பல்கலைக்கழகங்கள் ஆங்கிலத்தின் வாயிலாகவே கற்பித்து ஆங்கிலத்திலேயே கட்டுரை எழுதச் செய்கின்றன. ஆகவே நால்கள் எந்த மொழியில் இருப்பினும் இருக்க; கற்பித்தலும் கற்றலும் தாய் மொழியில் இருத்தல் கடமை என்ற தெளிவுதான் இன்று தமிழ்நாட்டு அறிஞர்க்கு வேண்டும். ஒரு தலைமுறை வரையில் இந்த சிலைக்கு இடம் கொடுப்போமானால் அடுத்த தலைமுறையிலே விஞ்ஞான நால்கள் பல தாய்மொழியிலேயே இயற்றப்பட்டும் விடும். இந்தத் தலைமுறையில் தாய்மொழியில் சிந்தனை வளர இடம் கொடுப்போம். அடுத்த தலைமுறையில் நால்கள் எழுவழிவசூத்தவர்களாவோம். இந்த நாட்டில் அறிவுக்குப் பஞ்சம் இல்லை. தொன்றுதொட்டு முளை வனம் உடைய நாடு இது. ஆதலின் நம்பிக்கை கொள்வோம்; துணிவோம்.

ஐயகர் போன்ற அறிஞர்கள் துணிந்துவிட்டனர். நீந்தக் கற்றுக்கொள்ளும் வரையில் நீரில் கால் வைக்கமாட்டோம் என்று அவர்கள் தயங்கவில்லை. நமக்குமட்டும் ஏன் இந்தத் தயக்கம்?

இலக்கியங்களில் நகைச்சுவை

[பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை]

இலக்கியச் சுவைகளை ஒன்பது வகையாகக் கூறுவர் தமிழ்ப் பெரியார். பண்டைய தமிழிலக்கியங்களிலே காதல் வீரச் சுவைகள் பெரிதும் இடம் பெற்றுள்ளன. உடல் வளர்ச்சிக்கு நாமுண்ணும் உணவில் அறுசுவைகள் அமைந்திருக்குமாறு போல உயிருளப் பண்பாட்டிற்கு உதவும் இலக்கியங்களிலும் ஒன்பது வகைச் சுவைகளும் இடம்பெறலால் இலக்கியங்கள் உண்ணாட்டுண்ணாத் தெவிட்டாத அஸ்தம் போன்ற படிப்போர் உள்துக்குப் பெரிதும் உவகை பயப்பன். நாவால் அநுபவிக்கப்படும் அறுசுவையிலும் செவியால் பயப்பன். நாவால் அநுபவிக்கப்படும் அறுசுவையிலும் செவியால் திருவள்ளுவர் மொழிகின்றார். பொன், மணி, நிலம் ஆசிய செல்வங்களினும் இலக்கியச் சுவைச் செல்வம் தலைசிறந்ததென வள்ளுவனுர், களினும் இலக்கியச் சுவைச் செல்வம் தலைசிறந்ததென வள்ளுவனுர்,

“செல்வத்துட் செல்வம் செவிச்செல்வம் அச்செல்வம்
செல்வத்துள் எல்லாம் தலை”

என்று திறம்பட மொழிகின்றார். நவரசங்களையும் தம் கவிதை வழியே புலப்படுத்தும் புலவர்கள் தேவரினும் சிறந்தவர். அச்சுவைகளை உணர்ந்து அநுபவிப்போர் அமிழ்தமுண்பவர் போன்வர்.

ஒன்பது சுவைகளில் வீரமும் கோபமும் எரிவை உண்டாக்கும் உறைப்புச் சுவைபோன்றிருப்ப நகைச்சுவையோ தேணையும் பாலையும் போன்று எல்லோரையும் வசியப்படுத்துகின்றது. கடிகாரம் களவாடிய ஒருவனைப் பார்த்துப் பிறரொருவர் பிறர் முன்னிலையில் நேரம் யாதிருக்குமென விளவினார். அதற்கு விடையாக மற்றவர் பால்கநக்கும் நேரமாகவிட்டதென்றார். தம்மைக் கெட்டிக் காரணனா மதித்துத் தம் பேதமையால் தாம் கறவை மாடோன் றினைக் களவாடிய இழிசெயலைப் புலப்படச் செய்துவிட்டார் நேரங்கேட்டறிய முன்வந்தவர்! “அவன் கெட்டான் குடிகாரன், எனக்குள்ளுக்கொடு.” ஓட்டகம் ஒந்தியைப் பார்த்து “ஐயோ பாவம்! ஒன்கு முதுகிற கூனல் விழுங்குவிட்டதே” என்று இரங்கிறாரும். இத்தகைய நகைத் துணுக்குகள் உலகியல்பை நன்றாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. உலகியல்பைப் புலப்படுத்துவதோடு நகைச்சுவை நம்முடலிலுள்ள நரம்புகளுக்கூடாகக் குருதி ஒட்டத்தையும் துரிதப்படுத்தி முறுக்கேறிய நரம்புகளுக்கு மின்சக்திப் பரிகாரம் போன்ற நற்பயணளிக்கின்றதென ஓர் அறிஞர் கூறுகின்றார்.

மனிதர் வாழ்நாளில் எய்தும் கசப்பும் கவலையும் ஏமாற்றங்களும் அவர் வாழ்க்கையைப் பாழாக்க முற்படுகின்றன. இத்தகைய சிலையில் மனிதர் தம் கவலையை மறந்து உள்மகிழ்வெய்தும் வாய்ப்பு ஏற்படாவிட்டில் இப்பூவுலகே நரகமாகிவிடும். ஆகவே மனிதர் கவலையையோட்டிச் சிரித்து உற்சாகமெய்த நல்ல எழுத்தான் ருடைய நூல்களை வாசிப்பதும், விகட நடிகருடைய அகட விகடங்களை அநுபவிப்பதும் வாழ்க்கைக்குச் சுலையும் இன்பமுறூட்டுகின்றன தென்னாலிராமன் கதையும், அவிவோக பூரணகுரு கதையும் துக்கத்துக்கு நல்ல மருந்தாவன. ஆனந்தவிகடனும் கல்கியும் தமிழ்நாட்டில் எத்தனையோ இல்லங்களிலே சிரிப்பையும் குதூகலத்தையும் ஊட்டுகின்றன.

சுப்பிரமணிய பாரதியார் வாழ்நாள் முழுவதும் வறுமை யுடன் போராடினார். வானவெளியிலே ஒய்யாரமாகப் பறந்து திரி யும் காட்டுப் பறவைபோன்ற கவிதைவெறி பிடித்த இக் கவியரசர், புதுச்சேரியிலே சிறு வீட்டில் கூண்டுக் கிளிபோல் அடைபட்டிருக்கிடந்தார். அந்த சிலையிலே, விரும்பியவாறெல்லாம் வானப் பறப் பிடைப் பறந்து சோலையிற் பழுண்டுறங்கிப் பண்மீழற்றும் குயில் பாரதியாரைக் கவர்ந்ததில் வியப்பில்கீ. எத்தனையோ ஒசை நயங்களைத் தன்கட்ட கொண்டு காட்டும் அவர் புதுமைப் படப்பாகிய குயிற் பாட்டிலே பாரதியாருடைய நகைச்சுவை ஒளிவிட்டு மினிர்கின்றது. குயிலின் கூற்றிலே வைத்துக் குருங்கின் அழகினைப்பற்றிப் பாரதியார் பாடுவது உண்மைக்குப் பொருத்தமாயிருப்பதோடு கற்சுவையோடும் வெளிப்படுகின்றது.

ବାଣୀ ପ୍ରେସ୍

ஈடு ரியா மேன்கையை தேவூந்துவட்டு

மண்ணி இயிர்க்கல்லாம் தலைவரென மாணிட்டிர
ஏண்ணி நின்றார் தமிழும்

மேனியிழக்கினி இம் விண்டு வரக்கும் வார் ததையிலும்
நவீபிருக்கும் கொலுநேர்த்தி தன் விழுமே
வானர்தம் சாதிக்கு மாந்தர்நிக ராவாபோ?

மீசையை தாடியையும் விந்தைசெய்து வானர் தம் ஆஸ முத்தினப்போல் ஆக்கழுயன் ரிமையும்

ஏற்றதெரியாமல் ஏனிலைத்துச் சென்றாலும்
வேறெத்தைச் செய்தாலும் வேகமுறப் பாய்வதிலே
வானர்போலாவாரோ? வாஜுக்ருப் போவதெங்கே
ஈனமுறுங்கச்சை இதற்கு நிகராமோ?
பாகையிலே வாலிருக்கப் பார்த்துண்டு கந்தைபோல்
வேகமுறத் தாவுகையில் வீசி எழுவதற்கே
தெய்யங்கொடுத்த நிருவாஸிப் போலமோ?

இப்பாடற் பகுதியிலே கூனியிருக்கும் கொலுநேர்த்தி, மீசையையுங் தாடியையும் விந்தை செய்தல், வாளரர் தம் ஆசைமுகம், ஈனமுறும் கச்சை, பாகையிலே வால் என்பன போன்ற தொடர்கள் நம்மனத் தில் எழுப்பும் காட்சிகளையும் உணர்ச்சிகளையும் என்னென்போம்! தெய்வம் கொடுத்த திருவால் என்ற தொடரிலே அமைந்துள்ள சுவை கோடி பெறுமே!

பாரதியாரிடம் குடிகொண்டிருந்த நலகச்சவை அவர்தம்பல அல்லால் நிறைந்த வாழ்க்கையில் நல்லமருந்தாயுதவியதோடு நமக்கும் நல்ல கவை தருகிறது.

குரங்குக் கூட்டமொன்று நிகழ்த்தும் ஒரு சம்பவத்தை ஒரு பாட்டாலே தீட்டுகின்றார் எக்கீரேதேவர். குறும்புக் குணமும் மர மேறும் சிறப்பும் வாய்ந்த குரங்குகள் பழமரம் ஒங்கிய மலைச்சார வொன்றினை அடைகின்றன. அழுத்தமான பனபனப்பு நிறைந்த மலைச்சாரல் நிலத்துள் ஒரு குரங்கு அபூர்வமான பொருளைக் கண்டு விட்டது. தன் சினேகிதருக்கும் அதனைக் காட்டுகிறது. செக்கச் சிவங்க வாயில் நீரூரச்செய்யும் பழமே அது கண்ட அருமைப் பொருள். தம் கூரிய நகத்தால் கல் நிலத்தைத் தோண்டிக் கணி கவர முற்படுகின்றன துள்ளித் தொங்கி உயர்மரமேறி மகிழும் வான ரங்கள். பாட்டு வருமாறு:-

“கல்லாக்குரங்கு பளிங்கிற கனிகாட்ட
எல்லாக் குரங்கும் உடனீண்டி—வஸ்லே
இருந்தகிராற் கற்கிணைக்கும் சங்கோயே மேனிப்
பொருந்த அராப் பூண்டான் பொருப்பு:”

(ஈண்டி—தெருங்கி, இருந்து உகிராற் கல்கிளைக்கும் — குந்தியிருந்து நகத்தினால் கல்லைத் தோண்டிக் கணிபெற முயனும். ஈங்கோய்—ஒரு தலம்.)

ஏவிங்கத்துப் பரணி இலக்கிய வரிசையிலே பலவகைச் சுவை களும் கலங்கிருக்கும் நூல் வீர உணர்ச்சி மீறிடும் போரினாப்பற்றிக் கூறும் இந்த நூலிடையே மிகுதியாக வரும் நகைச்சுவை சிற்றிளஞ்

சிறுரக்கும் பேருவகை தரும். வீரர் வறிபடும் தேவியை விட்டகலாமல் அவனுக்குக் குற்றேவல் செய்தும் பேய்களின் உருவினை இத்துணைச் சிறப்போடு வேறு எந்த நூலும் எடுத்தியம்பவில்லை. போரின் மையால் தீராத பசியால் வாடும் பேய்களின் கைகாலாதிய உறுப்புக்கள் இதோ நம்முன் காட்சியளிக்கின்றன.

பெருநெடும்பசி பெய்கல மாவன

பிற்றை நாளின்முன் னுளின்மெலிவன
கருநெடும்பனங் தாடுமு முழையுங்

காலுங்கையு முடையன போலவன.

(பசி பெய்கலம்—பசி குடியிருக்கும் பாத்திரம்.)

உண்ண உண்ணப் பசி முதிருவதன்றித் தீராத பேய்களின் வயிற் நிலிடுவதற்கு வாய் என்ற வாயில் மிகச் சிறிதாகிவிட்டதாம். வயிற் நிலே வாய்மைத்து மலைமலையாக ஊனுடன் ஊணையும் வாரிச் செலுத்திலை ஒருவேளை அவற்றின் பெரும்பசிக்கு மருந்து ஏற்பட்டாலாம். இவ்வளவு பசிமிக்க பேய்களின் வாயின் தோற்றமும் முங்கதாளின் மெலிந்த காட்சியும் பாட்டிலே அப்படியே காட்சி தருகின்றன.

வன்பிலத்தொடு வாதுசெய் வாயின
வாயி னுளிறை யாதுவயிற்றின

முன்பி ருக்கின்மு கத்தினு மேற்செல
மும்மு மும்படு மம்முந் தாளின.

(பிலம்—குகை.)

ஒட்டைப் பாத்திரத்துட் பேயொன்று கூழ் வாங்குகின்றது. கூழோ புறத்திலே ஒழுகுகின்றது. வெளிப்பக்கம் கூரோமுகக் காரணம் யாதென ஒருபேய் மெத்த ஆராய்ச்சித் துறையிலே மூசோயைச் செலுத்துகின்றது. காரணப் கண்டறிய அப் பாத்திரத்தைப் புரட்டிப் பார்க்கிறது. பாவம் பசி மிகுந்த பேய்க்குக் கிடைத்த கூழில்லாம் சிலத்திலே சிதறி விட்டது. இந்த விருந்துக் காட்சியைப் புலவர் காட்டிப் பேயின் புத்தித் திறனை நமக்குக் காட்டுகின்றார்:

பொல்லா ஒட்டைக்கலத்துக் கூழ்

புறத்தே யொழுக மறித்துப் பார்த்
தெல்லாம் கலிழ்த்துத் திகைத்திருக்கும்
இழுதைப் பேய்க்கு வாரிரே

மறித்துப் பார்த்து— திரும்பிப் பார்த்து. இழுவத—ஆடத் தன்மை உடைய. வாரீர—குடிக்கக் குழு வார்த்துவிடுங்கள்.

கவியரசன் கம்பன் இந்த நகைச் சுவையைக் கையானும் முறையையும் பார்ப்போம். அநுமன் வீரர் வரிசையிலே முன்னிறப்

வன். தன்னை மறங்து—இராம சேவையிலே முற்றுக ஈடுபட்ட ஆன்டைகை அவன். சீதாதேவியைத் தேடிவந்து கண்டு அவனுக்குறுதி வார்த்தை இயம்பிச் சோகம் போக்கி மீனுகையில் அவன் இராட்சத பூமியிலே செய்த அழிவுகள் அளவற்றன. பஞ்ச சேனைபதிகள் சேனை வீரர் அரக்கர் குழுவினர் பல்வரை மாய்த்ததோடு இராவணன் மைந்தன் அட்சகுமாரனையும் காலனுலகிற்கு அனுப்பிக் காலகால னுய் விளங்கினார். ஈற்றில் இந்திரசித்து ஏவிய நாகபாசத்தால் வலியின்றிக் கட்டுண்டவன்போலத் தன்னைக் காட்டிக்கொள்ளுமாற்ற இராவணனை கேரேகண்டு இராமன் புகழையியம்பி அவளைத் திருத்தும் வழியிலும் ஈடுபட விரும்புகிறான். இந்த நிலையில் அவன் இராவணன் முன் இழுத்துச் செல்லப்படுகின்றான். அவன் வளியை நன்கு ஓர்க்கத் தீராவணன் கோபமீதார மிகுக்குடன் அவனைப்பற்றி வினவகின்றான். அதே மிடுக்குடன் அநுமன் தேவர்கள் பணித்து நிற்கும் இலங்கையரசலுக்குக் கொலுமண்டபத்தல் விடையிருக்கும் போது தான் வாலி மைந்தன் அங்கதன் தூதன் என்கிறான். அரக்கமன்னன் கோபமெல்லாம் பறந்தது! வாலியின் சுகம்பற்றி விசாரிக்கின்றான். அப்போது இளிவரலும் நகைச்சுவையும் ஒருட்கேததும்ப அநுமன் இறுக்கும் விடையைக் கம்பன் காட்டுகின்றான். “வாலியின் நாமத்தைக் கேட்டு அஞ்சறும் அரக்கனே கேள். பயக்கை விட்டுவிடு. பயமற்று நீ இருக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்து விட்டது. உன்னைக் கட்டியோட்டிய வீராதி வீரன் வாலி இராமனம் பொன்றால் எய்திய பேற்றை அறிதி” என்ற கருத்தை அடக்கி, இயம்புகின்றான்.

“அஞ்சலை யரக்க பார்விட டந்தர மடைத்தானல்றே
வெஞ்சின வாலி மீளான் வாலும்போய் விளிந்த தன்றே”

அநுமன் சொற் சாமர்த்தியத்தையும் அவன் மிடுக்கான நகைச் சுவையையும் கம்பன் “வாலும் போய் விளிந்ததன்றே” என்ற கூற்றிலே தெளிவாக்குகின்றான். இராவணேசுவரன் ஒரு குருப் கால் மாத்திரம் அரச அவையிலே இரங்கத்தக்க இழிலிலைச்சு ஆளாகின்றான்? இராமதாதனுக்கத் தனக்கு உய்வழிகாட்ட வந்த அங்கதனை யாரென வினவி மேலும் ஈவமெய்துகின்றான். தன் புகழையே இடையருது கேட்டுச் செருக்குற்ற இராவணனுக்குச் செருக்கொழியத் தலைபத்தும் சிலத்தைப் பார்க்க விடையிருக்கின்றான் அங்கதன். முன்னிலையில் நிற்கும் அம்மன்னவனைப் படர்க்கை இடத்தவன் போல் வைத்து அங்கதன் நிகழ்த்தும் கூற்று அநுமன் கூற்றுப்போலவே இளிவரலும் நகையும் கலந்ததொன்றாகும். அது இராவணன் விளையை மேலும் கேவலமாக்குகின்றது.

“இந்திரன் செம்மல் பண்டோ ரிராவணனென்பான் றன்ஜீசு சுந்தரத் தோள்களோடும் வாலிடைத் தூங்கச் சுந்றிச் சிந்துரக் கிரிகடாவித் திரிந்தனன் தேவருண்ண மந்தரக் கிரியால் வேலை கலக்கினுன் மைந்தனென்றான்..”

இராவணன் வாலி வாலாற் கட்டுண்டது பலருமறிந்த இரகசியம். ஆயின் இராவணன்பட்ட அவத்தை அவனுக்கு மாத்திரம் இதுவரை தெரிந்திருந்தது. பத்துத் தலைகளும் மலைகளின் மீதெல்லாம் மோதி மோதி நெருக்குண்ண அந்தரத்திலே வாலி வாலில் இராவணன் சுழன்ற அந்த இரங்கத் தக்க ஸிலையை அரக்கர் வருக்கத்துக்கே விரித்துரைக்கின்றான் அங்கதன். ஒரு குரங்கால் இராவணன் பட்ட கேட்டையெல்லாம் எடுத்தியம்பும் அங்கதன் அரக்கமன்னனாலோடு இரக்கமிலா அரக்க வர்க்கமும் யுத்தம் மூளின் இராம இலக்குவராலும் குரங்கினங்களாலும் எய்தும் அவலநிலையையும் குறிப்பாலுணர்த்துகின்றன.

தமிழ்லே தோத்திர இலக்கியங்களிலும் நகைச்சவை அமைந்தனது. தாம் பிறந்த சீகாழியின் வளத்தைச் சம்பந்தமூர்த்தி நொயனுர் ஓரிடத்திலே குறிப்பிடுகின்றார். மருத வளத்தை உச்சப் படியிலே வைத்துக்காட்டும் சவாமிகள் நழுமலர்களின் சேர்க்கையால் மருதசிலப் பொய்கை மதுமலர்ப் பொய்கை ஆகின்றதென்கின்றார். அத்தகைய பொய்கையுள் ஒருசிறு நாடகம் சிகழ் கிறது. தெளிந்த நீருள்ள பொய்கையிலே பச்சிலீகளின் நடுவே நீலக் குவளைகள் செழிப்புடன் மலர்ந்திருக்கின்றன. தவளையொன்று குவளையின் மூன் தன் வாய் திறந்தபடியே அமர்ந்திருக்கின்றது. கொழுத்த இருல் மீன்கள் துள்ளி விளையாடுகின்றன. இருலின் துள்ளல் குவளை மலை அசைத்து அதன்கண் நிரம்பியுள்ள தேஜை வெளியே துளும்பச் செய்கின்றது. அந்தத் தேன் முழுவதும் தவளையின் பிளந்த வாய்க்குள் புகுஞ்துவிடுகின்றது. தவளைக்கு இன்று கிட்டியதுதான் விருந்தாகும். விருந்தென்றாற் புதுமை உடைத்தென் பது கருத்து. பூச்சி புழுவன்னும் சேற்றுத் தவளைக்குத் தேனருந்தும் அநுபவத்தை ஊட்டும் இம் மருத சிகழ்ச்சி நமக்கும் சிரிப்பு விருந்து அருத்துகிறது.

‘மைச்செந்துவளை தவளைவாய்ந்தைய மதுமலர்ப் பொய்கையிற் புதுமலர் பச்சிற வெறிவயல் வெறிகமற் காழிப்பதி.....’

[கிழியப்

இவ்வண்ணம் நயச்சவையாகிய நகைச் சவையை நல்லமுறையில் உணர்த்தும் இலக்கியங்களைப் பாடிப் பாடிக் கற்று நலம் பெற்றுத் தமிழன்னையை வாழ்த்துவோமாக.

ஓக்ஸ்போட் பல்கலைக் கழகம்

[பண்டிதர் ஆ. சதாசிவம் M. A (Cey), D. Phil Oxon)]

பல்கலைகளின் வளர்ச்சிக்குரிய இடம் எனப் பொருள்படும் பல்கலைக் கழகங்கள், பாடசாலைகள் அல்லது கல்லூரிகளின்றும் வித்தியாசமானவை. பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்கள் படிப்பிப்பதை மாணவர்கள் கிரகித்து அதனற் பயன்பெறுவர். கல்லூரிகளில் ஆசிரியர்கள் பாடங்களைக் கற்பிப்பதுடன் மாணவர்கள் தம் சொந்த மூலை சிந்திக்கும் வண்ணம் அவர்களைத் தூண்டுவர். பல்கலைக் கழகங்களிலோவென்றால் மாணவர்கள் பெரும்பாலும் ஆராய்ச்சி வேலைகளில் ஈடுபடுவர். தங்களுக்குத் தெரியாதவற்றைத் தம் ஆசிரியர்களாகிய விரிவுரையாளரிடம் கேட்பர். இங்ஙனம் மாணவர்களது வயதுக்கும் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் ஏற்ப, ஆரம்பமத்திய பாடசாலைகளும், கல்லூரிகளும், பல்கலைக் கழகங்களும் ஆற்றி வரும் தொண்டு வித்தியாசமானது.

பல்கலைக் கழகம் எங்கு எப்போது முதன்முதல் தோன்றிற்று என இன்று மட்டிட்டுக் கூற முடியாது. பாரத நாட்டிலே நாளங்தா, தக்சீலா போன்ற பல்கலைக் கழகங்கள் பண்டைக்காலத் தில் நிலவின. இப்பல்கலைக் கழகங்களில் சமயம், தத்துவம் வானசாத்திரம், இலக்கியம் போன்ற கலைகள் ஆராயப்பட்டன. யப்பான் சீன போன்ற நாடுகளிலுமிருந்து ஆராய்ச்சியாளர் இந்தியாவிற்கு வந்து மேற்கூறிய பல்கலைக் கழகங்களில் ஆராய்ச்சிசெய்து வந்ததாக இந்திய சரித்திரம் கூறும். எனினும் இக்காலப் பல்கலைக் கழகங்கள் ஆங்கில நாட்டில் 12-ம் நூற்றுண்டில் முதன் முதல் தோன்றிய ஓக்ஸ்போட் (Oxford) பல்கலைக் கழகத்தைப் பெரும்பாலும் பின்பற்றியுள்ளன எனக்கூறுவது பொருத்தம். இன்றைய பல்கலைக் கழகங்கள் இயங்கும் முறை மிக வித்தியாசமானது. உதாரணமாக, பேராதனையிலுள்ள இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கு மத்திய காரியாலயம் ஒன்றும் மாணவர் விடுதிச்சாலைகள் (Hall of residence) எட்டும் உள்ளன. இந்த விடுதிச்சாலைகள் ஆண்களுக்கு வெருகவும் பெண்களுக்கு வெருக

வும் அமைந்துள்ளன. எல்லா விடுதிச் சாலைகளும் யாதொரு சமய வித்தியாசமுயின்றி ஒரேமாதிரியாக நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால் சென்னை, கல்கத்தா, ஒக்ஸ்போட் போன்ற பல்கலைக் கழகங்கள் பல கல்லூரிகளின் இணைப்பாய் உள்ளன. இக் கல்லூரிகள் எல்லாம் ஒரு மதத்தினருக்கு உரியவையல்ல; பல மதங்களையும் இல்லாட்டுவதற்காக எழுந்தவை.

ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக் கழகம் என்பது ஒக்ஸ்போட் நகரத்தில் பல்வேறு மதங்களையும் கொள்கைகளையும் போதிப்பதற்காகப் பல வேறு காலங்களில் கட்டப்பட்ட இருபத்தெட்டுக் கல்லூரிகளின் இணைப்பாகும். கல்லூரிகளின் இணைப்பு என்பது மயக்கந்தரும் வார்த்தையாகும். இதனை இன்னும் விரித்து விளக்கினால் பின்வரு மாறு விளக்கலாம்: ஒக்ஸ்போட் நகரத்தில் ஏறக்குறைய 1,100-ம் ஆண்டில் கல்லூரி ஆரம்பமாயிற்று. இக் கல்லூரியைத் தொடக்கி வைத்தவராகிய 'பேலியல்' (Balliol) என்பவரின் பெயரே இக் கல்லூரிக்கும் இடப்பட்டு இன்றும் 'பேலியல் கல்லூரி' எனக்கூறப்பட்டு வருகிறது. இவரைத் தொடர்ந்து பிற அறிஞரும் தங்கள் பெயரால் ஒன்றங்கிணி ஒன்றங்கக் கல்லூரிகளைக் கட்டினர். ஒன்று கத்தோ விக்கக் கல்லூரி; ஒன்று புரூடெஸ்தாந்து (Protestant) கல்லூரி. இவ்விதம் கிறிஸ்தவ மதத்தின் பல்வேறு கிளைச் சமயங்களை அனுட்டிக்கும் மாணவர்கள் தங்கள் தங்கள் ஆசாரங்களைப் பாதுகாத்து வளர்க்கும் வண்ணமாக இக்கல்லூரிகள் தொடக்கப்பட்டன. இங்ஙனம் 12-ம் நூற்றுண்டில் ஒரேயோரு கல்லூரி சிலவிய ஒக்ஸ்போட் நகரத்தில் இன்று இருபத்தெட்டுக் கல்லூரிகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு விட்டன. இவையெல்லாம் தனிப்பட்ட அதிகாரிகளால் நடாத்தப்படும் கல்லூரிகள். ஒவ்வொரு கல்லூரிக்கும் விடுதிச்சாலைகள் உண்டு. சிறந்த நூல்ஸிலையங்களையும் அவை கொண்டுள்ளன. இக் கல்லூரிகளில் கல்விகற்கும் மாணவர்களுக்குப் பட்டம் வழங்குவதற்காக ஒரு பொதுநிலையம் உண்டு. அதுவே பல்கலைக் கழகம் எனப்படும். எனவே ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழகம் என்பது தனித்தனியே ஆட்சி நடத்திவரும் இருபத்தெட்டு கல்லூரிகளில் கல்வி கற்கும் மாணவர்களுக்குப் பட்டம் வழங்குதல் முதலியவற்றை நடத்தி வருவதாயும், இவற்றின் வேறுக நில்லாதும் இயங்கும் ஓர் ஒப்புயர்வற்ற கலாபீடமாகும்.

இனி, ஏனைய பல்கலைக் கழகங்களுக்கு இல்லாத சிறப்பு ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக் கழகத்துக்கு ஏற்பட்டது எங்கணமென்பது ஆராயத்தக்கது. ஆங்கில நாட்டில் முதன்முதல் எழுந்த பல்கலைக்கழக மாதலால் இதற்கு ஓர் தனிச்சிறப்புண்டு. என்னுறு வருடகால மாக வளர்க்கோங்கி வரும் இப்பல்கலைக் கழகத்தில் கல்வி கற்றுப் பெரிய சரித்திர சிபுணர்களாயும் பொருளாதார சிபுணர்களாயும் சாஸ்திர சிபுணர்களாயும் பல்லாயிரக் கணக்கான ஆங்கிலேயர் நாட்டுக்குத் தொண்டுசெய்து வந்தனர். இன்றும் தொண்டுசெய்து வருகின்றனர். ஆங்கிலேயர் பெரிய சாம்ராச்சியம் நடத்தியகாலத்தில் உலகின் பல வேறு பராக்களையும் அரசாளக்கூடிய மதி வீற் பன்னர்களைத் தோற்றுவித்தது இப் பல்கலைக் கழகம். இன்றும் ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக் கழகத்தில் இந்திய மொழிகளுக்கொன்று ஒரு நூல்சிலையம் உண்டு ஆங்கிலேயர் இந்தியாவை ஆண்ட காலத்தில் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்ட அரசியலத்திருக்கின்கள் இந்திய மக்கள் பேசும் மொழிகளைச் சிறிதாவது கற்றுக்கொண்டு வருவது நல்லது என்ற மனப்பான்மையினால் தமிழ், தெலுங்கு, இந்தி, வங்களிலும், மராட்டி முதலைய மொழிகளைல்லாம் ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக் கழகத்தில் பசிற்றப்பட்டன. இன்று அமெரிக்கா, அவஸ்தி பிரே விபா, இங்சிபா, இலங்கை, ஆரீக்கா, ஜெராப்பா முதலிய தேசங்களிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக் கழகத்தில் கல்விகற்கின்றனர். சுவைமிக்க பழங்கள் பழுத்திருக்கும் ஒரு மரத்தை நோக்கிப் பல திடைகளிலிருந்தும் பறவைகள் வருவது போலச் சிறந்த கல்வி ஊட்டப்படும் ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக் கழகத்தை நோக்கி உலகின் பல்வேறு நாடுகளிலுமிருந்து மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும், பட்டதாரிகளும் செல்கின்றனர்.

ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கிலமே போதனுமொழியாக உள்ளது. இதனை இங்குக் குறிப்பிடக் காரணம் ஒன்று உண்டு. சமீப காலம்வரை பல்கலைக் கழகக் கருமங்கள் இலத்தீன் மொழிக் கூடாகவே நடத்தப்பட்டு வந்தன. சமீபகாலத்தில் ஆங்கிலம் இலத்தீன் மொழியின் இடத்தை எடுத்தபோதும் இன்றும் பல்கலைக் கழகப் பட்டமளிப்பு விழா (Convocation) இலத்தீன் மொழியிலேயே நடந்து வருகின்றது. எனவே ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக் கழகத்திற்குக் கல்விகற்கச் செல்லும் மாணவர்களுக்கு இலத்தீன் மொழி ஒரளவு

தெரியவேண்டியிருக்கிறது. வழக்கிறந்த ஒரு மொழியை ஒக்ஸ் போட் இன்றும் ஏன் போற்றுவேண்டுமென ஒருவர் கேட்கலாம். அதற்கு விடையாதெனில், ஆங்கில மக்களுக்கு பழையீல் மிகுந்த பற்று உண்டு, உலகம் முழுவதையும் அரசாள்வதற்கு ஏற்ற உத்தி யோகத்தர்களையெல்லாம் தோற்றுவித்துத் தொண்டு புரிந்த ஒக்ஸ் போட் பல்கலைக் கழகத்தை ஆங்கில மக்கள் மணிமுடிபோற் போற்றுகின்றனர். வேற்று நாட்டினர் ஒருவர் பல்கலைக் கழகக் கட்டிடங்களை நோக்குவராகில் அக் கட்டிடங்கள் பாசிகளால் மூடப்பட்டிருக்கும் மிகப்பழைய கட்டிடங்களாகக் காட்சித்திரும். 12-ம் நூற்றுண்டு தொடக்கம் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்கள் எத்தனையோழை புதுக்குவித்தாலும் அக்கட்டிடங்களின் உட்பக்கங்களைச் செலவுணை வெள்ளை அடித்தும் வெளிப்பக்கங்களை பாசிப்டரவிட்டும் ஆங்கிலேயர் அவற்றைப் பாதுகாக்கின்றனர். தங்கள் பழைய பல்கலைக் கழகம் ‘ஒக்ஸ்போட்’ எனச் சிந்திக்கும்போது அவர்களுக்கு மிகுந்த உணர்ச்சி பிரக்கின்றது. இவ்வணர்ச்சி சிறந்த ஆக்கவேலைகளில் ஈடுபடும்படி அவர்களைத் தூண்டிவிடுகின்றது.

ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக் கழகத்தின் சிறப்புக்குக் காரணமான ஏதுக்களில் ஒன்று அதன் இயற்கை வனப்பாகும். மந்தமாருதம் வீசுக் மலர்கள் உறைந்த பூங்காவுடன் விளங்குவது ஒக்ஸ்போட் நகரம், பல்கலைக் கழகத்தைச் சுற்றி நதி ஒன்று அமைதியாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சுற்றி ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஆள்விழுங்கும் மகாவளி கங்கையைப் போன்ற தன்று ‘சேர்வெல்’ (Cherwell) என்றும் ஒக்ஸ்போட் நதி. இது ஆழங்குறைந்த நீர் கிரைந்த நதியானதால் மாணவர்கள் தினமும் படகுகளை ஒட்டி விளையாடும் அமைதிசிலவும் இடமாக விளங்குகின்றது. எனவே நதி பல்கலைக் கழக மாணவர்களின் ஓய்வு நேரங்களைப் போக்குவதற்குச் சிறந்த இடமாகக் காட்சியளிக்கின்றது. இயற்கை வனப்பின் மத்தியிலே இங்கு அளிக்கப்படும் கல்விமுறை மாணவர்களைப் பெரிதும் வசீகரிக்கின்றது. பல்கலைக் கழகத்தில் விரிவுரைகள் நடந்துகொண்டிருக்கும்; விரும்பியவர்கள் வகுப்புக்குப் போகலாம், விருப்பமில்லாதவர்கள் போகாதுவிடலாம். யாரும் ஏன் என்றும் கேட்கமாட்டார்கள். ஆனால் இங்கு அளிக்கப்படும் கட்டு

ரைப் பயிற்சி (tutorial) மிக முக்கியமானது. ஒவ்வொரு மாணவனும் கற்கும் முன்று பாடங்களையும் அவதானிக்கும்பொருட்டு முன்று கட்டுரையாசிரியர்கள் (tutors) அமர்த்தப்படுவர். மாணவன் தனிப் பட்ட முறையில் அந்த அந்த ஆசிரியருது அறைக்குச்சென்று தான் எழுதப்போகும் கட்டுரைப்பற்றி ஆசிரியரோடு கலந்து உரையாடுவன். ஒருமணிநேரம் உரையாடியபின் வீடுசென்று கட்டுரையை எழுதி ஆசிரியரிடம் சமர்ப்பிப்பான். அடுத்தகிழமை ஆசிரியர் எழுதி ஆசிரியரிடம் சமர்ப்பிப்பான். அடுத்தகிழமை ஆசிரியர் என்ன எழுதிய கட்டுரையை அவன் முன்னிலையில் ஒருமணிநேரம் பரிசீலனை செய்வர். இங்ஙனம் ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி கற்கும் ஒவ்வொரு மாணவனும் தனிப்பட்ட முறையில் ஆசிரியர்களைச் சந்தித்து அவர்களோடு பழகி அவர்களின் அறிவைத் தானும் பெறச் சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்படுகிறது. இவ்விதக் கல்வி முறை ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழகத்தில் மாத்திரமே சிலவுகின்றது. ஏனெனில். இம்முறையைச் சைக்கொள்வதற்கு ஆயிரக்கணக்கான ஆசிரியர்கள் வேண்டும். இதற்கேற்ற பணவநுவாய் ஏனைய பல்கலைக் கழகங்களுக்கு இல்லாதபடியால் ஒக்ஸ்போட் கல்விமுறையை இன்றுகூட உலகின் ஏளைய பல்கலைக் கழகங்களால் பின்பற்ற முடியவில்லை. இந்த முறையினால் மாணவர்கள் சதந்திர புருடர்களாய் வளரமுடிகிறது. ஆசிரியர்கள் பெரிய எழுத்தாளர்களாய் இருப்பதனால் அவர்களோடு பழகும் மாணவர்களும் ஆசிரியர்களைப்போல் வரமுடிகிறது. உலகில் இன்று விலைப்படும் உயர்தர நூல்களிற் பல ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களால் எழுதப்பட்டவையாகும். ஆசிரியர்கள் ஆராய்ச்சி வேலையில் கண்ணுங்கருத்துமாய் இருப்பதனால் பல்கலைக் கழக அச்சு நிலையத்திலிருந்து தினமும் நூல்கள் அச்சிடப்பட்டு ஆங்கிலமொழி வழங்கும் பிரநாடுகளுக்கெல்லாம் அனுப்பப்படுகின்றன.

பல்கலைக் கழக வளர்ச்சியில் கண்ணுங்கருத்துமாய் இருக்கும் மக்கள் அப்பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து பல பயன்களை எதிர்பார்க்கின்றனர். முதலாவதாக நாட்டுக்கலாசாரங்களை வளர்க்கும் நிலையமாகப் பல்கலைக்கழகம் விளங்கவேண்டும்; இரண்டாவதாக பல்கலைக்கழகத்தில் பயிற்சிபெறும் மாணவர்கள் உத்தம பண்புகள் படைத்தவர்களாய் நாட்டின் வருங்காலத் தலைவர்களாய் விளங்கவேண்டும்; உலக அறிவுக்கு உதவிசெய்யாத புத்தகப்படிப்பு மாத-

திரும் உடைய மாணவர்களைப் பல்கலைக் கழகம் உற்பத்தி செய் வதனால் பயனில்லை மாணவன் பெறும் பட்டத்திற்கேற்ப அவன் அறிவு குணம் என்பன அமைந்திருக்கவேண்டும். முன்றுவதாகப் பல கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள் சிறந்த தரம்படைத்த ஆராய்ச்சி நூல் களை வெளியிடவேண்டும். பல்கலைக் கழகத்திற்கு வந்து கல்வி கற்கமுடியாத பிறகும் படித்துப் பயன்பட இவ்வாராய்ச்சி நூல்கள் உதவி செய்யும். இம் முன்றுவித பயனும் ஒரு பல்கலைக் கழகம் தரும். இம் முன்று பயனையும் ஒருங்கே தரும் ஒக்ளபோட் பல்கலைக் கழகம் ஆங்கில மக்களால் மாத்திரமன்றி உலக மக்களாலும் போற்றப்படுவதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

அண்ணவினால் ஆக்கமும் அழிவும்

[சி ஜயரத்தினாம் எவியேசர் M. A., Ph. D (Cantab)
M. Sc., D. Sc (Lond)]

1945-ம் ஆண்டு இரண்டாவது உலகப் பெரும்போரின் இறுதிக் காலமாகும். அந்த ஆண்டில் ஐப்பானிலுள்ள ஹிரோசிமா (Hiroshima) என்னும் பாட்டினத்தில் ஒருபுதுவகையான குண்டு வீசப் பட்டது. 10,000 தொன் எடையுள்ள சாதாரண இரசாயன வெட மருங்குதுகளினுல் (usual chemical explosive) விளையக்கூடிய அறிவை இந்த ஒரு குண்டே உண்டுபண்ணிவிட்டது. அதன்பின் எர, பன்மடங்கு அதிகமான அழிவுச் சக்திபடைத்த குண்டுகள் செய்யப்பட்டன. ஐலவாயுக் (hydrogen) குண்டுகளிற் சில 20,0000000 தொன் இரசாயன வெடமருந்துகளின் சக்தி படைத் தனவாய் உள்ளன.

ஒவ்வொரு யுத்தத்தின் முடிவிலும் அழிவைச் செய்யும் கருவிகளையே சமாதான காலத்தில் ஆக்கவேலைகளுக்கும் பயன்படுத்தக்கூடிய வகைகள் கண்டுபிடிக்கப்படுவதுண்டு. “அ வர்கள் வாளைக் கலப்பைக் கொழுவாகவும், ஈட்டியை அரிவாளாகவும் மாற்றியமைப்பார்கள்” என விவிலிய நூலில் சொல்லப்படுவதுபோல, பெருக்கதொகையான மக்களுக்குச் சாலை வயும் சஞ்சலத்தையும் உண்டுபண்ணிய அனு இன்று பொருள்வளத்தையும் சமாதானத்தையும் வழங்கும் கருவியாக உருவெடுத்திருக்கிறது. இவ்விளாந்து உருவியா, அமெரிக்கா முதலிய நாடுகளில், அனுசக்தியால் இயங்கும் உற்பத்திச்சாதனங்களிலிருந்து வீடுகளுக்கு மின்சாரம் கிடைக்கிறது. புற்றுநோய், வெண்குஷ்டம், கேடயத்தட்டுப்பாடு (thyroid deficiency) முதலிய நோய்களினுல் வருங்கும் நோயாளிகளுக்கு கிளர்வீசுக் குரிட மூலகங்கள் (radio isotopes) மூலம் சிகிச்சை அளிக்கப்படுகிறது. குரிடமூலகங்களினுல் உரங்களின் சாஸ்பிடங்களை நன்கூணர்ந்து விவசாய உற்பத்தி விருத் தீசெய்யப்படுகிறது. இவை போன்ற நம்பிக்கையுட்டும் பலவழிகளினுல் சமாதானத்துக்கும் செலவுப் பெருக்கத்துக்கும் அனுசக்தி வழிகோலுகிறது.

தினசரி வாழ்க்கையில் எத்தெருமிலைச் செய்வதற்கும் சக்தி தேவைப்படுகிறது. பண்டைக்காலத்தில் கிடைக்கக்கூடியதாயிருந்த சக்தி மனித அடிமைகளினதும் மிருகங்களினதும் உட

இழைப்போயாம் (muscular energy). அதனுலேயே பண்டைய நாகரிகங்கள் அடிமைகளைக்கொண்ட வாழ்க்கை முறையை இன்றியமையாது வேண்டி கின்றன.

பின்பு மிக்க பேரளவில் பெறக்கூடிய ஒரு புதுவகைச் சக்தியை உபயோகிக்க மனிதன் கற்றன. அதுதான் மூலக்கூற்றுச் சக்தி (molecular energy) சடப்பொருள்கள் மூலக்கூறுகளாலானவை. இம்மூலக்கூற்றுச் சக்தியின் சில பகுதிகள் இரசாயன மாற்றங்களால் (chemical transformation) விடுவிக்கக்கூடியன. உதாரணமாக அத்தகைய மாற்றத்துக்குத் தகனத்தைச் (burning) சொல்லலாம். நெருப்பை உண்டுபண்ணவும் கட்டுப்படுத்தவும் கண்டு பிடித்தது ஒரு மிகப்பெரிய சாதனையாகும். காட்டுத்தீவினால் சர்வநாசமும் ஏற்படுவதற்க் கண்ட ஆதிமனிதனுக்கு நெருப்பு அச்சத்தின் சின்னமாகக் காணப்பட்டது என்பது உண்மைதான். ஆயினும், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மரத்துண்டுகளைத் தேய்த்துத் தீயை உண்டுபண்ணவும், சருக்களினாலும் மரக்குற்றிகளினாலும் அதனை அணையாமல் வைத்துக்கொள்ளவும் அவன் பயின்றான். வெப்பத்தை உண்டுபண்ணவும் சமையல் செய்யவும் தீயை உபயோகித்தான் மனித சரித் திரத்தையும் அவனுடைய வாழ்க்கைமுறையையும் இப் புதியசாதனை வெகுதூரம் மாற்றியமைத்தது.

எரிபொருள்களான நிலக்கரியையும் மின்னெண்யையும் (oils) பெற்றேயித்தையும் (petroleum) மனிதன் என்றைக்குப் பூமியிலிருந்து கிண்டியெடுக்கத் தொடங்கினாலே அன்றையிலிருந்து இரசாயன சக்தி (chemical energy) மிகப் பெரிய அளவில் அவனுக்குக் கிடைக்கத் தொடங்கியது. இந்த எரிபொருள்களுக்குப் பிராண வாயுமிது (Oxygen) மிகுந்த நாட்டம் உண்டு. ஆகையால் அவை காற்றேரு சேர்ந்திருக்கும்போது பொருத்தமான குழ்நிலையில் நன்றாக எரியக்கூடியன. அப்படி எரியும்போது மின்சாரத்தை உண்டுபண்ணுவது, மோட்டார் வண்டியை ஓட்டுவது முதலிய பல தேவைகளுக்குப் பயன்படக்கூடிய சக்தியை இந்த எரிபொருள்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பெற்றேயினது ஆவி (Petrol vapour) காற்று ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்த கலவைக்கு எரியுடினால் பலமான வெடி (Violent explosion) உண்டாகும். ஆனால், பெற்றேயில் காற்று ஆகிய வற்றின் அளவுகளைக் கரிசேர்க்கருவி (carburetter) ஒன்றினால் கட்டுப்

படுத்தி ஒர் உள்தக்கன எந்திரத்துள் (internal Combustion engine) ஒரு தீப்பொறியின் மூலமாக எரியுடினால் அவ்வெடியினால் உண்டாகும் சக்தியைக் கட்டுப்படுத்தி மோட்டாரைச் செலுத்துவதற்கு உபயோகிக்கலாம்.

அதேபோல, ஹிரோவிமாவை சிர்மூலமாக்கிய அனுவெடியைக் (Atomic explosion) கட்டுப்படுத்தி மனித ஊழியத்துக்கும் உபயோகிக்கலாம். சென்ற யுத்தத்தின் ஆரம்பத்தில், அதாவது, அனுக்குண்டு செய்யும் மூயற்சி வெற்றியடைவதற்கு முன்னரே, விஞ்ஞானிகள் அனுத்தாக்கத்தின் (Atomic reaction) மூலம் அனுசக்தியைக் கட்டுப்பாடாக வெளிப்படுத்தக்கூடிய கருவியைப் படைத்துவிட்டனர். மனித சரித்திரத்தில் 1945-ம் ஆண்டு மார்க்கிரி மாதம் 8-ந் திகதி ஒரு திருநாள். அன்று சிக்காகோ பட்டினத்தில் ஒர் ஆய்கூடத்தில் காலன் சென்ற பேராசிரியர் என்றிக்கோ பேர் மியின் (Enrico Fermi) தலைமையில் ஆராய்ச்சி செய்த விஞ்ஞானிகள் ஒர் அனு உலையின் (Reactor) மூலம் அனுசக்தியைப் பெற்றுர்கள்; அன்றுதான் அனுயுகம் பிறந்தது.

அனுவின் மத்தியிலே அளப்பரும் சக்தி தேங்கிக் கிடக்கிறது. கருப்பினாலும் மூறையினாலும் (Nuclear Fission) கனத் த அனுக்களைச் சிறிய கூறுகளாகப் பிளப்பது சாத்தியம். இம்மூறையினால் அனுவில் அடங்கியுள்ள அளப்பரும் சக்தியின் ஒரு பகுதி விடுவிக்கப் படுகிறது.

சடப்பொருளின் பிளக்கமுடியாத மிகச் சிறிய துகள்தான் அனு என்பதை இரசாயனம் (Chemistry) கற்றவர் கன்கு அறிவர். இப் பிரபஞ்சத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் ஒருவகைப்பட்ட அனுக்களின் சேர்க்கையாலோ அல்லது பலவகைப்பட்ட அனுக்களின் சேர்க்கையாலோ ஆனவை என்பது விஞ்ஞானிகளால் ஆராய்ந்து முடிபு செய்யப்பட்டது. எல்லாமாக அனு வகைகளின் தொகை ஏற்குறைய நூறு எனலாம். எடையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவனுக்களை வரிசைக் கிரமப்படுத்தலாம். ஐலவாயு மிகவும் எடைகுறைந்தது; அதன் அனு எண் (Atomic Number) ஒன்று. ஹீலியம் (Helium) அடுத்தது; அதன் அனு எண் இரண்டு. விதியத்

தின் அனு எண் முன்று. இப்படியாக வரிசைப்படுத்தினால் கடைசியாக நிற்பது 92nd அனு எண்ணைக்கொண்ட யூரோனியம் (Uranium) என்பதாம். அனுக்கள் ஒன்றீடுடொன்று சேர்க்கேதே மூலக்கூறுகள் (Molecules) உண்டாகின்றன. இரண்டு ஜலவாயு அனுக்கள் சேர்ந்து ஒரு ஜலவாயு மூலக்கூறு உண்டாகிறது இரண்டு ஜலவாயு அனுக்கள் ஒரு பிராண்வாயு அனுவும் சேர்ந்தால் நீரின் ஒரு மூலக்கூறு அமைகிறது. சோடியம் அனு ஒன்றும் குளோரைட்டு (Sodium Chloride) எனப்படும் சாதாரண உப்பின் மூலக்கூறு தோன்றுகிறது. எட்டுக் கரி (Carbon) அனுக்களும் பதினெட்டு ஜலவாயு அனுக்களும் ஒரு குறிப்பிட்ட முறையில் பிணைந்தால் பெற்றேனின் ஒரு மூலக்கூறு அமைகிறது. பெற்றேல் எரியும்போது அதன்கணுவள அனுக்களின் முன்னைய இணைப்புக்கள் சிகைக்கு புசிய பிணைப்புக்கள் உண்டாகின்றன—புதிய மூலக்கூறுகள் தோன்றுகின்றன—நீரும் கரிவரியமும் (Carbon di Oxide) உண்டாகின்றன.

இரசாயன மாற்றங்கள் கிகழும் போது அனுக்களிடையே உள்ள உறவு மாற்றமடையலாம்—புதிய அனுச் சேர்க்கைகள் கிகமலாம். ஆனால், அனுவில் எவ்வித மாற்றமும் உண்டாவதில்லை. அதனாற்றுள் இரும்பையும் பொன்னுக்கலாம் என்ற கனவு பழைய இரசாயனத்தின்கூடு நன்வாகவில்லை. எத்தகைய இரசாயன மாற்றம் சேர்ந்தபோதிலும் எனிய உலோகத்தினது (Base Metal) அனுவில் எவ்வித மாற்றமும் உண்டாகாது. கருத் தாக்கங்கள் (Nuclear Reactions) கிகமும்போது அனுவின் உட்கருவே (Core of Atom) மாற்றமடைகிறது. இந்த உண்மை 19-ம் நூற்றினாண்டின் இறுதியில் கிளர்மின் வீச்சின் தோற்றம் (phenomenon of Radio Activity) எனப்படும் புதிய ஞானத்தினால் முதன்முதலாகத் தெரிய வந்தது. அதுவரையும் அனு பிளக்கமுடியாதது என்றே நம்பப்பட்டு வந்தது. கிளர்மின் தொழிற்பாட்டை ஆராய ஆராய அனுவின் புதிய இயல்புகள் தெரிய வந்தன. அனு மிகவும் சிறியது. பத்துக்கோடி அனுக்களை அடுக்கினால் ஒரு தசமீற்றர் (Centimeter) அகலங்தானும் ஏற்படாது. ஆனால், ஒவ்வொரு அனுவின் உள்ளேயும் மிகச் சிறிய கரு (Nucleus) உள்ளது. அனுவின் திணிவு (Mass)

செறிந்திருப்பதும் அங்கேதான். பொருளாடர்த்தி (Density) கருவி னுள் மிக அதிகம். கருவைப் பிளக்கோதா அல்லது தாக்கங்களினால் உருவ மாற்றம் செய்தோ அனுவினிருந்து அளப்பரும் சக்தியைப் பெறலாம். இச் சக்தி பெரிய அளவில் மனிதருக்குக் கிடைக்கக் கூடியதாகி வருகிறது. உடலுழைப்பு, மூலக்கூற்றுச் சக்தி, அனுசக்தி ஆகிய மூலகைச் சக்திகளிலும் அவ்வச் சக்திகளின் இயல்பு களில் மாத்திரமானால், அச்சக்திகள் கிடைக்கக்கூடிய அளவின் மிகு திப்பாட்டிலும் பெரும் வெற்றுமை ஏற்பட்டுள்ளது. முன்பு சக்தியை அலகுகளாக (Units) அளவிடவேண்டியிருந்தது; இப்போது சக்தியை ஆயிரக்கணக்கான அலகுகளாகக் கணக்கிடவேண்டியிருக்கிறது.

சமீபகாலம் வரையில் வெறுப்பையும் அச்சத்தையும் தந்த அனு இன்று நம்பிக்கைக்கும் பொருள்வளர்த்துக்கும் ஒப்பற்ற சாதனமாகி விட்டது. விருப்பு வெறுப்புக்களை ஒழித்து எல்லோருடனும் தோழுமை பூண்டு, அனுவையும் துணையாக்கொண்டு மனிதன் வாழ்வானேயானால் செல்வப் பெருக்கமும் சாங்தியும் ஒருங்கமைக்க புதுயுகம் தோன்றுமென்பதில் சிறிதும் ஜயமில்லை. அந்தப் புது யுகம் தோன்றவேண்டுமானால் சமூக இலட்சியங்களில் மாற்றம் அடையவேண்டும்; எல்லா மக்களும் ஒரினம் ஒரு குலம் என்ற எண்ணம் உதயமாகவேண்டும்; சாதி குலப்பிறப்பென்னும் கழிப்பட்டுத் தடுமாறும் பேதமை வேரோடு கணையப்படல்வேண்டும். மனிதன் தனது குறுகிய மனப்பான்மையோடு கூடிய பற்றுக்களைக்கைவிடாது காரணமாற்ற விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு ஆளாகி இனியும் வாழ்வானேயானால் பயங்கரமான அனு யுத்தத்தினால் மன்னேடு மன்னுகி மடிவது தின்னனம். “ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு” என்ற இலட்சியம் ஒன்றே நமக்கு நற்கதி கல்கும்.

அங்குள்ள கல்வி முறையே புதுமையானது. மக்கள் அணைவரும் அறிவு வளரவேண்டும் என்றே கல்வி கற்கிறார்கள். அதனால் அவர்களது கல்வி பயிலும் காலம் எல்லையின்றிச் செல்கிறது. மாந்தரெல்லாம் சாந்துணையும் தோந்து கற்பர். அங்குக் கல்வித் தேர்வில்லை. வாழ்க்கையில் ஏற்படும் செய்திகள்தாம் அவர்களின் கல்வித் தேர்வுகள். உலகமே அவர்கட்டுக் கீலபயில் கூடம். ஒவ்வொரு பிராணியும் ஒவ்வொர் உண்மையை உணர்த்தும் ஆசிரியன். ஆகவே, அவர்கள் தாம் கானும் அநுபவங்களை ஒருபோதும் அலட்சியம் செய்வதில்லை; ஆராய்கிறார்கள், ஆய்ந்து ஆய்ந்து உண்மையை அறிகிறார்கள்; அறியாமையை அகற்றுகிறார்கள்.

உமலு, கைத்தொழில், வாணிகம் முதலிய தொழில்கள் அங்காட்டில் மிகச் சிறந்த முறையில் நடைபெறுகின்றன. அவையனைத் தும் சமூக நன்மை குறித்தே செய்யப்படுகின்றன. அவ்வாறே இசை, சிற்பம், ஒவியம், முதலிய கலைகளும் வளர்க்கப்படுகின்றன. தொழிலாயினும் கலையாயினும் தன்னலப் கருதிச் செய்தல் பாவும் என அங்காட்டவர் கருதுவர். தொழிலாளரும் கலைஞரும் உலகைக் காக்கும் மன்னவர் போலக் கணித்தற்கும் கெளரவித்தற்கும் உரியர். ஒரு நாட்டின் கல்வாழ்விற்கு அரசன் இன்றியமையாதவாறுபோலும் தொழிலாளரும் இன்றியமையாதவர் என்பது அவர்கள் சித்தாங்கம். எனவே, ஒவ்வொரு தொழிலாளரும் ஒய்வுபெறும் காலத்தில் போதுமான ஊதியம் பெறுகிறார்கள். உழைத்த காலத்திற் போல இளைத்த காலத்திலும் உண்மை மதிப்பைப் பெறுகிறார்கள்.

ஒரு குடும்பம் பலபேரைக் கொண்டது. தனிக்குடும்பங்களும் பிரிந்து வாழும் முறையும் அங்குக் காண்டல் அரிது. குடும்பத் தலைவரிடத்தில் அக்குடும்ப உறுப்பினர் அணைவரும் அதிக மதிப்புக் காட்டுவர். அவ்வாறே தலைவரும் உறுப்பினர்களின் விருப்பத்திற்கும் உள்ளப் போக்கிற்கும் தக்க உரிமை கொடுக்கிறார்கள். ஊர் நன்மைக்கான கருமங்கள் பஞ்சாயத்துப் போன்ற சபைகளால் கவனிக்கப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு ஊரைச் சேர்ந்தவரும் தமிழரின் நன்மையைத் தம் முயற்சிகொண்டே பேணுகின்றனர். பிறருதலியை எதிர்பார்த்தல் அவர்க்குப் பேதமையானது. தம் ஊரிலில்லாத பொருள்களைப் பண்டமாற்றுமுலம் பிற ஊர்களிலிருந்து பெறுவர். நானைய வழக்கை நாம் காண இயலாது. தம் தேவைக்கு அதிகமான பொருளை யாரும் சம்பாதிக்கமாட்டார்.

அறத்தை மகன் தொடர்ந்து ஆற்றுகிறார். வாழ்க்கை ஓர் அஞ்சல் ஒட்டம் என்பது அவர்கள் உள்ளக் கருத்து. மனித வாழ்வில் அறம் என்னும் விளக்கு இடையீடின்றித் தொடர்ந்து சுடர்விடவேண்டும் என ஒவ்வொருவரும் ஆசைப்படுகின்றனர். அதனால், அறம் வளர்க்கும் நாடு என அதைக் கூறலாம். பிறர் துன்பத்தைத் தடைத் தல் ஒவ்வொருவருக்கும் பிறவிக்குணமாய் அமைந்துள்ளது. தனக்கென உழைப்பவன் ஆண்டில்லை. குறிப்பறிதலும், பொறுப்புணர்தலும் எல்லோர்க்கும் பொதுப் பண்புகள். தாம் அணைவரும் ஒரே குலத்தினரென்றும், உடன்பிறப்பாளர் என்றும் அவர் எண்ணிடப்பார். அந்த அன்புணர்ச்சி சிறுவயதிலிருந்து சிறந்து வளர்ந்தது. அதனால் பிறரது சிறைவைக் கண்டு பெரு மகிழ்ச்சியடைதலே ஒவ்வொருவரதும் பண்பாய்வைமந்துள்ளது.

அங்காட்டு மன்னன் மக்களால் தெரிந்தெடுக்கப்படுவன். நாட்டில் அறிவிலும் அநுபவத்திலும் மிக்கவன் ஒருவளை அவனில்லாதேடி மக்கள் சென்று அரசனுயிருக்கும்படி வேண்டுவர். அவ் வேண்டுதலினாலேயே அவன் அரசனுவன். பதவி மோகமும், போட்டியும் அங்காட்டில் இல்லை. தனக்கு வேண்டிய உதவியாளர்களைத் தானே நியமித்து அரசன் தன் நாட்டைப் பிறநாட்டுத் தாக்குதலினின் பாதுகாப்பன். பிறநாட்டுப் படையெடுப்பை விடப் பிறநாட்டுக் கொள்கை, நாகரிகம் முதலியவற்றையே பெருங்கவனமெடுத்துத் தடுப்பன். படையினால் ஏற்படும் அழிவைத் தடுத்தலும் கூடும். வேற்றுக்கொள்கை பரவுதலினால் ஏற்படும் கேட்டை நிங்குதல் அரிது. தீய கொள்கைகளும் பழக்கங்களும் நெடுங்காலம் நின்று ஒரு நாட்டின் உண்மைப் பண்பையும் உயர்ந்த கலாசாரத்தையும் அறவே இல்லாமற் செய்யவும் கூடும் அல்லவா?

அங்காட்டில் நியாயவாதிகள், சிறைச்சாலைகள், கொலைத்தன்டனைகள் இல்லை. அதனால் குற்றம் புரிவோரும் இல்லையென்று நாம் எண்ணக்கூடாது. குற்றம் புரிவோர் தண்டிக்கப்படுவதில்லை. அவர்கள் திருந்துவதற்கு நல்ல குழந்தையையும் நல்லோர் கட்டையும் மக்களே உண்டாக்கிக் கொடுக்கிறார்கள். குற்றம் செய்தவிடத்து எல்லோரும் காட்டுவர். அவன் குற்றம் செய்தமைக்குக் காரணம் அவனதறியாமை என்று கருதி அவ்வறியாமையை நீக்குவதே அவனைத் திருந்துவோரின் முயற்சியாகும்.

அங்குள்ள கல்வி முறையே புதுமையானது. மக்கள் அணைவும் அறிவு வளர்வேண்டும் என்றே கல்வி கற்கிறார்கள். அதனால் அவர்களது கல்வி பயிலும் காலம் எல்லையின்றிச் செல்கிறது. மாந்தரெல்லாம் சாந்துக்கீடும் தேர்ந்து கற்பர். அங்குக் கல்வித் தேர்வில்லை. வாழ்க்கையில் ஏற்படும் சிக்கலான செய்திகள் தாம் அவர்களின் கல்வித் தேர்வுகள். உலகமே அவர்கட்டுக் கலைப்பில் கூடம். ஒவ்வொரு பிராணியும் ஒவ்வொர் உண்மையை உரைத் தும் ஆசிரியன். ஆகவே, அவர்கள் தாம் கானும் அநுபவங்களை ஒருபோதும் அலட்சியம் செய்வதில்லை; ஆராய்கிறார்கள், ஆய்ந்து ஆய்ந்து உண்மையை அறிகிறார்கள்; அறியாமையை அகற்றுகிறார்கள்.

உழவு, கைத்தொழில், வாணிகம் முதலிய தொழில்கள் அந்நாட்டில் மிகச் சிறந்த முறையில் நடைபெறுகின்றன. அவையளைத் தும் சமூக நன்மை குறித்தே செய்யப்படுகின்றன. அவ்வாறே இசை, சிற்பம், ஒவியம், முதலிய கலைஞரும் வனர்க்கப்படுகின்றன. தொழிலாயினும் கலையாயினும் தன்னலங் கருதிச் செய்தல் பாவும் என அந்நாட்டவர் கருதுவர். தொழிலாளரும் கலைஞரும் உலகைக் காக்கும் மன்னவர் போலக் கணித்தற்கும் கெளரவித்தற்கும் உரியர். ஒரு நாட்டின் கல்வாய்விற்கு அரசன் இன்றியமையாதவாறுபோலும் தொழிலாளரும் இன்றியமையாதவர் என்பது அவர்கள் சித்தாங்கம் எனவே, ஒவ்வொரு தொழிலாளரும் ஓய்வுபெறும் காலத்தில் போதுமான ஊதியம் பெறுகிறன். உழைத்த காலத்திற் போல இனைத்த காலத்திலும் உண்மை மதிப்பைப் பெறுகிறன்.

ஒரு குடும்பம் பலபேரைக் கொண்டது. தனிக்கும்பங்களும் பிரிந்து வாழும் முறையும் அங்குக் காண்டல் அரிது. குடும்பத் தலைவரிடத்தில் அக்குடும்ப உறுப்பினர் அணைவரும் அதிக மதிப்புக் காட்டுவர். அவ்வாறே தலைவானும் உறுப்பினர்களின் விருப்பத்திற்கும் உள்ளப் போக்கிற்கும் தக்க உரிமை கொடுக்கிறன். ஜர் நன்மைக்கான கருமங்கள் பஞ்சாயத்துப் போன்ற சபைகளால் கவனிக்கப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு ஊரைச் சேர்ந்தவரும் தம் முரின் நன்மையைத் தம் முயற்சிகொண்டே பேணுகின்றனர். பிறருதலியை எதர்பார்த்தல் அவர்க்குப் பேதமையானது. தம் ஊரிலில்லாத பொருள்களைப் பண்டமாற்றுமுலம் பிற ஊர்களிலிருந்து பெறுவர். நாணய வழக்கை நாம் காண இயலாது. தம் தேவைக்கு அதிகமான பொருளை யாரும் சம்பாதிக்கமாட்டார்.

நாம் சென்ற இடங்களிலில்லாம் அந்நாட்டில் திருந்திய முறையில் விருந்தவித்தனர். மக்களின் மனப் பண்பும், வாழ்க்கை முறையும் நம் மனத்தைக் கவர்ந்தன. அந்நாடு பொன்னுடோ என ஐயுறத் தக்கவாறு அழகும் அமைத்தியும் இன்பமும் அங்குக் காணப்பட்டன. அந்நாட்டிலிருந்து நம் நாட்டை இணையும்போது பொருமையும், வழுவுமையும், துண்பமும், சூழ்ச் சியும், தன்னலமும், இன்னல் களுமே நம் மனக்கண்முன் தோன்றின. பிறபோக்கு நாடாயினும் பிறந்த பொன்னுடு என்ற பேரவீரன்மே எம்மை ஊர்க்குத் திருப்பியது. நம் நாட்டை அந்நாடுபோல நன்னுடாக்க விழைந்தோம். ஆனாலும் பன்னெடுங் காலமாகப் படிந்து கிடக்கும் மாசைக் கழுவ ஆசைமட்டுமன்றி அய்சா உழைப்பும் வேண்டுவதன்கே.

, தங்கத் தாத்தா

தங்கத் தாத்தா

செந்தமிழ் மனி, பண்டிதர் பொ. விருஷ்ணபிள்ளை

புலவர் பெருமக்கள் என்றும் கற்பனை உலகிலேயே வாழுபவர்கள். கற்பனையே அவர்களுக்கு ஊற்றங்களோடுக்கும் மூச்சு என்றாரம். நவாலியூர் சோமகந்தரப் புலவராம் தங்கத் தாத்தா, என்றும் வள மையும் இளமையும் குன்றுத் தயிமைத் தெய்வமாக, தாயாக, பசு சினங் குழந்தையாகப் பலவழிகளிற் கண்டு கண்டு அன்புமீதாரளன் பையும் உருக்கும் வகையிற் பற்பல பாக்களை யாத்துன்னார்கள். தமிழை நாமகளாவ் குழந்தையாக அவர் காட்டுஞ் செஞ்சொல்லால் அமைந்த சீர் சிறந்த கண்ணிபேரன்ற பாடல்கள் பொருட்சிறப் புடையனவாகக் குழவிகளையும் கிழவர்களையும் ஒருங்கே உள்ள கவருங் தங்கமை வாய்ந்தன.

நாமகளாங் குழந்தை அழும் பாவளையிற் புலவருக்குக் காட்சி தருகின்றது. செந்தமிழ் நாட்டுச் செல்வச் சிறு குழந்தைக்குப் பாலாலோ, பஞ்சகண்யாலோ, பூணலோ எவ்வித குறையுமில்லை என்று கூறித் தாத்தா குழந்தைக்கு ஆறுதல் ஜட்டுகின்றூர். தயை நிறைந்த புலவருள்ளும் அவரைத் தாய் சிகையில் வைத்துக் குழந்தைக்குத் தேற்றங்கூற வைக்கின்றது. குழந்தைகள் பெரும்பாலும் அழுவது பாலுணவு கொள்ளுத்தற்கேயென உணரும் புலவர் பிரான் பாலுக்குப் பஞ்சமில்லையென்று பலவாற்றாலும் பகருகின்றூர். தமிழ் நாட்டுத் தெய்வப்பிரான் தன்மீது மட்டிலா கேயங்கொண்ட உபமன்யு என்னும் பாலகலுக்குப் பாற்கடலையே முழுவதாக ஈந்த வரலாற்றை உரைத்து அகன்மேலும் சீர்காழிச் செம்பவளவாய்க் குழந்தை தேம்பியழ அன்னையும் பாலமிழ்தாட்டிய பெருந்தகை மையைக் காட்டி,

பாலன் குரல்கேட்டுப் பாற்கடலை யீந்தபிரான்
ஒலஞ் செவிகேட் உனதுபசி தீரானே?
தேம்பி யழுத சிறுவனுக்குப் பால்கரங்த
காம்பனதோ என்னை கருணை புரியானோ?

என அன்னையும் அத்தனும் நாமகளுக்கும் நற்பாலூட்டுவார் என்கின்றூர்.

இக் குழந்தை பிறக்க குடியோ செல்வச் சீர் சிறப்பாற் பேர் பெற்றதொன்று. இப் பின்னைக்கு மாமனுரோ பாற்கடலையே

பன்ளிகொன்னும் முடிவிலை அழகன் என்று அழகாக வடிதமிழில் வார்த்துக் காட்டுகின்றூர் புலவர்:

வானுறங்கு மேனி வடிவழக னுன்மாமன்
தானுறங்கும் பாற்கடலைத் தங்துபசி தீரானே?

உகைத்தைப் பாதுகாக்கும் பேரருள் மாயனே குழந்தைச் செல்வத்தின் மாமனுர் ஆகின்றூர். உகைத்தைப் பாதுகாக்கும் பாந்தராமன் மேனி, அளவின்றிப் பரந்து உலகிற்கு நலனியும் ரீல் நிற வான்போன்றது. ஞானகுருவாம் இம் மாமனுக்கு பூத சம்பந்த மான ரீல் வானை ஒப்புமையாக்கப் புலவர் உள்ளங் கூக்கின்றது. ரீல் நிற வானில் மாநிற மாயனை வைத்துக் காட்டும்போது வான் தன்னெளி மிழங்கு வறிது தோற்றங் தருகலால் வானை அடுத்து ‘உறங்கும்’ என்றெரு சொல்லைக் கருத்து நிரம்பப் புலவர் பெரு மான் தெரிக்கெடுத்துக் காட்டுகின்றூர். உறங்குவார் மேனி ஒளி குன்றிக் காணுக் கன்மையில் மாயன் மேனிமுன், வானின் நிறம் மங்கித் தோற்றுமாற்றை வேறு எப்புலவர்தான் எவ்வாற்றுற் காட்ட முடியும்?

இச் சிறு குழந்தைக்குப் பாலூட்டுவதற்கு ஒரு பகவிற்குப் பதில் மூன்று பகக்களை—அதுவும் பகவர்க்கத்தில் மிகவுயியிய காம கேளுக்களை—ஒருவருக்குப் பதில் மூவர்—அவரிலும் மூர்த்திகள் இருவருடன் வார் கடலைக் குடித்து ஏப்பமிட்ட, பால்போன்ற தெரிந்த அறிவினையுடைய தமிழ்முனியும்—பாதுகாத்து வருவதாகப் புலவர் செய்யும் அழகு ஒப்பிலாதது:

பின்னைப் பிறையணிந்த பிஞ்ஞங்களும் பேறுதவு
புன்ளி மயிலாரும் புலவர் பெருமானும்
வாரி குடித்த வரமுனியும் வாலறிவற்
சிரியரு மோர்முன்று தேனு வளர்த்தார்கள்.

முச் சங்கங்களாம் மூன்று காமதேனுக்களும் வளர்ந்த மூனிடய் களையுங் தொழுவங்களாகச் சுட்டி, இப் பச்சினங் குழந்தைக்குப் பால்தரும் பசக்களைப் பச்சைப் பகம்புல் உண்டு செழும் பகம்பால் தருவனவாகப் புலவர் காட்டுகிறூர்:

வல்லநா வாலே மதிவயலி லேசெதுக்கிப்
புல்லுநா லூட்டிமிகப் போற்றி வளர்த்தார்கள்
செல்வப் பகமுன்றிற் நேடிக் கருந்தெடுத்த
நல்ல கவையமுதம் நாங்களுக்க் கூட்டி வைப்போம்.

என்ற கண்ணியில் அமைந்துள்ள உருவக அழகு தமிழ்த் தாயின் உருவை எத்துணை உயர்வுடன் எடுத்துக் காட்டுகின்றதென நாம்

கருதே படிப்போர் பன்றுறை மீட்டுமீட்டோதி உணர்தலே சாலும். மதியை வயலாகவும், தமிழ்ப் பாக்களின் சுவையிலே திணைக்க நாவையே உழவாரமாகவும் கொண்டு செதுக்கி எடுத்த தலை சிறங்க கலைநூல்களாய்ப் புல்லீப் புலவர் சிறங்க முறையிற் காட்ட உருவக அணியைக் கையானுகின்றார். புல் பால் சுரப்பித்தல்போல நூல்கள் அறம் பொருள் இன்பாஸ் பாலீஸ் சுரத்தலியல்பு.

முச்சங்கக் காமதேனு என்றும் பாலீஸ் சுரந்தபடி இருக்கின் றது. பக்குவமறிந்து அதன் பாலீக் கறந்துதர வல்லவர் தாரணையில் ஒடுரே ஒருவர்தாழூளர். அவர்தாம் அறம் பொரு லின்பமென்னும் முப்பாலீத் தமிழிலே தந்து உலகுக்கு உயிருட்டம் ஊட்டிய வள்ளுவனார். புலவர் கறும் மொழியில் அப் பாட்டினை இதோ பார்க்கின்றோம்:

முற்றுத் தெய்வமொழி முச்சங்கக் கீமாட்டி
வற்றுது பால்சுரக்கும் வான்பசக்கா னம்மாளை,
வற்றுது பால்சுரக்கும் வான்பசகவே யாமாயின்
மற்றுரோ பால்கறந்து வைத்தார்கா னம்மாளை?
வள்ளுவர்முப் பால்கறந்து வைத்தாரே யம்மாளை.

(அம்மாளை 7)

நீரோ, நெருப்போ, பகைவரோ தமிழின் மேம்பாட்டை அறிக்க முந்படில் அது அறிக்கமுடியாதிருப்பதோடு புத்தப்படுது அழகுடன் என்றும் சின்று சிலவுமரந்தைப் புலவர் பெருமான் தெய்வமொழி, முன்முந்றாதன்ற அடையால் நாம் பெற்றுக்கொள்ளத் தந்துள்ளார். தமிழின் நடையழகும், பொருளாழகும், உணர்ச்சியழகும் என்றும் குன்றுப் பயன்தருதலின் வற்றுது பால் சுரக்கும் என்ற கருத்துள்ள சொற்களைப் பொருத்தமுங் திருத்தமும் பொருந்தப் பெய்துள்ளார். முப்பால் கறந்த வள்ளுவரோ தமிழ்த் தாய்க்கு இப்பாலூட்ட வல்லர். புலவர் பெருமான் தமிழ்து வைத்துள்ள பெரும் பேரன்பாற் பெருங் தெய்வங்களையே அருங் தமிழன்னைக்குப் புல் செதுக்கிப் பசுவனர்த்துப் பாலூட்டுக் தொண்டாற்றும் பேரடியாராக்கிணிட்டார்.

தெய்வத் திருப்பாலுண்டு வளர்ந்த தமிழ்க் குழந்தை இன்று மடந்தையாக—சிற்றிடை அழகியாகத்—திகழுகின்றன். எனவே புலவர் சொல்லில் அவன் சிற்றிடைச்சியாகின்றன். இடைச்சியின் தொழில் பாலுண்ண அருஞதலேயாகளின், இந்தமிழ்ச் சிற்றிடைச்சியாருக்குப் பாலூட்டுகின்றன் என்ற வினா எழுதல் இயல்லே. புலவர் பெருமான் அதற்குத் தரும் விடை நம்மை வியப்பிடை ஆழ்த் துகின்றது. உலகிடை நிறைங்க உயிர்களுக்கெல்லாம் குறையிலா

வகையில் அவன் அறிவெனும் பாலீஸ் ஊட்டுவதாகக் கூறும் பாட்டைச் சுவைத்துப் பார்ப்போம்:

ஏராருக் தென்ன விருஞ்சிலம்பி லேபிரந்த
சீரார் தமிழ்மடந்தை சிற்றிடைச்சி யம்மாளை
சீரார் தமிழ்மடந்தை சிற்றிடைச்சி யாமாயின்
ஆரார்க்குப் பாலுண்ண வருளினாள்கா னம்மாளை?
ஆருயிர்கட்ட கறினின்பா வருளினாள்கா னம்மாளை.

அன்று சிற்றினங் குழந்தையாய் இருந்த தமிழ், புலவர் வளர்ப்பில் உலகிற்கே அழுதாட்டும் அருள் நிறை அண்ணையாம் அழகை என்னென்போம்.

சின்னஞ்சிறு கண்ணிகளிற் பன்னிப் பின்னைகளுந் துள்ளித் துள்ளிப் பாட, புலவர், 'நாமகள் புகழ்மாலை' என்னும் நாலிற் பாக்களை அன்னியள்ளித் தருகின்றார். முன்று சிறுபெண்கள் கூடி வினாவோடு விடையுங் தருமுறையில் அமைந்த அம்மாளைகள் தமிழ்த் தாயின் செஞ்சௌல் ஒவியங்களாக அடைந்துள்ளன.

சமுத்தாயின் அரும் பெரும் புலவராகிய தங்கத் தாத்தா சோமகந்தரனுரின் தீந்தமிழ்ப் பாடல்கள் பஷ்ஜாழிகாலம் இன்று சிலவும் என்பதுறுதி.

கன்னன்

கவாமி விடுலானந்தர்

பாரதத்திற்குக் காப்பியத் தலைவன் யாவன்?

கண்ணபிரான் என்பாரும், அருச்சனன் என்பாரும், உதிட்டிரன் என்பாரும், சயோதனன் என்பாருங் தம்முன்னோ முரணி நிறச், ஈன்றுக் குறிப்பிட்ட அளிவறையுங் தனது அன்பினுற் பினித்த அங்கர் கோனுகிய கன்னன் காப்பியத் தலைவனுவானென்பாரது கூற்று வலிமையுற்று நிற்கின்றது.

“பெண்மைக் கிரதியென வந்த பெண்ணாரமுதே பேருவில் லுண்மைக் கிவனே வலிக்கிவனே யுறவுக்கிவனே யுரைக்கிவனே திண்மைக் கிவனே நெறிக்கிவனே தேசுக்கிவனே சிலைக்கிவனே வண்மைக் கிவனே கன்னனென்று மன்னன் கண்டாய் மற்றிவ [னே]”

எனத் திரெளபதியின் செவிவித் தாயார் கூற்றுக்கு கவி கூறுகின்றார்.

‘எத்தலங்களினு மீதையாலோகை வாகையா லெதிரிலா விரண்’ நாகாயுதத்தினை மறுகாலு மேவாது பார்த்தனது சரமாரிக் கிலக் காகி நின்ற வெல்லியிலே, முதல்வனுகிய கண்ணபிரான் வள்ள வெதியன் வடிவங் கொண்டு வந்து, “வறுமையால் வாடுனேன்; தீக் கணத்து எனக்கு இயைக்க தொன்று அவிப்பா” யென இருந்து கின்றான்.

“என்றுகொண் டந்த வந்தனெனுரைப்ப
விருச்சவிக் கழுதெனக் கேட்டு
வென்றிகொள் விசயன் விசயவெங் கண்யால்
மெய்தளர்க் திரதமேல் விழுவோன்
நன்றென நகைத்துத் தரத்தகு பொருளை
நவில்கென நான்மறை யவனும்
ஒன்றிய படிநின் புண்ணிய மனைத்தும்
உதவுகென் றலுமுள மகிழ்க்தான்.”

“ஆவியோ நிலையிற் கலங்கிய தியாக்கை
அகத்ததோ புறத்ததோ வறியேன்
பாவியேன் வேண்டும் பொருளெலா நயக்கும்
பக்குவங் தன்னில்வங் திலையால்,

ஒவிலை தியான்செய் புண்ணிய மனைத்தும்
உதவினேன் கொள்கை யுனக்குப்
பூவில்வா முயனு ஸ்கரல னென்றூற்
புண்ணிய மிதனினும் பெரிதோ”

“என்னமுன் மொழிந்து கரங்குவித் திறைஞ்ச
இறைஞ்சஸ்வர்க் கெழிலியே நமையான்
கன்னையா யுவகைக் கருத்தினு னேக்கிக்
கைப்புன லுடன்தரு கென்ன
அன்னவ விதயத் தம்பின்வா யம்பா
யளித்தலு மங்கையா வேற்றுன்
முன்னமோ ரவுணன் செங்கைகி டேற்று
முவுல கழுமுடன் கவர்ந்தோன்”

அருக்கேத்திரப் போர்க்களத்திலே போர் தொடங்கிய பதினேழா நாளன்று நடந்த இத் தெய்வக் காட்சியை அகக்கண்ணால் நோக்கு வோமாக. பொழுது மேற்றிசையிலே இரண்டு வீற்கிடை உயரத் திலே சிற்சிரது. குரியனது பொன்போன்ற கிரணங்கள் புதல்வனது ஆகத்தினை மெல்லெனத் தமுனி சிற்கின்றன. அருச்சனனது ஆயிரம் அம்புகள் துளைத்த துளைகளினின்றும் பாய்கின்ற செங்குருதி குரிய குமாரனது உடலத்திலே ஆயிரக் கிரணங்கள்போலத் தீகழுகின்றது. இரு பெரு வீற்களைது இரத்ததிற் பூட்டிய சூதி ரைகளும் செயலற்று நிற்கின்றன. கண்ணபிரான் விசயனைச் ‘செரு வொழுதி’ யெனக் கையமர்த்திக் கண்ணை நோக்கி வருகின்றான். வேதியன் வடிவமாக வந்த கண்ணபிரான் இரத்தலும் கண்னன் இதயத்திற் பாய்ந்து கிடந்த அம்பினை வாங்கி அங்குப் பாயந்த செங்கிரே நீராகத் தான்புரிந்த புண்ணியமனைத்தினையுக் கானஞ் செய்கின்றான். பெற்ற கண்ணபிரானுகிய வேதியன் ‘வேண்டிய ஏற்கென்’ என்கின்றான்; இதுகேட்ட கன்னன்,

“இல்லையென் றிரப்போர்க் கில்லையென் றுரையா
விதயகீ அவித்தருள்”

என்கின்றான். கருணை வள்ளலாகிய கண்ணபிரான் உளமுருகிக் கண்களினின்று சொரிந்த நீரினுலே கன்னனை நீராட்டித் தனது தெய்வ வடிவோடு அவன் கண்களிக்கக் காட்சியளிக்கின்றான்.

“சமரமாழுளையிற் றனஞ்சயன் களையாற் சாய்ந்துயிர் வீடவுஞ்
அமலங்கா ரணைக் காணவும் பெற்றேன்” செங்கண்

எனக்குறிக் கண்ண அகமகிழ்கின்றன். பின்னுமவன் கண்ண பிராணை நோக்கி,

“தருமன் மகன் முதலான அரியகாதற்
நம்பியரோ டமர் மலைந்து தறுகனுண்மைச்
செருவிலென துயிரீனைய தோழற்காகச்
செஞ்சோற்றுக் கடன்கறித்தேன் தேவர்கோவுக்
குரைபெறுநற் கவசமுங்குண் டலமுமிக்கேன்
உற்றபெறு நல்விளைப்பே றுனக்கே தங்கேன்
மருத்தைபூன் றவழுக்கருளுஞ் செங்கண் மாலே
மாதவத்தா லொரு தமியன் வாழுக்கதவாறே”

எனக்குறுகின்றன். இவ்வெல்லையிலே தாயாகிய குந்தி தேவி போர்க்களத்தினை அடைந்து இறந்துபடுகின்ற கண்ணை மார்புறத் தமுவி,

“ஒரைஞ்ச பேருளரா வறந்த வாத
உதிட்டிரனு தியருகக் கொட்டயோ னதி
யிரைஞ்ச பதின்மருளர் தம்பிமார்கள்
இங்கிதங்க எறிந்தடைவே யேவல் செய்யப்
பாரஞ்ச மொருகுடைக்கீழ் ஸேயோனும்
பதமடைந்தும் விதிவளியாற் பயன்பெறுமற்
காரஞ்ச கரதலத்தா யங்கோ வங்கோ
கடவுளர்தம் மாயையினுற் கழிவுற்றுயே”

எனக்குறி அழுதரற்றுகின்றன். இத்தகையதோர் காட்சியினை ஹோமர் எழுதிய வீரகாவியங்களிலும் காண்டல் அரிது.

—0—

மேடை நாடகத் தயாரிப்பு

திரு க. செ. நடராஜா ப. ஏ
(இலக்கை வானேலி தமிழ் சிகந்தசி அடீகாரி)

நாடகம் தமிழ்மக்களுக்குப் புதிய கலையன்று. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலும், அதற்கு முற்பட்ட காலத்தும் தமிழ்மக்களிடையே நாடகம் உயர்க்கத் திலையில் விளங்கியிருக்கிறது என்பதைப் பழங் தமிழ்நூல்கள் வாயிலாகக் காண விடுகிறோம். நாடகமின்றித் தமிழ்மொழியே முழுமையெப்பறது என்ற அளவுக்குத் தமிழின் ஒரு பகுதியாக நாடகங்களை வகுத்திருக்கிறார்கள் நம் ஆன்னேர். நாடகத்துக்கு ஒர் இலக்கணமும் அவர்கள் வகுத்துத் தங்கிருக்கிறார்கள். அவ்விலக்கணத்துக்கமைய ஆடலும் பாடலும்கொண்ட கூத்துக்கள் அற்றைநாள் அநேகமெழுந்தன. அவற்றையே இன்று நாம் நாட்டியங்களாகவும், நாட்டுக் கூத்துக்களாகவும் ஆங்காங்கு காண விடுகிறோம்.

இன்று நாம் நாடகங்கள் என்று குறிப்பிடுவன், தமிழ்மக்களுக்கு இடையெட்டு வந்துசேர்ந்த ஒரு கலை என்றான் சொல்ல வேண்டும். மேல்நாட்டாரின் நாடகமுறையைப் பின்பற்றியே இன்று நாம் தமிழில் நாடகங்கள் தயாரிக்கிறோம். இன்றைய நாடகங்களிலே, அற்றைநாட்டுக்குத் தின் அமிசங்கள் ஒரளவிருப்பு முழுமையைப் பெற வேண்டும், மேல்நாட்டார் கையானும் முறைகளே பெரிதும் இடம்பெற விரும்புகிறது.

அற்றைநாட்டுக்குத் தினை எவ்வாறு அண்ணுவீரிடம் பயிலாது ஆடுமுடியாதோ, அவ்வாறே இற்றைநாள் நாடகத்தினையும் தக்க ஆசானிடங் கல்லாது தயாரித்தல் முடியாது. பலர் நாடகம் பயிலும் துறையில் இன்று கவனஞ்செலுத்தாதிருப்பதனாலேயே, சிறந்த நாடகங்கள் தயாராது அடிர்வமாயிருக்கிறது. நாலைந்து நாடகங்களைப் பார்த்துவிட்டு, நாமும் ஒரு நாடகங் தயாரிக்கத் துணி வது பெருங் தவறுன செயலாகும். எழுததாளர்களாக விளங்க இளைஞர்கள் ஆசைப்படுவதுபோல, நாடகத் தயாரிப்பாளராக வந்துவிட அவர்கள் ஆவாவுவதும் இயல்லே. ஆனால், நாடகங் தயாரிக்கும் முறைகளையெல்லாம் நல்ல தயாரிப்பாளர் ஒருவரிடம் ஒராண்டு காலமாவது பயிலாது நாடகங் தயாரிக்க யாரும் முயலக் கூடாது. ஏனானில், இன்றைய நாடகங்களுக்கு வேண்டிய ஒவ்வொரு அமிசத்தினையும் நன்கு தெரிந்துகொள்ளாது, சிறந்த நாடகங்களை எவ்வாறு தயாரித்தல்முடியும்? சிலருக்குச் சில கலைகள்

இயல்பாகவே கைவரக்கூடும். ஆனால் எல்லாக் கலையும் இயல்பாகவே தமக்குக் கைவரும் என்று எண்ணுவது, தம்மைப்பற்றித் தாமே அதிகமாக எண்ணிவிடுவதாகும்.

இக்கால நாடகத்தைத் தனி ஒரு கலையென்று கூறிவிட இயலாது. அதற்குட் பல கலைகள் அடங்கிக் கிடைக்கின்றன. அற்கற நாடகூத்திலும் அவ்வாறே பல கலைகள் அடங்கிக் கிடைந்தன என்பதைச் சிலப்பதிசாரத்து அரங்கேற்று காதை எடுத்துக்காட்டும். ஆடல், இசை, பாடல், தண்ணுமை, குழல், யாழ் என்பனவற்றின் அமைதிகளும். அரங்கின் தன்மையும் அறிந்தவனே ஆடலாசான் ஆகலாம். அவ்வாறே இன்றைய நாடகத் தயாரிப்பாளர்கள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய கலைகளும் பல. அவற்றுள் முக்கியமானவற்றைக் கவனிப்போம்.

நாடகங் தயாரிப்பதற்குமுன். நாடகத்துக்கான எழுத்துப் பிரதியைத் தெரிவுசெய்தல்வேண்டும். நாடகத்தின் வெற்றிக்கு அதுவே முதற்காரணமாகும். எல்லா நாடகப் பிரதிகளும் நல்ல தயாரிப்புக்கு ஏற்றனவாக அமைவதில்லை. தயாரிப்பதற்கு வாய்ப்பான நாடகப்பிரதியைத் தெரிவுசெய்வதும். தமக்கு வேண்டியவாறு பிரதியை எழுதுவிப்பதும், அதனைத் திருத்தியமைப்பதுமெல்லாம் ஒரு தனிக்கலையென்றே சொல்லல்வேண்டும்.

தயாரிப்பதற்கு மட்டுமன்றி நடிப்பதற்கும் நாடகப்பிரதிபோதிய இடமளிக்கவேண்டும். நாடகம் எழுதுவர்களுக்குத் தயாரிப்பு நுட்பங்கள் தெரிந்திருக்கவேண்டும்; அல்லது தயாரிப்பு நுட்பங்கள் தெரிந்தவர்களே நாடக எழுத்துப் பிரதிகளை எழுதவேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாடகம் தயாரிப்பதற்கு ஏற்ற தாய் அமையும்.

இன்றைய தமிழ் நாடகங்களைப் பெரும்பாலும் சமூக நாடகங்கள், சரித்திர நாடகங்கள், நகைச்சுவை நாடகங்கள், இலக்கிய நாடகங்கள் என வகுத்துக் கூறலாம். நாட்டிய நாடகம், இசை நாடகம் ஆதியன வேறுவகையைச் சேர்க்கின்றன. எல்லாத் தயாரிப்பாளர்களும் எல்லாவகையான நாடகங்களையும் திறம்படத் தயாரித்துவிட முடியாது ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொருவருக்கையிலே திறமையிருக்கலாமே தவிர, எல்லாவகையிலும் திறமையிருப்பது அழூர்வம். நகைச்சுவை நாடகங்களைத் தயாரிக்கும் ஒருவர், ஒரு வெளை சமூகநாடகங்களையும் தயாரிக்கக் கூடியவராயிருக்கலாம். ஆனால் சமூகநாடகங்களைத் தயாரிக்கும் மற்றொருவர் நகைச்சுவை நாடகங்களைத் திறமையாகத் தயாரிக்க முடியாதவராயிருக்கலாம். எல்லார்க்கும் ஒவ்வொன்றையிடு என்பார்.

சரித்திர நாடகங்கள் தயாரிப்பவர்களுக்குச் சரித்திர அறிவும், இலக்கிய நாடகங்கள் தயாரிப்பவர்களுக்கு இலக்கிய அறிவும் அவசியங்கொடுவதை. எவ்வெத் துறையிலே தயாரிப்பாளர்களுக்குப் போதிய அறிவும் ஆற்றலுமுண்டோ, அவ்வத்துறை நாடகங்களையே அவர்கள் தயாரிக்க முயல்தல் வேண்டும்.

எந்த ஒரு நாடகமும் இக்காலத்தில் இரண்டார மணித்தி யாலங்களுக்குமேல் நீண்டாலும், மக்களுக்கு அவகாசம் போதாமையால் அலுப்புத்தட்ட ஆரம்பித்து விடுகிறது. ஐந்துநிமிட நேரத்துக்குக் குறைந்த காட்சிகள், கதையேட்டத்தைக் குறைப்பதற்கான வேறொத்துப் பதினாறு நாடகக் காட்சிகள், ஒவ்வொன்றும் குறைந்துப் பதினாறு நிமிடங்களுக்காவது நீண்டிருத்தல்வேண்டும். எல்லாமாக ஐந்து அல்லது ஆறு காட்சிகளுக்கு மேற்படாதிருந்தால் நாடகங்கள் தயாரிப்பதற்கு வாய்ப்பாயிருக்கும். சில தயாரிப்பாளர்கள் இரண்டு மூன்று நிமிடங்களுக்கொரு காட்சியாக வைத்து, இருபது, மூப்பு தெளக் காட்சிகளை அடுக்கிவிடுகிறார்கள். அது, நல்ல நாடகத் தயாரிப்பிற்கே பங்கம் விளைக்கும் செயலாகும்.

நாடக பாத்திரங்கள் பத்துப் பன்னிரண்டிற்கு மேற்படாதிருத்தல் நற்பலனையளிக்கும். பெருங்தொகையான கதாபாத்திரங்களைப் புகுத்துவதால் மேடை நாடகங்களைச் சோபிக்கச் செய்யலாமென்று எண்ணுவது சரியான கருத்தென்று கொள்ளல் முடியாது. மூன்று நாள்கு கதாபாத்திரங்களுடனேயே ஒரு நாடகத்தைத் திறம்படத் தயாரித்துவிடுதல் கூடும். காட்சிகளும் பாத்திரங்களும் குறைவாயிருந்தால், நாடகம் தயாரிப்பதற்கு இலக்குவாய் இருக்கும். எமது நாட்டிலுள்ள நாடகமேடை வசதிகளைப் பொறுத்தவரையில், அதிகமான காட்சிகளுக்கும், தொகையான கதாபாத்திரங்களுக்கும் இடமில்லையென்று துணிந்து சொல்லிவிடலாம்.

நாடகங்தயாரிப்பதற்கு நல்லமேடைகள் இலங்கையில் இரண்டு மூன்றிற்குமேல் இல்லையென்றே சொல்லலாம். மேடைவசதியில் லாத இடத்தில் நாடகங்களை முயல்வது பெருங்குறிச்சொல்லி வைத்தான். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன்பே அரங்கு எவ்வாறு அமையவேண்டுமென வகுத்துக்கூறியிருக்கிறார்கள் நம் ஆன்கூர். செயிற்றியனாரும், சுத்தானந்தப்பிரைகாச ஆசிரியரும், சிலப்பதிகாரங்கள் இனங்கோவும் அதனைத் திட்டவட்டமாகக் கூறியிருக்கிறார்கள்,

“அரங்கி னுயரமும் அகலமும் நீளமும்
இருபத்து நால்விரற் கோளன வதனால்
எழுகோ வகலத் தெண்கோ வீளத்
தொருகோ லுயரத் துறுப்பின தாகி,
உத்தரப் பலகையோ டரங்கின் பலகை
வைத்த விடை ஸில நாற்கோலாக.....”

என்றார் சுத்தானந்தப் பிரகாசத்தில். அதனை இக்கால அடிக்கணக் கிண்படி சுற்றால், அரங்கானது சிலத்திலிருந்து 4 அடி உயர்ந்தும் 28 அடி அகன்றும், 33 அடி நீண்டும், 16 அடி உயரத்தில் மேல் விதானங்கொண்டும் அமையவேண்டும். இக்கால நாடகங்களுக்கும் ஏற்ததாம் இவ்வளவு நீள அகல உயரங்களைக்கொண்ட மேடைகள் தேவை. அப்பொழுதுதான் நாடகத் தயாரிப்பின் திறமையை எந்த ஒரு தயாரிப்பாளனும் காட்ட முடியும். ஒளியமைப்பினையும், காட்சி மாற்றங்களையும் திறமையாகக் கையாள்வதற்கும், நடிகர்கள் நடிப்புத் திறமையைப் புலப்படுத்துவதற்கும் அத்தகைய அகன்று நீண்ட அரங்கே மிகவும் பொருத்தமானதாயிருக்கும். “சைக்ளோரூமா” என்ற “வர்னஜாலம்” காட்டும் வெண்படாம் அமைப்பதற்கும் அதுவே ஏற்றதாகும். இக்கால நாடகத் துக்கு அதுவும் அவசியமே. “சமூல் அரங்கு” வசதிகள் உள்ளபோது மட்டும் அது தேவைப்படாமலிருக்கலாம். ஆமாம், சமூலரங்கிற்குரிய தயாரிப்பு முறையே வேறு.

சமூல் அரங்கைப்பற்றிக் கூறும்போது, சாதாரண அரங்கிற காட்சி மாற்றங்களுக்கிடையே ஏற்படுங் தாமதம் சிகௌவுக்கு வருகிறது. சமூல் அரங்கிற்றுன் அந்தக் கவலையே இல்லை. பல தயாரிப்பாளர்கள், காட்சிமாற்றங்களுக்கிடையே பல சிமிடநேரத்தைப் போக்கிவிடுகிறார்கள். இது நாடகத் தயாரிப்பில் ஏற்படும் ஒரு பெருந்தலை. காட்சி மாற்றத்தில் நேரம். அதிகம் செல்வதால், நாடகம் பார்ப்பவர்களுக்கு அலுப்புத்தட்டுவதுடன், நாடகத்திலுள்ள கவர்ச்சியும் குறைந்து விடுகிறது. நாடகம் பார்ப்பவர்களிடையே நடிகர்கள் ஒரு காட்சியில் ஏற்படுத்தும் உணர்ச்சியை மறுகாட்சிக்கும் வளர்ந்து செல்லவிடத்து கெடுத்துவிடுகிறது அந்த நீண்டநேர இடைவேளைகள். அதனால், நடிகர்களின் முயற்சியிற் பெரும் பகுதி பயனற்றுப் போய்விடுகிறது எனவேதான் காட்சி மாற்ற நேரம் அரைசிமிடத்துக்கு மேற் செல்லாமற் கவனிக்கவேண்டிருக்கிறது. இடைவேளைகூட இல்லாமல் நாடகத்தை நடிக்க

முடிப்பது அதன் வெற்றிக்குப் பெரிதும் அநுகூலமாயிருக்கும். அப்படியானால், நமது தயாரிப்பாளர்களுட் பலர் ஏன் அவ்வாறு செய்வதில்லை? இந்த இடத்திலேதான் மேடையலங்காரமும் உடையலங்காரமும் இடர் விளைக்கின்றன.

மேடையலங்காரமும் உடையலங்காரமும் நாடகத்துக்கு அவசியமே. ஆனால் அவை நாடகத்தின் நோக்கத்தைக் கெடுத்துவிடக் கூடியனவாயிருக்கக்கூடா. பொதுவாகக் காட்சி மாற்றங்களுக்கிடையே நேரத்தைப் போக்குவன இவ்வலங்காரமாகினே. அவை நாடக ஒட்டத்தைத் தடைப்படுத்தாதலாறு அமைக்கப்படவேண்டும். ஒரு காட்சி முடிவில் ஒருவகை உடையில் வரும் பாத்திரம், அடுத்த காட்சி ஆரம்பத்தில் வேறு உடையிலே காட்சியளிக்கவேண்டியிதமாக நாடகப் பிரதி அமையக்கூடாது. அதுபோலவே, மேடையலங்காரமும் அரைசிமிட நேரத்துக்குள் மாற்றியமைக்கக் கூடிய விதமாகச் செய்யப்படவேண்டும். சில வேளைகளில், ஒளியை அணித்து அதைப்புத்துப் பதினைந்து விநாடிகளில் மீண்டும் ஏற்றுவதற்கிடையிற் காட்சி மாற்றக்கூடியதாயமைக்கவேண்டும்.

மேடையலங்கார விடயத்தில் இருக்கின்றன. குறித்த காட்சி அப்படியே மேடையிற் பிரதிபலிக்குமாறு அலங்காரஞ்சு செய்யவேண்டுமென்பது ஒரு கட்சி. அதாவது, ஒரு குடிசையில் கடைபெறுக கட்சியென்றால், மேடையிலே அப்படியே ஒரு குடிசையமைத்து, அதற்கான குழலையும் ஆக்கி வைக்கவேண்டும். ஆனால், அந்தக் கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள், அக்குடிசையை அரைசிமிட நேரத்துக்குள் அகற்றி, மற்றொரு மாளிகையை அங்கு நிறுவக்கூடிய வசதி செய்யத்தக்கவர்களாய் இருந்ததல் வேண்டும். மறுகட்சியைச் சார்ந்தவர்கள், கட்சிக்கேற்றவாறு அடையாள அலங்காரஞ்சு செய்தாற் போதுமென்பார்கள். அதாவது மேடையைப் பொருள்களால் சிரப்பாது, ஒரு சோலைக் காட்சியைக் குறிப்பதற்கு ஒரு மரக் களையோ, அன்றி ஒர் இலையோ போதுமென்பார். மேடையை உண்மையான விட்டுக் காட்சி போலவோ சோலைக் காட்சி போலவோ அலங்கரிப்பதால், மக்கள் கவர்ச்சி அதிலே சென்று விடுவிரதேயன்றி நடிப்பிற் செல்லதில்லையாகையால், நாடகத்தின் நோக்கம் கெட்டுவிடுகிறது என்பது அவர்கள் வாதம். வெந்தவகையான அடையாள அலங்காரம் செய்பவர்களுக்குக் காட்சி இடத்தில் நேரம் போவதற்குக் காரணமேயிருக்கமுடியாது. அடையாளம் அலங்கார முறையைக் கையாளும் தயாரிப்பாளர்கள், நடிப்பிற விற்மையினால் மக்கள் உள்ளங்களைக் கொள்ளிக்கூடிய

ஆற்றல் மிகக் நடிகளையுடையவர்களாயிருக்கவேண்டும். இல்லையேல் நாடகம், இரண்டும் கெட்டானுமிச் “சப்”பென்று போய்விடும்.

நடிகர்களுக்கு ஒப்பளைசெய்வது உண்மையிலே ஒர் ஒவ்வொக்கை வல்லுனருக்குரிய தொழிலாகும். ஆனால், நாடகத் தயாரிப்பாளருக்கும் ஒப்பளைசெய்தல்பற்றிய அறிவு இருத்தல் அவசியம், ஏனெனில், நாடகத் தயாரிப்பென்பது, நாடகாசிரியரின் கதையை நடிகர்களின் உதவியைக்கொண்டு ஒருவன் தன் கற்பளைக்கேற்ற வாறு மேடையிலே சித்தரித்துக் காட்டுவதாகும்.

எனவே, பாத்திரங்களின் வேடப் பொருத்தம் எவ்வாறிருக்கவேண்டுமென்பதை தயாரிப்பாளன் தான் கற்பணிசெய்துகொள்ள முடியுமே தவிர, வெறும் ஒப்பணைக் கலைச்சுடுல் அதனை முற்றுக்கணர் முடியாது. தயாரிப்பாளனின் உத்தரவின்படியே ஒப்பணையாளன் வேடம் அமைக்கவேண்டும். அதனாற்றான், எவ்வெப் பாத்திரத்திற்கு எவ்வெவ்வொப்பணை அமையவேண்டுமென்ற அறிவு தயாரிப்பாளனுக்குத் தேவைப்படுகிறது.

ஒரு நாடகத்தில் நடிப்புத்தான் முக்கியம். அதற்கு உடையலங்காரம், மேடையலங்காரம், ஒப்பணை ஆகியன ஒத்தாளசயவிக்கத்தக்கனவாய்வையவேண்டும். நடிப்பென்பது, கடையின் தன்மையையும், பாத்திரங்களின் குணசித்திரங்களையும் மெய்ப்பாட்டின் மூலமும் உணர்ச்சிப் பிரதிபொற்றின் மூலமும், வார்த்தைகள் மூலமும் வெளிக்காட்டி, குறித்த ஒரு சம்பவம் அக்கணம் உண்மையீலையே நிகழ்கிறது என்ற ஒரு மயக்க உணர்வை மக்கள் மனத்தில் ஏற்படுத்தக்கூடியதாகும். ஆனால், நடிகள் உணர்ச்சிவசப்பட்டுத் தன்னை மறந்து தானே அப்பாத்திரமாக மாறிவிடக்கூடாது. மக்கள் மனத்தில் அவனே அப்பாத்திரமாக விளங்குகிறன் என்ற மயக்க உணர்ச்சியை உண்டாக்கத்தக்கதாக நடிப்புஅமையவேண்டுமே தவிர, நடிகள் தன்னை மறந்து நடிக்கக்கூடாது. தன்னை மறந்ததிலே ஏற்பட்டால் நடிப்புக்குப் பங்கம் விளையும். நடிப்பின்போது ஒரு சிறஞ்சிறக் கடந்து செல்லுங் கட்டத்தை அவ்விடத்தில் ஆறு இல்லாமலே நடிப்புத் திறமையாற் செய்துகாட்டலாம். ஆனால், அக் காட்சி முழுவதிலும், குறித்த ஆறு ஒடுவெதாக ஒருமுறை கற்பிக்கெய்துக் காட்டிய இடத்தில், ஒவ்வொரு முறையும் நடிகர் செல்லும்போது ஆற்றில் நடப்பதுபோலவே செல்லவேண்டும்; அல்லது அவ்விடத்தை விட்டு வேறிடத்தில் வேறுஷீத

மாக நடிக்கவேண்டும். ஒரு பெருங் கல்லீல எடுத்து ஏற்கிற கட்ட மாயினும், அவ்விடத்திற் கல் இல்லாமலே, மக்கள் மனத்திற் டாரிய கல்லெறியும் உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தலாம். அதுதான் நடிப்பு.

திரைப்பட நடிப்புக்கும் மேடை நடிப்புக்கும் அதிக வித்தி யாசமுண்டு. பல இளைஞர்கள் திரைப்பட நடிப்பினைப் பார்த்து விட்டு, மேடையிலும் அப்படியே நடிக்க ஆசைப்படுகிறார்கள். மேடை நடிப்புக்குச் சில பண்புகள், வழக்கங்கள், மரபுகள் உண்டு. நடிகர்கள் மேடைக்கு வருவதற்கும், வெளியே செல்வதற்கும், ஒரு ஒழுங்குமுறையிருப்பதுபோலவே, அவர்கள் மேடையில் நடப்பதற்கும், சிற்பதற்கும், திரும்புவதற்கும் பேசுவதற்கும் சில ஒழுங்குமுறைகள் உள்.

கொலைக்காட்சி விரசமான செயல்கள் போன்றன மேடை நாடு கங்களிலே தவிர்க்கப்படவேண்டும் என்பது, நாடக அறிஞர்கள் பலகாலமாகக் கைக்கொண்டொழுகும் சம்பிரதாயமாகும். அவ்வாறே, திரைப்பட உத்திகளை மேடை நாடகத்திற்கையானும் முறை கானும் தவிர்க்கப்படவேண்டும்.

நாடகம் சிறந்து விளங்குவதற்கு ஒளியமைப்புப் பெரிதும் உதவுகின்றது. இக்கால நாடகத்துக்குமட்டுமென்றி, அக்காலக் கூத்துக்கும் ஒளியமைப்பு எவ்வாறிருக்க வேண்டுமென விதி வகுத்திருக்கிறார்கள். சிலப்பதிகாரத்து அங்கேற்று காண தயிலே, “தூரிழப் புப்படமான் விளக்கெடுத்து” என்று அரங்க ஒளியமைப்புப்பற்றிக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அரங்கிலேயுள்ள தூண்களின் நிழல் அரங்கிலும், நடிகரமிதும், சபையோர் மேலும் விழாதவாறு விளக்குகள் அமைக்கப்படவேண்டுமெனக் கண்டிருக்கிறார்கள் அற்றறநாள் நாடகாசான்கள். அந்த உண்மை இக்காலத்துக்கும் பொருந்தும்.

மேடை நாடகங்களுக்கு இப்பொழுதெல்லாம் ஒளியமைப்பு, மின் விளக்குகளாலேயே செய்யப்படுகின்றது. மின்விளக்குகளுள் ஒம், கடுங்கதிர்ச் சுட்டொளி (SPOT LIGHTS) விளக்குகளே ஒளியமைப்புக்கு ஏற்றன. அவ்விளக்குகள் மேடைக்கு முற்புற மாகவும், ஒளியானது மேடைக்கு வெளியே மேலிருந்து மேடையை நோக்கிக் கீழேவந்து மேடையில் விழுத்தக்கதாகவும், மேடையில் எல்லா இடங்களிலும் ஒளி ஒரே அளவினதாகப் பரவக்கூடியதாக வும் அமைக்கப்படல்வேண்டும். அவ்வாறுமைத்தால் மேடையில் சிழுவிழுக் காரணமிராது. மேடையில் சிழுல் விழும்படியாக ஒளி

யமைப்பிருக்கக் கூடாது. ஒளியை ஏற்றவும் இறக்கவுந்தக்க தணி கருவியைக் (DIMMER) கொண்டு காட்சிகளின் தன்மைக்கேற்றவாறு ஒளியின் செறிவைக் கூட்டியோ, குறைத்தேர கொள்ளவேண்டும்.

ஒளியமைப்பு ஒப்பணைக்கேற்றவாறு அமையவேண்டும்; அல்லது ஒப்பணை ஒளியமைப்புக்கு ஏற்றவாறு அமையவேண்டும். வேறோர் அறையிலே வேறுவித ஒளியிலிருந்து ஒப்பணை செய்துவிட்டு மேடையில் நடிகள் வந்து நிற்கும்போது அந்த மேடை ஒளியமைப்புக்கு அவ்வொப்பணை விட்டுக்கொடுப்பதைப் பலீதயாரிப்பாளர்கள் கவனிப்பதில்லை. எனவேதான், மேடைக்குரிய ஒளியமைப்புடனேயே, ஒப்பணை ஒத்திகைகளும் நடத்தப்படல்வேண்டும்.

நல்ல நாடகத் தயாரிப்பாளராக விளங்க விரும்பும் எவரும், இத்தனை அம்சங்களையும் ஒரளவாவது தெரிந்துகைவத்துக்கொள்ள வேண்டும். இவ்வொவ்வொரு துறையிலும், தனி நூல்கள் எத் தனையோ ஆங்கிலத்திலிருக்கின்றன. அவற்றைப் படித்துத் தயாரிப்புமுறைகளைட்டுப்படிப்பனவிலாவது தெரிந்துகொண்டு நாடகந் தயாரிக்கத் தலைப்பட்டால், நமது சமூகத்தில் நல்ல நாடகத் தயாரிப்பாளர்கள் பலர் விரைவிலே தோன்றிவிடுவார்கள். அப்பொழுது நமது பழும்பெருங் கலையாகிய நாடகம் மீண்டும் உயர்வடைந்து, முத்தமிழ் முழுமைபெறச் செய்து, எம் சமூகத்தை உய்விக்கும்.

